Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos

ECUMENISMUL FĂRĂ MASCĂ

Traducere după Apxi-i. XAPAAAMnoTE A. BAXIAOnoTAOT, O OIKOTMENIZMOZ XQPIZ MAZKA, ACTTEPA EKAOZIE EnHTHHMENH, EKAOEEE «OP00 AOHOT TTnoi» AOHNAI

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIŢIA A DOUA

Cu toate că ştiam cât de serios şi uriaş este subiectul tratat de cartea mea „Ecumenismul fără mască”, totuşi nu-mi închipuiam că va avea un aşa răsunet şi că va înregistra o aşa de mare circulaţie, într-o perioadă de timp aşa de scurtă.

Într-o perioadă de doar trei luni, mii de exemplare au fost epuizate, în timp ce interesul din partea cititorului obişnuit pentru procurarea cărţii a fost atât de viu, încât ne-a îndatorat să purcedem, cu ajutorul lui Dumnezeu, la publicarea ediţiei a II-a.

Epuizarea primei ediţii a acestei cărţi se datorează în primul rând subiectului foarte serios tratat, şi în al doilea rând râvnei credincioşilor ortodocşi de a face cunoscut, pe cât posibil, la cât mai mulţi, toate câte sunt înfierate în paginile ei.

Reacţiile cititorilor au fost impresionante. Cu multă bunăvoinţă au transmis şi altora această lucrare care îi descoperă pe duşmanii întunecaţi ai credinţei noastre, denunţând instrumentele lor şi făcând vădite toate mijloacele satanice ce le folosesc.

Sute de telefoane de încurajare şi zeci de scrisori din partea lor au constituit o mare susţinere morală în lupta noastră de a demasca ecumenismul.

Este imposibil de descris interesul manifestat al credincioşilor pentru răspândirea acestei cărţi.

Toţi subliniau, fiecare în felul său, datoria de a contribui la demascarea duşmanilor perfizi şi pierzători ai sfintei noastre credinţe ortodoxe, care astăzi conlucrează cu înfricoşătoarea panerezie a ecumenismului.

Din sutele de cazuri impresionante, care arată cât de sensibil este poporul nostru grec ortodox în chestiunea credinţei şi cu câtă vehemenţă ripostează, la modul practic, împotriva duşmanilor ei înşelători, consemnăm cele de mai jos:

Un profesor pensionar, după ce a studiat cu grijă cartea şi a văzut planul satanic şi ţesătura masonică din cadrul ecumenismului blestemat, a înţeles acţiunea luciferică dusă împotriva credinţei

noastre ortodoxe şi a dat din strictul său necesar o anumită sumă de bani pentru cumpărarea a două sute de exemplare. Acestea au fost apoi trimise la studenţii şi profesorii Academiei Pedagogice unde a fost şi el profesor.

Explicând motivele pentru care a preferat să trimită cărţile la profesori, ne-a spus:

Mai întâi profesorii trebuie să afle cine sunt cei ce plănuiesc împotriva Ortodoxiei. Să devină conştienţi pentru a nu deveni şi ei victimele propagandei celei cu multe feţe ale ecumenismului. Să ştie ce este ecumenismul, pentru a îndruma în mod corect pe cei mici şi mari.

Un alt pensionar s-a angajat la o cheltuială serioasă pentru a cumpăra şi a transmite cartea la toţi arhiereii ortodocşi din Grecia şi din afară.

O doamnă evlavioasă a cumpărat 250 de exemplare pe care le-a răspândit în interiorul şi în afara Greciei pentru a deveni cunoscute toate cele ce sunt dezvăluite de această carte.

Un cititor de-al nostru din Salonic ne-a scris că el consideră de datoria lui să taie din raţia de pâine, şi cu banii obişnuiţi să dispună cumpărarea şi răspândirea cărţii. Crede că în felul acesta îşi poate aduce şi el contribuţia la demascarea ecumenismului evreo-masonic fără de Dumnezeu, din epoca noastră.

Este semnificativ faptul că toţi care au cumpărat la început un exemplar, şi-au arătat interesul în continuare să mai cumpere şi altele, pentru a le dărui la cunoscuţi, prieteni sau chiar ecumeniştilor şi celor ce sunt de partea lor.

Toţi ortodocşii avem datoria sfântă să denunţăm acest ecumenism blestemat de Dumnezeu, şi e trebuinţă ca toţi ortodocşii din ţara noastră şi din toată lumea să ne unim împotriva ecumenismului. Toţi trebuie să ştie că ecumenismul urmăreşte îngroparea Ortodoxiei, a Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, şi că duce la surparea a însuşi neamului nostru.

În această confruntare, să nu uităm că Domnul Atotputernic este cu noi, iar biruinţa va fi a credincioşilor ce-l urmează Lui.

Athena 28 martie 1972, Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIŢIA ÎNTÂI

În ultimii ani se vorbeşte mult de ecumenism. Se face multă reclamă la el, termenul de ecumenism fiind popularizat cu multă dibăcie. Se depun eforturi mari şi concertate pentru ca el să apară în

faţa lumii ca un lucru plin de importanţă, impunându-se ca ceva mântuitor pentru omenire.

Termenul ecumenism nu provoacă reacţii de împotrivire, poate pentru că în Biserica noastră sunt folosite expresii asemănătoare (Sinod ecumenic, Patriarhie ecumenică, etc.). Ca atare, cititorul neavizat (neobişnuit să fie susceptibil) al unui articol de ziar, sau ascultătorul neinformat al unei predici cu referire la «Mişcarea ecumenică» sau la «Unirea Bisericilor», nu se arată a fi surprins.

Din cauza ignoranţei care predomină şi a propagandei dezlănţuite, crede, mai degrabă, că este vorba de ceva foarte bun, creştin şi folositor. Astfel, fără să cunoască exact ce înseamnă cuvântul ecumenism, devine şi acesta ecumenist, pentru a nu fi răstălmăcit şi catalogat ca retrograd sau obscurantist în ochii celorlalţi.

Mulţi sunt atraşi de acest fenomen din pricina lipsei unei informări corecte, care ar putea face lumină în privinţa rolului adevărat jucat de ecumenism. De aceea, în momentul în care se întâmplă să întrebi brusc pe cineva:

— Eşti pentru ecumenism? Pentru «Unirea Bisericilor»? înainte ca să apuci să mai adaugi ceva, el îţi va replica imediat:

— Desigur… că sunt pentru ecumenism… Sunt pentru unire!!!

Omul nu are habar. Răspunde la o întrebare importantă, la o chestiune capitală, fără să ştie nimic. Vorbeşte de ceva ce nu cunoaşte. Sau, mai degrabă, vorbeşte de ceva ce îi pare bun, frumos şi având un caracter cât se poate de creştinesc. Iar aceasta deoarece propaganda ecumenistă i-a lăsat o astfel de impresie, în toată această confuzie şi ambiguitate.

Însă, această ignoranţă şi indiferenţă în chestiunea ecumenismului nu este o simplă neglijenţă, ci echivalează cu crima.

Aşadar, asta o vei vedea prea limpede, cititorule, în paginile cărţii ce o ţii în mână.

Am încercat, în cele ce urmează, o demascare, o „dezgolire” a ecumenismului şi sperăm că am reuşit s-o facem, prin puterea şi spre slava Domnului nostru Iisus Hristos. Îţi înfăţişăm ecumenismul – acest mare şi întunecat ucigaş al întregii omeniri – aşa cum este, „dezbrăcat” de acum, de minciună şi ipocrizie.

Priveşte, aşadar, cu atenţie această creaţie a întunericului. Ia aminte cu răbdare la această enormă minciună atât de amăgitoare.

Urmăreşte cu atenţie tot acest nimic, cu anevoie de observat,

căruia se încearcă să i se dea un ipostas, un înţeles şi un conţinut bun, şi pe care se străduiesc să-l prezinte ca pe un Deux ex machina1, ce va mântui lumea, dar care în realitate complotează cum ar distruge sărmana omenire.

Desigur că citind şi studiind, te vei îngrozi în faţa înşelăciunii şi a planurilor diabolice care se ascund în spatele cuvântului ecumenism.

Nu vei rămâne insensibil văzând urzirea planurilor vrăjmaşilor Ortodoxiei şi ai neamului nostru. Vei înţelege că ecumenismul este o alcătuire demonică. Îţi vei da seama din această carte, cititorule, cât de mare-i primejdia prin care trece creştinătatea şi lumea. Atunci vei simţi cât de înşelătoare şi false sunt lozincile pe care le flutură ecumenismul, şi vei vedea clar cine şi ale cui instrumente sunt cei ce vorbesc continuu în favoarea ecumenismului, a mişcării ecumenice şi a «Unirii Bisericilor».

Ne doare şi plângem din adâncul sufletului pentru că în această înşelare îngrozitoare a ecumenismului au fost atrase şi persoane sus puse, diriguitori ai Bisericii şi ai societăţii. Ne doare şi ne tânguim mai mult pentru cei care, în timp ce se luptă pentru Biserică şi ne-am cu bune intenţii, războiesc cu o ignoranţă de neiertat Biserica şi patria, promovând ecumenismul infam.

Plângem pentru ei că au ajuns să se întovărăşească cu duşmanii lui Hristos şi ai neamului, conlucrând fără să-şi dea seama cu aceia care pregătesc zdruncinarea Bisericii şi dispariţia neamului.

Îi chemăm, aşadar, să se îndepărteze de la falsa îmbrăţişare sentimentalistă a ecumenismului, să-şi vină în fire, să reflecteze, să cerceteze poziţia pe care o au şi să se întrebe: unde se găsesc, cine îi direcţionează, planurile cui le servesc şi la ce pericole se expun.

Îi chemăm smerit să găsească răspuns la întrebări de acest fel în cartea de faţă.

1 Deus ex machina înseamnă un element care aduce o rezolvare imediată şi neaşteptată a unei probleme dificile, (n.ed.)

Nădăjduim că ea va trezi, cu ajutorul Lui Dumnezeu, pe mulţi, uimindu-i şi cutremurându-i. Şi că mulţi se vor ridica împotriva scopurilor antihristice, a planurilor şi lucrării ecumeniste.

Cele scoase la lumină de această carte poate că vor provoca urgie împotriva noastră, cerând capul nostru pe tipsie. Ne este indiferent. Este suficient că prin aceasta se slujeşte voii Domnului nostru Iisus Hristos. De altfel atâtea milioane de creştini au mărturisit

pentru dreapta credinţă în Hristos. Ar fi o mare cinste pentru noi dacă Dumnezeu ne-ar învrednici şi pe noi de acest lucru măreţ, de a ne da sângele şi viaţa pentru Hristos, Mântuitorul nostru.

Poate că vor instrumenta tertipuri de necrezut împotriva adevărurilor înfricoşătoare ce ies la lumină, încercând astfel să le tăgăduiască. Pentru că: «tot cel ce face păcatul urăşte lumina şi nu vine la lumină pentru a nu fi cercetate faptele lui, pentru că au fost lucrate în întuneric», spune Domnul.

Cartea de faţă scoate la lumină toate cele ce au fost şi sunt urzite la întuneric cu vicleşug, de la o vreme încoace. Cu date de netăgăduit se va preciza esenţa ecumenismului şi se vor face cunoscute cauzele şi intenţiile sale.

Astfel va fi cu putinţă ca această carte să devină un îndrumar, un ajutor serios în descoperirea marii rătăciri a ecumenismului, o trâmbiţă deşteptătoare chemându-i la luptă pe toţi iubitorii de Hristos, ai Bisericii Lui şi ai neamului nostru binecuvântat.

Trebuie să ştim încă de acum că Biserica Ortodoxă nu va deveni niciodată un instrument al puterilor întunericului. Nu se va supune Antihristului. Nu va face alianţe cu idolatria, urmând calea trasată de ecumenism. Hristos va învinge pentru «că a venit ca un biruitor şi ca să învingă».

Am scris acest cuvânt în Athena, la mănăstirea Petrachi, pe 28 octombrie 1971, în ziua în care Grecia săracă în mijloace militare a spus acel eroic «Ohi!» (Nu) cotropitorilor lipsiţi de minte, care urmăreau să cucerească lumea.

Am scris toate acestea şi pentru că m-am gândit că astăzi este imperioasă nevoia ca Grecia ortodoxă să trâmbiţeze până la marginile pământului un nou istoric «Ohi!» (Nu!). Să izbăvească lumea de un nou cotropitor, foarte înfricoşător şi ticălos, care se numeşte ecumenism.

Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos Staretul Sf. Mănăstiri Petrachi

Introducere – Ce este ecumenismul?

Şi acum cititorule, poate te întrebi ce este ecumenismul? Care este crezul lui? Pe ce se sprijină? Cine se ascunde în spatele lui? Ce urmăreşte şi ce mijloace foloseşte?

Cartea de faţă îţi va da răspunsuri la toate aceste întrebări serioase.

Va trebui însă, chiar de la început, să clarificăm cumva lucrurile,

ca să se ştie despre ce este vorba cu exactitate. Trebuie ca dintru început să te afli în miezul înţelesului acestei chestiuni capitale, pentru a putea apoi urmări cu uşurinţă întreaga desfăşurare a descoperirilor cutremurătoare despre scopul urmărit de ecumenism şi mijloacele satanice la care acesta apelează.

Ecumenismul este o mişcare mondială a sionismului internaţional şi are ca unic scop cucerirea politică şi religioasă a lumii!

Ecumenismul apare în ochii lumii ca o mişcare mondială ce urmăreşte unirea politică, economică şi religioasă a umanităţii.

La prima vedere, desigur, un astfel de ţel care vizează unirea omenirii pare bun şi folositor. Şi acesta, pentru că în ecumenism este trâmbiţată cu insistenţă acea lozincă despre pace şi unitate, pe care şi le doresc cu toţii. Se vorbeşte, de asemenea, la unison despre iubire. Şi cine nu-şi doreşte dragoste?! Însă iubirea promovată de ecumenism este o înşelare. Ea nu porneşte din suferinţa pentru aproapele, aşa cum ne-a învăţat Hristos, ci, în realitate, din ură, ipocrizie şi minciună, cu scopul supunerii tuturor.

De aceea, în timp ce îi auzim vorbind de unitate, pace, iubire, conlucrare economică şi monedă unică, vedem însă, pe de altă parte, cultivarea diferenţelor, disputelor şi a urii. Observăm că, în fapt, este vorba de o acţiune diplomatică ce duce la prăbuşirea şi dispariţia statelor mici şi slabe.

Însă nu vom lungi aici mai mult cuvântul despre lanţul satanic al puterilor întunericului, care pregătesc în secret distrugerea neamurilor şi în special a statelor creştin ortodoxe. Acest aspect poate fi cercetat de alţii mai pregătiţi pentru aşa ceva. Noi vom insista aici numai pe ecumenismul religios.

Ce este ecumenismul religios de astăzi?

Ecumenismul religios de astăzi este, în prima fază, o mişcare de unire a mărturisirilor eretice ale Apusului cu Ortodoxia. Iar în a doua fază se are în vedere unirea tuturor religiilor într-una singură, uriaşă, într-o panreligie2. Scopul ultim, însă, este să dispară în acest creuzet Creştinismul, şi în special Ortodoxia, cea care deţine Adevărul. Se urmăreşte, aşadar, ca în ultimă fază a acestui plan întunecat să fie înlocuită închinarea adusă Lui Dumnezeu cu cea adusă satanei.

Aceasta poate părea la prima vedere de necrezut. Însă chiar acest lucru este urmărit de mecanismul labirintic al mişcării ecumenice, prin acţiunile de care astăzi auzim atât de des că se

vorbeşte.

Ecumenismul este – şi vom aduce în continuare în acest sens destule elemente doveditoare serioase şi de neclintit – o construcţie satanică a puterilor întunericului. Este o erezie imensă şi înfricoşătoare sau mai bine zis o panerezie. Este o sinteză de religii, filosofii şi tradiţii care urmăreşte o unitate nefirească şi grotescă.

Este o înşelăciune vicleană, urzită de un plan satanic care susţine că nu există nicăieri un Adevăr unic, absolut şi unitar, deci nici în Ortodoxie.

Ecumenismul devine, astfel, un monstru care înghite totul, un cuptor care încearcă să amestece şi să mistuie toate religiile. El este un sincretism eretic de tip mai nou, care promite să rezolve toate problemele. Pentru ecumenism, Dumnezeu este ceva nedefinit care acceptă în mod egal închinarea şi lauda tuturor religiilor.

Pentru ecumenism nu există Dumnezeu personal. Ecumenismul nu crede cu adevărat în nimic, dar nici nu respinge ceva din tot acest amestec sau sinteză religioasă de tip nou pe care urmăreşte s-o realizeze. Pentru ecumenism nu există religii şi ţări. El vine cu subtilitate şi promovează la modul indirect acea deviză «jos cu graniţele!» atunci când pune problema conlucrării între oamenii diverselor etnii, chipurile, în duh de pace.

Toate sunt, aşadar, în condiţiile dorite de ecumenism, zdrobite, amestecate şi înghiţite de gura fără fund a ecumenismului.

2 O religie globală (n.ed.).

Ecumenismul este asemenea unei vijelii înspăimântătoare care se pregăteşte să dărâme, după cum îşi închipuie, «Una, Sfânta, Sobornicească şi Apostolească Biserică» a Lui Hristos. Este un uragan sălbatic al puterilor întunericului, care îşi concentrează toată nebunia distructivă împotriva Ortodoxiei, pentru a o nimici şi a o face să dispară.

Şi aceasta pentru că ştie că numai Ortodoxia deţine adevărul nefalsificat şi că numai prin ea omul se poate mântui. «Cei care au nuci dau cu pietre în ele» spunea sugestiv Kolokotronis. Aşa şi ecumenismul loveşte în Ortodoxie, pentru că are valoare, pentru că deţine comoara Adevărului.

Deşi planurile ecumenismului sunt atât de cumplite ele sunt ţinute ascunse cu consecvenţă şi o foarte mare dibăcie, fiind puse sub acoperământul unei aparente nevinovăţii. Toate se desfăşoară

sistematic, cu studiu şi organizare.

Astăzi ecumenismul a ajuns la un stadiu de dezvoltare înfricoşător, prin care toate acele planuri stabilite dinainte sunt puse în practică de instrumentele Satanei, ce au ajuns să lovească acum în cel mai decisiv punct. Biserica Lui Hristos este supusă prin ecumenism unui atac concentrat din partea unor duşmani neînduplecaţi şi vicleni, aflaţi în spatele unor centre de comandă nevăzute. Este război. Şi un război puternic de care, din păcate, cei mai mulţi nici nu-şi dau seama.

Toţi duşmanii lui Hristos, strâns uniţi sub comanda unui stat major nevăzut, ce se ascunde în spatele vorbelor frumoase, a organismelor de tot felul cu aer de seriozitate şi a sloganelor care propun o unitate înşelătoare, lucrează zi şi noapte pentru a face să dispară Sfânta Lui Biserică; vor să falsifice adevărul pe care Dumnezeu-Omul ni l-a revelat, zădărnicind astfel mântuirea omului, punând în locul Lui Hristos, ca şi conducător al lumii, pe diavol «aşa să şadă el în Biserica Lui Dumnezeu, ca un Dumnezeu arătându-se pe sine cum că ar fi el Dumnezeu» (2 Ţes. 2: 4).

Biserica Lui Hristos este supusă în ultima vreme unui atac generalizat, pe toate fronturile şi aceasta sub nevinovata titulatură a ecumenismului de către aceste puteri ale infernului.

Ecumenismul, în puţine cuvinte, este o infernală mişcare globală, politică şi religioasă, ce are ca obiectiv supunerea umanităţii sub un conducător universal… şi unirea tuturor religiilor într-o panreligie, astfel încât să dispară Creştinismul, să dispară mântuitoarea Credinţă Ortodoxă şi la sfârşit, în locul adevăratului Dumnezeu, să fie închinat satana.

Partea întâi

CAPITOLUL I ISTORIA ECUMENISMULUI

I. Ecumenicitatea creştin-ortodoxă

Pentru a înţelege bine ecumenismul de astăzi, este necesar să cunoaştem mai întâi istoria lui din trecut până în prezent. Subiectul, cititorule, îl vom lua de la început, ca să vedem baza lui reală. Astfel ne vom forma o idee completă despre ecumenism.

Vom vedea mai întâi, în puţine cuvinte, care este misiunea ecumenică3 a Bisericii, planul lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii lumi. Iar în continuare, vom vedea cu amănunte şi dezvăluiri înfiorătoare, ecumenismul de astăzi, înşelător, mincinos şi antihristic.

Unitatea pentru care, chipurile, se luptă ecumenismul actual o

vedem nemijlocit dintru început. Dumnezeu a făurit unitară şi armonioasă această lume mare şi preafrumoasă, guvernând-o ca pe un tot. Unită este şi lumea îngerilor cea fără de număr, care slujeşte Creatorului.

Observăm de asemenea o unitate şi armonie uimitoare şi în universul material, unde Creatorul Atotputernic şi-a pus pecetea atotînţelepciunii Sale. Corpurile cereşti, foarte numeroase şi uriaşe îşi urmează calea în spaţiu, într-o ordine şi armonie uimitoare.

Omul trăia la început în cadrul acestei unităţi superioare şi armonii minunate sub acoperământul Lui Dumnezeu şi unit cu El. Era atotfericit. Trăia lângă Dumnezeu şi unit cu El. Trăia într-o bucurie ecumenică desăvârşită, în armonia universală a lumii cereşti şi pământeşti.

Însă, dintr-odată, ca un cutremur înspăimântător, s-a produs ruperea acestei unităţi. Căderea omului a sfâşiat-o. Atunci a avut loc o ruptură între om şi Dumnezeu. S-a ridicat o barieră de netrecut. Astfel s-a produs un rău cutremurător. Cel mai mare rău din lume: Ruperea omului de Ziditorul său. Omul a căzut în continuare şi a ajuns nefericit. Departe de Dumnezeu, a sfârşit prin a fi un sălbatic.

3 Ecumenic se referă la toată lumea. Sfintele Sinoade Ecumenice sunt Sfintele Soboare ale Ortodoxiei din întreaga lume. Pentru a crea confuzie, duşmanii Ortodoxiei au născocit termenul ecumenism, ascunzând sub această denumire sincretismul religios (n.ed.).

Parcurgerea istoriei popoarelor divizate ce s-au mâncat unele pe altele relevă din plin acest lucrul. Lumea întreagă plină de sciziuni plânge, se zvârcoleşte şi suspină sub tirani cumpliţi.

Dumnezeu însă n-o uită. Are în plan să restaureze unitatea zdruncinată dintre El şi om. «L-a trimis pe Fiul Său» ca să creeze o punte peste această prăpastie. Iar Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu, Hristos, «Dumnezeu desăvârşit fiind, om desăvârşit se face. Şi le face pe toate noi şi foarte noi, singurul lucru nou sub soare», precum spune Sfântul Ioan Damaschin. Dumnezeu se uneşte iarăşi cu umanitatea într-un mod mai desăvârşit prin întruparea Lui Hristos.

Iar Jertfa de pe cruce a Dumnezeului-Om întinde o punte peste hăul abisal pe care l-a deschis căderea omului, şi comuniunea dintre om şi Dumnezeu începe din nou. Hristos «Şi-a întins palmele şi le-a unit pe cele despărţite». De acum omul poate, de voieşte, să se apropie iarăşi de Ziditorul său, să trăiască din nou unit cu acesta şi fericit.

Hristos îi unește pe oameni nu numai cu Dumnezeu, ci și între ei. Unirea aceasta a oamenilor se realizează doar în Biserica pe care Dumnezeu-Omul a întemeiat-o în acest scop. O unire nemincinoasă a oamenilor poate avea loc numai în Biserică prin Iisus Hristos. Trupul tainic al lui Hristos, adică Biserica luptătoare de pe pământ, este calea ce duce la unire, mântuire și îndumnezeire.

Dumnezeu-omul S-a lăsat pe Sine în lume ca Biserică, ca Trup al Său, pentru ca omul să poată astfel să devină una cu trupul Său teandric, făcându-se și el părtaș dumnezeieștii firi.

Ca atare, numai prin Dumnezeu-Omul și doar în Biserica lui Hristos pot oamenii să se desăvârșească și să se unească atât cu Dumnezeu cât și între ei. În afara Bisericii nu există nicio unire reală, nefiind posibilă nicio înfrăţire a lumii.

Iată marele plan al lui Dumnezeu! Iată misiunea ecumenică adevărată a Bisericii, adică mântuirea tuturor oamenilor prin Biserica Lui Hristos. Aceasta este ecumenicitatea creștin-ortodoxă. Drept aceea, cu puţin înainte de înălţarea Sa, Domnul a dat această poruncă apostolilor: «Mergând învăţaţi toate neamurile…»

Și după învierea Sa le spune: „Luaţi putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și fiţi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și Samaria și până la marginile pământului” și iarăși le-a dat poruncă: „propovăduiţi pocăinţa ţi iertarea păcatelor la toate neamurile”. De asemenea, aceasta a fost ultima Sa chemare: „Mergeţi în toată lumea și propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea” (Mc.

Îi trimite la toate neamurile. Vrea mântuirea întregii lumi. Vrea unirea tuturor oamenilor de pe tot pământul (câţi doresc, fireşte) prin credinţa în El, prin Biserică.

Biserica Lui Hristos este pentru toţi. Credem «întru una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică». Biserica este ecumenică4, fiind întinsă în toată lumea. Avem și o Patriarhie ecumenică.

Biserica este împărăţia Lui Dumnezeu pe pământ. Este un organism duhovnicesc prezent în toată lumea. Ea se găsește desigur în lume dar nu este din lumea aceasta. Biserica nu este o organizaţie lumească după cum vrea papalitatea eretică și nici nu este destinată pentru un regim lumesc după cum voia iudaismul. Este de la sine înţeles că după schisma papalităţii, o singură Biserică adevărată există în lume – Biserica Ortodoxă. Papismul și protestantismul nu sunt Biserici ci comunităţi și adunări eretice.

Biserica Lui Hristos, Biserica Ortodoxă „vrea ca tot omul să se mântuiască”, îi vrea uniţi pe toţi cu Trupul Celui ce o conduce. Vrea să-i călăuzească pe toţi, din toate neamurile, din toată lumea, la adevărata pace şi la fericirea cea veşnică ce se găseşte numai aproape de Dumnezeu.

Vrea să-i unească pe oameni, nu în întunecatele şi sataniceştile plăsmuiri mincinoase ale ecumenismului, ci în unitatea veşnică şi neclintită cu Dumnezeu. Să-i conducă pe cei credincioşi din Biserica luptătoare la cea triumfătoare.

Aceasta este adevărata ecumenicitate, cea creştin-ortodoxă. Aceasta este misiunea ecumenică a Bisericii.

Există aşadar un ecumenism mai înalt? Există ceva mai presus de planul lui Dumnezeu? Există ceva mai luminos, mai plin de bucurie, mai desăvârşit? Există ceva mai curat, mai clar, mai stabil şi mai sigur? Numai Hristos poate să-i unească şi să-i mântuiască pe oameni, întrucât «nu există mântuire în altul».

4 Oikoumeniki, adică în toată lumea.

Ecumenismul lumesc şi potrivnic lui Dumnezeu nu doreşte şi nu recunoaşte misiunea dumnezeiască, duhovnicească şi ecumenică a Bisericii Lui Hristos. El războieşte cu furie creştinismul ortodox ecumenic, precum şi apostolia mântuitoare şi ecumenică a Bisericii. Şi face aceasta prin silnicie, viclenie, minciună, ipocrizie, politică şi crime. Se luptă, adică, împotriva Capului Bisericii noastre, Hristos, după cum vom vedea limpede în continuare.

II. Ecumenismul antihristic

1. Ecumenismul papal

Papa, prin egoismul său luciferic, a vrut să domine religios şi politic întreaga lume. El a vrut să cucerească împărăţiile lumii pe care să le conducă în numele creştinismului.

Papalitatea l-a substituit pe Hristos, Dumnezeu-omul, cu omul papă! Şi deşi Hristos S-a întrupat, papa L-a dezîntrupat pe Dumnezeu-omul şi L-a exilat în cer. A transformat Biserica într-o împărăţie lumească. A făcut din ea un regim lumesc, uzurpând desigur şi titulatura de «Biserică catolică» 5. De ce toate acestea? Pentru ca un om, papa, episcopul Romei, să ia locul lui Hristos din Biserică.

Papismul L-a alungat pe Hristos ca şi cap al Bisericii şi în locul Lui l-a pus pe papă. L-au făcut pe papă cap şi stăpân absolut al Bisericii, îngrădindu-L pe Hristos în cer.

Papismul a schimbat temelia creştinismului care este Dumnezeu-Omul Cel veşnic şi în locul Lui a pus un muritor efemer, pe papă.

Papismul a deformat învăţătura lui Hristos şi a creat un creştinism lumesc, o „Biserică" contrafăcută şi cu totul de nerecunoscut, „Trupul Lui Hristos" devenind o asociaţie lumească.

Romano-catolicismul, inspirându-se după modelul împărăţiei romane a apărut pe scara istoriei ca o putere politică, desigur internaţională. A transformat

5 Termenul grecesc katholikos este tradus în limba română prin sobornicesc) deplin, universal. În Crezul ortodox, stabilit la al doilea Sfânt Sinod Ecumenic, din anul 381, Biserica Ortodoxă este numită katholiki Ekklisia, adică Biserica Sobornicească. Papistaşii, rupţi de Biserică prin schisma din 1054, au răpit termenul katholiki, numindu-se ei „Biserica catolică", încercând prin aceasta să arate că ei sunt Biserica universală (n.ed.).

Împărăţia Lui Dumnezeu într-o împărăţie a acestei lumi, deşi Hristos a mărturisit clar că „împărăţia Mea nu este din lumea aceasta".

Papa a visat un creştinism lumesc care să se extindă de-a lungul şi de-a latul lumii, al cărui conducător să fie el însuşi. A deformat adevăratul creştinism numai şi numai pentru a deveni el stăpân al lumii. Ecumenismul papal, pentru a izbândi în acest lucru, a recurs la violenţă, distrugeri, măceluri, crime şi cu toate acestea nu şi-a atins scopul. Ecumenismul papistaş nu a putut să-şi ducă la îndeplinire planurile sale datorită opoziţiei de lungă durată pe care a făcut-o Ortodoxia, Biserica de nezdruncinat a lui Hristos.

Sfântul Nectarie Taumaturgul scrie referitor la aceasta: „Iubirea de putere şi de slavă le-a uneltit pe toate. Toate [relele] le-a născocit, toate le-a pus în mişcare pentru ca papii să fie recunoscuţi ca şi conducători ai Bisericii şi tirani ai lumii. Programul a fost întocmit, iar punerea lui în aplicare necesita toată puterea. Orice obstacol urma să fie înlăturat şi orice rezistenţă înfrântă".

Acesta este deci, în puţine cuvinte, ecumenismul papal.6

2. Ecumenismul protestant

În afară de ecumenismul papal mai există şi unul protestant.

Protestantismul, dezamăgit de papism, s-a îndepărtat de el. Nu s-a întors însă la Una Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, la Biserica Ortodoxă, ci a căzut într-o altă rătăcire şi mai rea, în

raţionalism. A vrut şi acesta la rândul lui să conducă lumea (oikumeni), să dea o direcţie umanităţii pe baza raţionalismului. A eşuat însă în mod jalnic. A tăgăduit sfinţenia Bisericii. A negat realitatea îndrumării sale de către Duhul Sfânt. A lepădat Sfânta Tradiţie, învăţătura Sinoadelor Ecumenice şi a Părinţilor purtători de Dumnezeu. Protestantismul a fost tăiat de la izvoarele harului dumnezeiesc şi a conceput o „teologie" păcătoasă, care nu conduce lumea la mântuire, ci care vizează reuşita unor obiective lumeşti.

A făcut din teologie discuţie, gnoseologie, sistem filosofic. A coborât-o la un nivel inferior, supunând-o cuvântului omenesc. „Teologia" protestantă nu se

6 Cardinalul William Levada a declarat de curând: „union with the Catholic Church is the goal of ecumenism". („ţinta ecumenismului este unirea cu Biserica Catolică"). A se vedea:

http://wwwxatho Mcculture.org/news/headlines/indexcim?storyid = 5666 & repos = 4 & subrepos = 2 & searchi d = 691889 şi http:/ / acvila30.wordpress.com/2010/12/15/

ocupă cu ce spune şi ce porunceşte Dumnezeu pentru izbăvirea şi mântuirea omului, ci cu ce gândeşte omul despre Dumnezeu. „Teologia" protestantismului a încetat să mai fie rodul Sfântului Duh şi a devenit gând omenesc searbăd, uscat şi nesăbuit.

Protestantismul a înălţat raţiunea omenească, cuvântul raţional ca pe un nou dumnezeu-idol. A desfiinţat tradiţia şi a ciuntit Sfânta Scriptură, despuind-o de pasajele care erau mai presus de fire. Şi protestantismul, ca şi fratele său mai mare, papismul, prin teoriile lui eretice, duce la divizarea organismului divino-uman al Bisericii în care lumea se poate uni şi mântui. Sfârşeşte în antropocentrism.

În aceste două erezii, locul Lui Dumnezeu este luat de om. Înţelepciunea Lui Dumnezeu este înlocuită cu cea omenească. Capul şi conducătorul absolut al Bisericii nu mai este Dumnezeu-Omul, ci omul.

Unde se îndreaptă protestantismul prin această anarhie şi lipsă de evlavie? Cum speră să mântuiască lumea printr-o astfel de învăţătură?

Din păcate cade tot mai jos. Merge din erezie înspre ateism, trecând de la erezie la ateism, şi s-a ajuns ca astăzi, teologia păcătoasă a protestantismului să ne vorbească de «teologia morţii Lui Dumnezeu». Nici că se putea ceva mai rău.

Însă cum să nu se ajungă aici, atâta timp cât temelia sa dintru

început este infailibilitatea omului. În timp ce în papism infailibilitatea aparţine papei, în protestantism dimpotrivă, fiecare protestant devine infailibil. Adică îşi revendică infailibilitatea sa personală în materie de credinţă.

Sfântul Nectarie spune în acest sens: «pe de-o parte la protestanţi fiecare om constituie o Biserică, iar pe de alta, în catolicism un om constituie toată Biserica».

Astfel protestantismul a avansat de la raţionalism la ateism şi materialism.

Ce urmăreşte aşadar astăzi protestantismul? Acesta nu urmăreşte nimic, fiind o masă nedecisă şi amorfa. Prin acesta, însă se urmăresc multe. Astăzi face jocul pe care îl doresc puterile întunericului. Au pregătit mai dinainte pe protestanţi, ţinându-i în indiferenţă, în confuzie şi într-o stare căldicică. L-au găsit astfel potrivit (pe potriva lor) şi-l folosesc ca bază a planurilor lor. îl pun întâi ca promotor al ecumenismului antihristic, al ecumenismului din vremea noastră. Ecumenismul protestant este prima treaptă a ecumenismului potrivnic lui Hristos, ce se desfăşoară astăzi.

3. Ecumenismul sionist

Ecumenismul actual am putea să-l numim ecumenism al sionismuluiântrucât slujeşte planurilor infernale ale acestuia.

Iar scopul sionismului internaţional este să ajungă, într-o zi, să stăpânească politic şi religios întreaga lume. Urmăreşte să creeze o dominaţie evreiască la scară mondială. Acesta a fost visul evreilor dintotdeauna. Au aşteptat să vină Mesia ca un conducător lumesc atotputernic, având o autoritate şi o putere materială uriaşă, care urma să zdrobească armata romană invincibilă şi să restaureze împărăţia lui Israel, nimicită de romani.

Ucenicii, sub influenţa acestei concepţii, l-au întrebat pe Hristos: «în vremea aceasta vei restaura împărăţia lui Israel?». Însă Hristos le-a răspuns clar: «împărăţia mea nu este din lumea aceasta».

Evreii continuă încă să aştepte venirea Lui Mesia. După cum creştinii se salută de Paşti cu „Hristos a înviat!” şi răspund cu, Adevărat a înviat” aşa şi mulţi evrei întreabă în multe locuri: „A venit Mesia?” şi răspund: „Nu a venit”.

Aceştia nu au crezut la venirea Lui acum 2000 de ani deşi a fost însoţită de atâtea semne doveditoare foarte clare, împlinindu-se în persoana Sa toate profeţiile Vechiului Testament. Nu i-au convins

cuvintele profeţilor care au vestit în amănunt evenimentele vieţii Domnului şi care s-au împlinit cuvânt cu cuvânt în Hristos.

Însă sioniştii aşteaptă încă să vină pe pământ un Hristos după cum le-ar plăcea lor, după cum l-au plăsmuit în fantezia lor bolnavă şi în visele lor egoiste… Voiesc şi aşteaptă un Mesia, nu smerit ca Dumnezeu-Omul, ci ca un împărat atotputernic.

«Împăratul iudeilor, se spune, va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul Bisericii internaţionale» (Protocoale cap. 17) 7.

7 întrucât în cartea de faţă vom face referire în diverse situaţii la „Protocoalele înţelepţilor Sionului" citând din ea fragmente legate de planurile Sionismului, trebuie să explicăm cititorului în câteva cuvinte ce este cu această scriere. Protocoalele sunt documente ce scot la iveală amănunte din planul final întocmit de sionişti, care constituie strategia metodică ce va conduce la acapararea puterii mondiale de către ei. Este planul ambiţiilor lor dintotdeauna pentru conducerea lumii. Aceste texte care descoperă planul sionismului sunt direcţiile finale ale acestuia, ca parte practică. Ele au fost întocmite în 1897, atunci când societăţile sioniste s-au adunat într-un mare congres la Băle. Protocoalele au fost, fie sustrase dintr-un seif deţinut de sionişti în

Sioniştii vor un Hristos care să aibă putere materială şi autoritate lumească şi care să le confere în continuare atotputernicie şi dominaţie mondială. Îşi închipuie un Mesia care să fie croit după măsurile vanităţii lor, să corespundă măsurilor unei fericiri, nu duhovniceşti şi cereşti, ci materiale şi lumeşti. Iată ce zic: „Domnitorul care va lua locul guvernelor de astăzi, care îşi târăsc viaţa în mijlocul societăţilor demoralizate de către noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu, şi în sânul cărora se ridică din toate părţile focul anarhiei, acest domnitor va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare

Acest ales al lui Dumnezeu e numit de sus, pentru a sfărâmă puterile nesăbuite, mişcate de instincte iar nu de raţiune, de bestialitate iar nu de umanitate. Aceste puteri triumfa astăzi, jefuiesc, săvârşesc tot felul de violenţe, sub pretextul libertăţii şi al unor drepturi. Ele au nimicit orice ordine în societate pentru a ridica pe aceste dărâmături tronul Regelui lui Israel; dar rolul lor va fi încheiat în momentul ridicării pe tron a regelui nostru. În persoana regelui, stăpân pe sine însuşi şi pe omenire, mulţumită unei voinţe neclintite,

toţi vor crede că văd destinul cu căile lui necunoscute. Nimeni nu va şti ce vrea să atingă regele prin poruncile sale, şi de aceea nimeni nu va îndrăzni să se pună de-a curmezişul drumului necunoscut.

Stâlpul omenirii – în persoana domnitorului universal din sămânţa sfântă a lui David – trebuie să jertfească poporului din toate gusturile sale personale" (Protocoalele, cap. 23 – 24).

Deci sioniştii aşteaptă un conducător lumesc în persoana căruia vor vedea „personificarea forţei şi puterii" şi „vor crede toţi că văd destinul cu căile lui

Alasacia, fie s-au scurs într-un alt mod, ajungând în mâinile creştinilor. Primul editor al lor, profesorul rus Serghie Nilus, scrie că manuscrisul lor i-a fost înmânat prin 1901 de către Alexis Nicolaievici Souchotin, mareşal din aristocraţia din Sherno. El le-a editat în 1902. De atunci au urmat multe editări, apărând multe articole prin ziarele vremii, cu titluri incendiare cum ar fi: Duşmanul umanităţii, Motivul neliniştii mondiale, Protocoalele şi răsturnarea lumii, etc.

Dezvăluirile acestea i-au zdruncinat pe sionişti. Întrucât au încercat să le nege, au urmărit în continuare să convingă lumea că nu sunt rodul activităţii lor oculte şi că nu se sprijină pe fapte reale serioase. Însă faptul sustragerii Protocoalelor este dovedit de circulara comitetului sionist din 1901, în care dr. Hertzi vorbeşte de acest fapt ca o realitate, deplângând ajungerea unor texte secrete aşa de importante pe mâna neamurilor. O altă dovadă pentru autenticitatea Protocoalelor sunt evenimentele însele care s-au succedat până astăzi şi care urmăresc îndeaproape planurile sioniştilor.

În cartea de faţă cititorul poate vedea felul în care planul sionist a fost pus în aplicare, aşa cum a fost gândit în Protocoale (n. autorului).

necunoscute". Acest conducător ecumenic (al lumii) va fi din „sămânţa sfântă a lui David".

Un alt Mesia aşteaptă evreii, un Mesia lumesc cu care să conducă lumea.

Pentru ca sionismul internaţional să-şi vadă visul cu ochii, de a conduce lumea, creează diferite organizaţii cu scopuri pretins bune, în spatele cărora stă nevăzut. Reuşeşte de asemenea prin susţinere satanică să se infiltreze în organizaţiile deja existente şi să le folosească în vederea scopurilor sale întunecate, astfel încât ele să lucreze – fără să bănuiască – la împlinirea visului sionismului de a conduce lumea.

a) Masoneria

O astfel de organizaţie este masoneria, care lucrează pentru reuşita planurilor sioniştilor. Iată ce ne descoperă Protocoalele în acest sens: „vom înfiinţa şi vom înmulţi societăţile francmasonice în toate ţările din lume; vom atrage în ele pe toţi aceia care sunt sau pot fi nişte buni agenţi. Aceste societăţi, aceste «loje», vor fi biroul nostru principal de informaţii şi îndrumări, şi mijlocul cel mai influent (al activităţii noastre). Vom centraliza toate aceste societăţi într-o administraţie cunoscută numai de noi şi compusă din înţelepţii noştri. «Lojele» vor avea câte-un reprezentant, în dosul căruia se va ascunde administraţia despre care am vorbit, iar acest reprezentant va fi acela care va da cuvântul de ordine şi va alcătui programul de activitate (Protocoalele înţelepţilor Sionului, cap. XV).

Iată deci: Sioniştii înşişi spun că masoneria este creaţia lor, având rolul de a duce la împlinire obiectivele ce şi le-au propus. Şi masoneria la rândul ei, această creaţie a sionismului, se ascunde şi ea în spatele diverselor asociaţii şi organizaţii care îi promovează scopurile ei ascunse care sunt şi scopurile sionismului. Acest lucru îl aflăm chiar din organul lor oficial de presă „Pitagora” (fascicolul 1, ian

8 „Site-ul Pitagora23 este membru recunoscut al WebRing Freemasonry International”. (http://pitagora. myforum.ro). Despre caracterul secret al masoneriei, a se vedea: „Landmarkurile Francmasoneriei Universale: 11. Obligaţia pentru oricare Loja de a lucra acoperit – adică de a nu permite niciunui nemason să participe la lucrări – este un Landmark ce nu poate fi neglijat şi el îşi are originea în caracterul esoteric al Francmasoneriei”. http://www.minr.ro/biblioteca (site oficial, marea lojă naţională din România) (n.ed.).

„Masoneria – scriu masonii înşişi – după cum ne încredinţează de altfel trecutul ei, atunci când urma să se amestece puternic în orice mişcare umanistă, eliberatoare, socială şi cu caracter educativ, se ascundea şi se ascunde – sigur că nu de frică, ci din necesitate – în spatele organizaţiilor oficiale pe care le îndrumă şi le susţine”. Iar mai jos printre altele sunt date ca exemple: „Congresul internaţional anual pentru pace”, „Frăţia creştină a tinerilor” şi alte nenumărate organizaţii umaniste şi culturale. „De altfel, de câte ori a încălcat principiul acesta a eşuat lamentabil sau şi-a atins foarte puţine din obiectivele propuse”.

b) Hiliasmul

Hiliasmul este o altă născocire vicleană a evreilor sionişti. Mai bine spus, hiliasmul a existat ca erezie încă din primii ani ai Creştinismului. Biserica, prin strădaniile Părinţilor ei purtători de Dumnezeu, i-a biruit, iar susţinătorii lui au pierit. A venit însă sionismul şi l-a scos de la naftalină, dându-i un conţinut potrivit pentru reuşita planului ecumenist. Şi astfel, pe de-o parte el denaturează şi războieşte cu turbare creştinismul, iar pe de alta slujeşte şi lucrează pentru un guvern mondial evreiesc.

Profesorul Trembelas de la Athena scria despre ei: „Hiliaştii şi neamul celor ce L-au răstignit pe Hristos sunt unul şi acelaşi lucru… Există, nu doar simple indicii, ci dovezi palpabile, că cei ce dirijează hiliasmul şi sunt capii, fondatorii şi învăţătorii lui, sunt de origine evrei. Legătura dintre conducătorii hiliasmului şi evrei însă trebuie dovedită.

Hiliaştii, aşadar, laudă mult, ridicând de-a dreptul în slăvi asociaţia înfiinţată în 1897 de un anumit evreu, pe nume Teodor Hertzi şi care asociaţie este evreiască şi are ca scop să reînfiinţeze Regatul evreiesc în Iudeea, şi să dea din nou evreilor Palestina. Hiliaştii vorbesc de evreul acesta ca fiind foarte drag inimii lor şi îl sprijină întrucât a fost ales «de Dumnezeu la momentul potrivit pentru a-şi aduce aportul la naşterea sionismului». Hiliaştii, cu alte cuvinte, garantează că evreul acesta a fost ales de Dumnezeu şi că asociaţia înfiinţată de el, pe nume Sionismul (de la oraşul sfânt Sion sau Ierusalim) este lucrarea lui Dumnezeu, iar activitatea acesteia este lucru binecuvântat de Dumnezeu.

Hiliaştii mai susţin că din vara anului 1878 bunăvoinţa Lui Dumnezeu s-a întors către evrei «şi că pârga anului s-a dat în mod vădit poporului iudeu». De aceea, pastorul Rousel, ctitorul şi părintele hiliasmului modern «a dat o bună mărturie în anul 1918 pentru poporul evreu pe hipodromul din New York».

Sionismul, după cum spun hiliaştii, cheltuieşte mari sume de bani şi urmăreşte înfiinţarea unui guvern evreiesc, reconstruirea Ierusalimului ca oraş al evreilor, şi în general Palestina să fie iarăşi evreiască. Dar şi hiliaştii un astfel de lucru doresc şi aşteaptă. Susţinând interesele sionismului, ei cred că această asociaţie evreiască va secătui Creştinismul, va revigora iudaismul, având convingerea că va fi partea aleasă care va institui viitoarea împărăţie a lui Dumnezeu.

Trebuie adăugat la toate acestea că hiliaştii au aşteptat în 1925 să se ridice din mormânt Avraam, Isaak, Iacov şi toate marile personalităţi ale Vechiului Testament şi că unele dintre ele ar fi făurit guvernul visat cu sediul la Ierusalim, iar ceilalţi s-ar fi răspândit în diferite părţi importante ale lumii ca reprezentanţi ai guvernului de la Ierusalim. Avraam urma să coordoneze de la Ierusalim, din muntele Sionului, cu ajutorul unor posturi mass-media performante, tot ce este important pe pământ, cu colaboratori diferiţi – membri ai acestui guvern, plasaţi în punctele cele mai importante ale lumii.

Trebuie ţinut seama că la acest vis dintotdeauna al iudeilor tind şi hiliaştii. Iudeii l-au aşteptat pe Mesia încă dinainte de venirea lui Hristos ca pe un conducător şi împărat lumesc. El urma să elibereze neamul evreiesc din robie, să reînvie domnia slăvită a lui David şi să înalţe puterea iudaică pe culmi nemaiîntâlnite. Va alege Ierusalimul ca centru al întregii lumi şi va supune toate neamurile pământului iudaismului. Tocmai pentru aceasta, cei mai mulţi dintre evrei n-au crezut în Hristos, fiindcă ei îl aşteptau să vină ca împărat şi cuceritor slăvit; însă El a venit ca să întemeieze o împărăţie duhovnicească şi nu un stat lumesc.

Dacă luăm în considerare acest vis străvechi ce a înşelat doririle şi speranţele lui Israel şi citim, pe de altă parte, ce spun şi propovăduiesc hiliaştii, înţelegem cu claritate că hiliasmul este un iudaism ascuns. El este ascuns însă cu viclenie, că de n-ar fi ascuns, n-ar căuta să se facă auzit”.

Având în vedere acest plan antihristic al sionismului de conducere a lumii şi mecanismul lui complex prin care influenţează şi direcţionează mişcările religioase şi sociale ce servesc scopurilor acestuia, vom constata cu date concrete, că ecumenismul actual, în profunzime, nu este o mişcare creştină, ci una politică, având o faţadă creştină, dar un scop antihristic.

III. Stadiile ecumenismului

Să vedem acum, pas cu pas, ceea ce înseamnă ecumenismul. Să vedem care sunt stadiile evoluţiei sale, instrumentele şi organizaţiile prin care ia amploare şi din care se năpusteşte cu mânie nimicitoare ca să provoace un dezastru nemaiîntâlnit. Citeşte, iubite cititorule, elementele, dovezile şi tot lanţul de argumente despre rolul şi scopul promotorilor tăinuiţi ai ecumenismului infam.

Mişcarea ecumenică pe care o vedem astăzi în stadiul ei avansat,

a trecut prin mai multe faze. Pentru ca ecumenismul să-şi atingă scopurile infernale a înfiinţat – aşa cum s-a mai zis – câteva organizaţii internaţionale şi a reuşit să se infiltreze în altele deja existente, aşa încât, încet-încet şi pe nesimţite, au început şi acestea să servească interesele sale.

Astfel de organizaţii sunt: YMCA, YWCA, cercetaşii, WCC (CMB, Consiliul mondial al Bisericilor) şi altele.

1. YMCA şi YWCA

Primul strămoş al ecumenismului actual şi-a făcut apariţia pe la mijlocul secolului al XIX-lea. În 1844, la Londra, George Williams a înfiinţat YMCA sau altfel spus „Asociaţia creştină a tinerilor" 9. Această organizaţie de tineret a reuşit să se extindă în foarte puţin timp în toată lumea. În 1952 număra 10.000 de filiale şi 4 milioane de membri.

În 1855, adică la 11 ani de la înfiinţarea YMCA, s-au organizat în Anglia două asociaţii de femei. O tânără din sudul Angliei, pe nume Ema Roberts, a pus bazele unui cerc, ce şi-a propus realizarea de întâlniri în vederea rugăciunii împreună. La Londra, doamna Kinerd a înfiinţat o asociaţie pentru doamne tinere care avea ca scop practicarea filantropiei. În 1894, cele două asociaţii s-au unit într-una singură, luând numele YWCA sau „Uniunea tinerelor creştine".

YMCA şi YWCA nu au avut nicio doctrină clar stabilită. Au avut însă o ideologie neclară, neprecisă şi semicreştină. Au avut o teorie umanistă asupra

9 Informaţiile despre YMCA pot fi verificate pe http://www.ymca.ro/indexphp/History/ymca-in-theworld.html (n.ed.)

lumii, în care nu se face referire nici la păcatul strămoşesc şi nici la mântuirea sufletului. Având la bază această teorie, YMCA şi YWCA au creat nuclee cu membri ai lor, punându-se accentul şi dându-se o atenţie specială trupului, pentru protejarea, chipurile, a sănătăţii. Ceea ce s-a cultivat în mod fin a fost o întoarcere a omului spre trup, ajungându-se până la un cult adus trupului. Între timp, despre suflet, despre păcatul strămoşesc sau despre mântuire care se găsesc la modul absolut numai în Biserica adevărată a lui Hristos, nu se scotea o vorbă. Dimpotrivă, sufletul este antrenat într-un sistem sentimentalist, de desfătare a simţurilor. Acest tip de educaţie favorizează o atitudine laxă faţă de păcat şi o ironizare a adevărului dogmatic al Bisericii Creştine. Acceptă filantropia ca pe o împărţire de bunuri materiale, dar

nu în numele lui Hristos şi al Bisericii Sale.

Aceste asociaţii fac dovada unui comportament protector faţă de creştini, un comportament ca faţă de nişte copii buni, dar idioţi şi absurzi. Aceste asociaţii, chiar dacă sunt fără conţinut dogmatic, au „alăptat”, din păcate, destule generaţii, cu „laptele” indiferenţei şi al unei stări căldicele faţă de credinţă. Multe generaţii au crescut într-un creştinism fals.

După cum este menţionat în publicaţia periodică americană din Los Angeles, „Crucea şi steagul”, aproximativ 500 de tinere în jurul vârstei de 35 de ani, aflate sub conducerea evreicei Pepper Schwartz de la filiala de acolo a organizaţiei YWCA, a întreprins o campanie susţinută pentru legalizarea folosirii marihuanei, a avorturilor ş.a.m.d. O astfel de formare a conştiinţelor promovează YWCA! în Toronto, Canada, la filiala YWCA, s-a acceptat într-un glas ca să nu mai fie menţionat nicăieri numele lui Iisus Hristos. Şi când te gândeşti că poartă numele de frăţie creştină! 10

Puterile întunericului, orchestrate din afară s-au pus în mişcare, iar începutul denaturării credinţei în Una Sfântă Apostolească şi Sobornicească Biserică, s-a produs.

Indiferenţa dogmatică şi starea căldicică faţă de credinţă promovate de YWCA şi YMCA se explică prin faptul că ele sunt sub înrâurirea masoneriei.

În cartea „Două sute de ani de masonerie grecească” a lui Marino Polato, membru al lojei masonice ateniene „Prometeu”, editată în 1952, citim la pagina

10 (Vezi „Cruce şi steag”-numărul din martie 1971)

168 despre vizita în Grecia din 1932 a unor americani şi de primirea pe care le-a făcut-o loja masonică locală. În carte se scrie printre altele şi despre unele lucruri demne de atenţie şi care scot la lumină multe: scoate la lumină câteva aspecte deosebit de importante: „Aceste grupări aflate în vizită aparţineau acelor organizaţii cunoscute cum ar fi Crucea Roşie, YMCA şi Mângâierea Orientului Apropiat (pag. 52). Masoneria grecească a acordat conducerilor acestor organizaţii toată cinstea ce se cuvenea conform uzanţelor masonice, ca unele ce sunt formate din masoni în proporţie de 90 la sută”.

Ceea ce ne descoperă cartea aceasta editată în 1932, la Athena cu aprobarea Marii Loje şi înaltului demnitar al Consiliului de gradul 33, este faptul că masoneria penetrează toate sectoarele importante

ale vieţii publice. Preia poziţiile cheie în conducerile organizaţiilor, cum ar fi YMCA, YWCA, Crucea Roşie etc.

Trebuie precizat, încă o dată, aici că masoneria, pentru a-şi împlini obiectivele propuse, nu creează doar propriile organizaţii, ci se infiltrează şi în cele deja constituite, ce au o anumită importanţă, punându-şi oamenii ei în funcţii de conducere. Pasul următor este să facă aceste organizaţii instrumentele ei în realizarea scopurilor sale întunecate, iar acum, unirea Bisericilor.

YMCA, după cum scrie şi în „Enciclopedia eticii religioase", „a fost în multe privinţe un deschizător de drumuri. Şi-a adus contribuţia la iniţierea mişcării mondiale misionare şi apropierea Bisericilor". Acesta este în fapt şi scopul ecumenismului.11

Iar faptul că YMCA din Grecia e fost prezidată pentru mulţi ani de ecumenistul Amilcas Alivizatos, arată legăturile strânse dintre YMCA şi ecumenism.

YMCA americană este cea care a înfiinţat în 1918 organizaţia similară din Grecia, pe care a şi finanţat-o. Scopul declarat a fost „sprijinirea, promovarea şi

11 Implicarea YMCA în ecumenism este uşor de verificat: „O mişcare ecumenică globală pentru tineri, care activează în 125 de ţări cu peste 45 de milioane de membri. YMCA promovează justiţia socială şi pacea pentru tineri şi comunităţile lor, indiferent de religie, rasă, gen sau cultură". (http://www.ymcajnt/) Organizaţiile ecumeniste corelate cu YMCA sunt: Ecumenical Avocacy Alliance (EA A, o reţea ce cuprinde 100 de „Biserici" şi organizaţii cu caracter bisericesc), The Vatican, Pontifical Council for Promoting Christian Unity, World Council of Churches (WCC), The World Student Christian Federation (WSCF) (http://www.ymca.int/who-we-are/partners/ecumenical-organisations/) (n.ed.)

dezvoltarea armonioasă a tinerilor, trupeşte, spiritual, moral şi social" (art. 2 din darea de seamă a YMCA, Athena)

Dar organizarea YMCA începe mai cu seamă în 1923. Atunci, prin grija mitropolitului mason de Athena, Meletie Metaxki şi a profesorului ecumenist Amilcas Alivizatos, activitatea ei ia amploare.

Pentru o mică perioadă de timp YMCA a funcţionat la Seres, apoi în Kerkira, fiind sprijinită personal de către patriarhul Athenagora, un notoriu ecumenist, cunoscut pentru acţiunea sa unionistă şi

ecumenistă, de altfel, acuzat oficial ca fiind mason, fapt care n-a fost dezminţit până astăzi.

Metaxas dizolvă YMCA

În 1939, primul ministru de atunci, I. Metaxas, cel care a spus acel istoric „Ohi!” 12 în faţa italienilor, a dizolvat toate filialele YMCA din Grecia, confiscând patrimoniul lor.

Trebuie amintit aici că până în 1921 I. Metaxas a fost mason. Însă, cunoscând acolo în masonerie multe despre activitatea ei distructivă, s-a disociat de ea începând din acel an.

După dizolvarea YMCA din Grecia, YMCA din America, fondatoarea şi finanţatoarea ei, a protestat energic. Atunci, făcând uz de limbajul fin al diplomaţiei, dar şi spunând limpede, Metaxas a denunţat YMCA, acuzând-o că a dus neamul în eroare, prin minciună şi înşelătorie. Pentru că deşi au fost înfiinţate ca asociaţii greceşti, fără a depinde de ceva din exterior, totuşi YMCA americană (asociaţia mamă) a intervenit în sprijinul filialelor desfiinţate. Au fost înfiinţate – scrie Metaxas – ca asociaţii greceşti fără nicio dependenţă de organizaţiile internaţionale. Până şi în Regulamentele lor se specifică independenţa şi autonomia, neavând decât unele mici contacte cu cele internaţionale. Ca atare, YMCA din America nu are niciun drept legal să intervină.

Nu este admis ca o organizaţie străină să se ocupe pe viitor de situaţia tinerilor noştri. Această, de altminteri, este în conformitate cu tradiţiile noastre… Susţinem acest lucru pentru că ne bazăm pe ceea ce ne-au învăţat doi

12 Ziua „Ohi!” („Nu!”) este sărbătorită în Grecia în fiecare an, în amintirea răspunsului negativ, energic şi ferm, dat de I. Metaxas lui Mussolini, în timpul celui de-al doilea război mondial, în urma cererii acestuia de a li se da trupelor italiene trecere liberă prin teritoriul Greciei.

mari învăţători ai umanităţii: Platon şi Aristotel… De altfel statul grecesc are dreptul incontestabil de a-şi educa tineretul ţării în consonanţă cu acele idei şi convingeri şi să asigure încrederea absolută şi exclusivă în dogmele Bisericii Ortodoxe, întrucât ea este legată indisolubil de neamul nostru, de-a lungul unei istorii de secole. Iar o indiferenţă cât de mică faţă de cele ce privesc Biserica Ortodoxă Greacă nu se împacă cu integritatea noastră naţională. Având în vedere că majoritatea covârşitoare a populaţiei este ortodoxă (la 8 milioane de ortodocşi fiind doar 200.000 de neortodocşi), statul se obligă să le

protejeze conştiinţa religioasă…

Nimeni nu poate susţine că YMCA ar putea să sprijine şi să asigure în mod exclusiv credinţa ortodoxă grecească şi nici nu i s-ar putea pretinde aşa ceva.

Prin urmare orice presiune venită din exterior pentru ca YMCA să fie menţinută în continuare, ar constitui un amestec în treburile interne ale statului nostru. Nimeni nu poate afirma că societatea grecească ce este reprezentată de stat, este de condamnat pentru că nu-şi lasă tineretul să fie educat de organisme ce se găsesc în afara ei.

În ce priveşte averea YMCA, nu ascund că dovedirea faptului că ea provenea din contribuţii americane, ne-a surprins în mod neplăcut. Iar faptul că avem tot dreptul să confiscăm averea YMCA (din Grecia), se datorează următoarelor pricini:

În primul rând, chiar dacă acest lucru ar fi exact, trebuie să ţinem cont de faptul că aceste contribuţii au fost făcute pentru binele societăţii greceşti şi acest lucru nici n-ar mai fi trebuit menţionat. Şi spunem aceasta pentru că suntem siguri că ar fi fost făcute cu bună credinţă fără a se aştepta vreo răsplată, şi că voinţa donatorilor nu ar fi putut intra în contradicţie nici cu scopurile asociaţiilor, nici cu legea grecească şi nici cu specificul etnic al asociaţiilor, care este curat grecesc.

În al doilea rând, să nu uităm faptul că atât Statul grec cât şi mulţi greci de peste hotare şi-au adus contribuţia fie prin ajutoare, fie prin donaţii anuale la înfiinţarea şi funcţionarea YMCA

Dacă mai este însă cineva care se îndoieşte de legăturile strânse ce există între YMCA, YWCA şi masonerie, nu trebuie decât să fie atent la sigla celor două asociaţii. Este prezent acelaşi semn ca al masoneriei – triunghiul răsturnat cu vârful în jos, care este triunghiul satanic.

Primii părinţi ai mişcării ecumenice actuale sunt, aşadar, YMCA şi YWCA 2. Cercetaşii

Organizaţia cercetaşilor este cel de-a al doilea predecesor al ecumenismului.

Lordul mason Baden Powell înfiinţează în 1908, în Anglia, organizaţia mondială a cercetaşilor.13 Secretarul ei general, Martin – evreu şi mason a dat în 1917 acestei organizaţii internaţionale un conţinut eminamente masonic. După doar 2 ani, în 1910, a fost înfiinţată şi în Grecia. Această organizaţie, atât de cunoscută astăzi, are ca obiectiv educarea tineretului într-un spirit defensiv, sub idealul unei

înfrăţiri umane mondiale.

Plecând chiar de la scopurile ce le are în program, apare evident faptul că cercetaşii sprijină planurile ecumenismului şi că a pregătit calea acestuia prin procesul de descreştinare al tineretului. Cercetaşii, pe de altă parte, au legături strânse cu masoneria care se ascunde în spatele ecumenismului, fapte ce le vom prezenta în continuare.

Datorită celei de-a XI-a manifestări internaţionale de cercetaşi Jamaboree, ce a avut loc în Grecia în anul 1963, au ieşit la iveală multe elemente care atestă legăturile dintre cercetaşi şi masonerie.

În broşura numărul 55 din 1963 a „Buletinului masonic", organul oficial al Marii Loje a Greciei, citim despre felul în care masonii cercetaşi au fost primiţi de către Marea Lojă a Greciei. Mai sunt menţionate şi alte elemente revelatorii:

„Sunt cunoscute legăturile dintre masonerie şi organizaţia cercetaşilor, a cărui ctitor a fost fratele Baden Powell", iar mai jos: „Fratele cercetaş, membru al comitetului general de conducere Jamboree, aduce îmbrăţişare frăţească întreită fratelui Alexandru, ofiţer general al Corpului grecesc de cercetaşi şi conducător general al celei de-a XI-a adunări mondiale cercetaşe (Jamboree), care n-a putut să se găsească la lucrările de astăzi, fiind ocupat cu Maratonul" (din actele lucrărilor lojei masonice)

La această adunare masono-cercetaşă a Marii Loje din Grecia „slăvitul frate" Pik din Loja Victoriei a Australiei şi şeful reprezentanţei cercetaşilor australieni, după ce a mulţumit pentru invitaţia ce i s-a făcut, „felicită eforturile Marii Loje a

13 Informaţii despre Robert Stephenson Smyth Baden-Powell (1857 – 1941) se pot găsi pe http://library.thinkquest.org/26852/people/bp.htm şi pe http://pinetreeweb.com/B-ţi.htm. Legătura lui cu masoneria se poate vedea pe http://pinetreeweb.com/bp-freemasonry.htm (n.ed.)

Greciei pentru lupta ce a dus-o împotriva analfabetismului, punând accent pe marea legătură ce există între organizaţia cercetaşilor şi masonerie".

De asemenea, reprezentantul Germaniei, masonul Daunn, a spus printre altele: „Lojele masonice germane au deschis porţile cercetaşilor tocmai pentru înrudirea ce există între ei şi masonerie. Ne-am bucura dacă s-ar înfiinţa şi în

Aflăm astfel că al XI-lea congres mondial al cercetaşilor din

1963 a avut în frunte nu pur şi simplu admiratori ai masoneriei, ci persoane însemnate. Iar în plus, se dă la iveală faptul că planul masoneriei este impunerea totală a cercetaşilor în diferite state, unde nu s-a reuşit până acum ca ea să joace un rol dominant. Se doreşte ca toţi cercetaşii să fie masoni. Acest lucru i-a spus de altfel în mod clar şi reprezentantul Germaniei atunci când a accentuat că „ar fi fericit dacă şi în Grecia s-ar înfiinţa loje de cercetaşi”.

Scopurile anticreştine ale cercetaşilor se văd din faptul că a reuşit cu măiestrie să-i scoată pe tineri din Biserică, organizând în timpul Sfintei Liturghii excursii şi tot felul de adunări.

Perfida activitate a cercetaşilor este denunţată de un cunoscut specialist în drept al baroului de pe lângă Curtea de Apel din Atena, cu următoarele cuvinte: „Îmi sângera inima când auzeam laudele pe care masonii le aduceau cercetaşilor, zicând că sunt o organizaţie exemplară, ce lucrează şi aduce cu adevărat iubirea creştină între oameni. Îmi amintesc faptul că, între 1942 – 1947, am fost cercetaş şi liderul «puilor de lup». Când am auzit că i-au scos în faţă pe cercetaşi ca model de frăţietate al popoarelor şi al punerii în practică a «iubirii creştine», am spus deschis, cu durere în suflet, că cercetaşii sunt lupi în piele de oaie. Am trecut la contraatac, acuzând pe cercetaşi că au interzis rugăciunea «împărate ceresc» care se făcea la inaugurarea adunărilor cercetaşe (a «puilor de lup»), înlocuind-o printr-un imn de inaugurare:

«Întotdeauna un pui de lup trebuie să-l asculte pe lupul cel bătrân, Niciodată nu trebuie să se asculte pe sine sau pe cel mai mic». Am acuzat mult lăudata organizaţie a cercetaşilor pentru că a interzis (cel puţin în perioada 1943 – 1944) Rugăciunea Domnească, impunând ca unică rugăciune următoarele cuvinte anoste şi confuze: «Ziua se duce, noaptea vine şi se lasă întunericul. Dumnezeu ne păzeşte».

Mi-aduc aminte că pe vremea când aveam vârsta de 17 ani şi s-a întâmplat să protestez pentru interdicţia mai sus amintită, am fost lăudat că sunt un copil «deştept şi iscoditor» şi trebuie să fiu luminat. Lauda a fost însoţită de sfatul de a stima idealul masonic al lui Baden Powell, ca într-o bună zi să urmez acestuia, atunci când voi fi găsit vrednic”.

„ROTARY este anticamera masoneriei, fiind condusă de aceleaşi puteri malefice ca şi ea. Peste tot în lume, cât şi în ţara noastră, Rotary

se găseşte în mâinile lojei masonice. Conducătorii şi membrii ei de încredere sunt masoni. Rotary sprijină mult organizaţia cercetaşilor, care este curat masonică. Ea a înfiinţat numai în SUA din proprie iniţiativă 2000 de unităţi de cercetaşi, cheltuind 3 milioane de dolari. Rotary a venit în Grecia în 1928 din iniţiativa masoneriei". (Vezi: „Puterile întunericului sub lumina creştinismului", Nicolae Psarudaki)

Profesorul universitar Ioan Karmiris a adeverit, în cadrul întrunirii marii adunări eparhiale din 26.02.1970 faptul că „Cercetaşii sunt anticamera masoneriei".

Organizaţia cercetaşilor, YMCA şi YWCA descreştinează pe tineri, împlinind atent planurile ecumenismului, cât şi pe cele ale masoneriei a cărei progenituri iubite şi sunt.

Puii de lup

Cercetaşii, însă, au şi ei odraslele lor, ce poartă numele „puii de lup". Mare surpriză şi nedumerire mi-a făcut această denumire. Ca atare, am căutat prin enciclopedii şi dicţionare pentru a găsi o explicaţie. Cercetând cuvântul „lykopoulo", am văzut că înseamnă micul pui nou născut al lupului. Ce legătură poate fi, mă gândeam, între nevinovaţii copii şi progeniturile acestui animal sălbatic şi însetat de sânge?

Continuându-mi cercetările, am descoperit cu surpriză în dreptul cuvântului „lykideus" (care înseamnă tot pui de lup) că această denumire este folosită pentru minori, atunci când, într-o ceremonie specială, sunt puşi „sub protecţia spirituală a lojei". Iată ce spune enciclopedia: „Este numit «lykideus» fiul minor de mason ce este pus – în cadrul unei solemnităţi oficiale, la care este permis să fie prezenţii şi cei neiniţiaţi – sub protecţia spirituală a lojei, căreia, de regulă, îi aparţine şi tatăl său. Cuvântul «lykideus» înseamnă fiul celui ce aduce lumină, a celui luminat ce vede lumina iniţiatică. Pentru că lupul, după vechii egipteni, era imaginea marelui zeu Ra, zeul soarelui şi al luminii. Rădăcina «lyk» se găseşte în cuvintele «lyki» (lumină), «lykavghes» (zori de zi), «Lykeios» (Apollon), adică Luceafăr, Satana, Lux, Lucifer». (Dicţionar enciclopedic, cuvântul «iliou», vol. 12, pag. 623).

Pui de lup îi numesc pe copii, aşadar, atât cercetaşii cât şi masonii. Să fie aceasta o simplă coincidenţă sau este rodul înrudirii şi conlucrării dintre cercetaşi şi masonerie? Se pune întrebarea: cine a îngăduit sau şi-a pus semnătura ca micuţii copii curaţi şi nevinovaţi ai grecilor creştini ortodocşi să fie numiţi pui de lupi Adică, părinţii ce

i-au născut, sunt lupi însetaţi de sânge sau greci creştini. Aşa încât nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci progenituri ai acestor animale sângeroase?

E timpul să ne trezim ca stat, ca Biserică, ca familie pentru că duşmanii credinţei şi neamului nostru uneltesc împotriva noastră cu viclenie.

3. Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii

Până să ajungem însă la ecumenismul actual, înfiinţarea de către puterile antihristice a organizaţiilor şi asociaţiilor cu conţinut ecumenist internaţional, nu se opreşte la cercetaşi.

În 1910 a fost înfiinţată o asociaţie purtând titulatura de „Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii" care a fost convocat în 1925 la Stockholm şi în 1937 la Oxford. Consiliul mai sus menţionat începe să arate încet, încet, adevărata faţă a puterilor întunericului. Începe să-şi dea la iveală planurile. La două congrese vorbeşte despre importanţa studierii şi cercetării relaţiilor reciproce dintre diferitele Biserici creştine.

Acesta este primul început vizibil de negociere a credinţei. Este începutul punerii în practică a planului ecumenismului.

4. Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii

În paralel cu asociaţia menţionată mai sus a luat fiinţă şi s-a dezvoltat o altă asociaţie cu numele „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii", având un rol de administrare. Această organizaţie a fost convocată de două ori, prima oară la Lozan în 1927 şi apoi la Edinburgh în 1937. Scopul acestei asociaţii a fost să clarifice toate dificultăţile şi piedicile dogmatice ce stau în faţa „Unirii Bisericilor". Şi acest „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii" a dovedit că era interesat de tema ecumenismului. „Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii" şi „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii" au ca scop vădit „Unirea Bisericilor". Şi pentru aceasta lucrează. Să unească adică, în primul rând, Ortodoxia, papismul şi protestantismul.

Cine sunt, însă, cei care au înfiinţat asociaţiile acestea ce au un înţeles atât de larg? Cine sunt aceia care i-au pus să studieze piedicile în plan dogmatic ce stau în calea „unirii Bisericilor"? Poate un Patriarh ortodox? Poate vreun sinod al Bisericii Ortodoxe? Cine le-a cerut părerea? Cine i-a împuternicit pe aceşti domni să se ocupe de chestiuni de credinţă atât de subtile şi de riscante? Aceasta o vom vedea în continuare. Însă acum, să vedem evoluţia şi mersul istoric al

ecumenismului.

5. Consiliul Mondial a Bisericilor

„Consiliul Creştin Mondial al Vieţii şi Acţiunii” şi „Consiliul Mondial al Credinţei şi Ordinii” s-au unit în 1932 într-un organism ce poartă astăzi numele de „Consiliul Mondial a Bisericilor” (CMB).

Această organizaţie a început să-şi dea pe faţă planurile mai ales după cel de-al doilea război mondial. Războiul nu a lăsat-o să-şi pună în practică mai devreme planurile.

În 1948 a avut loc prima întrunire a Consiliului la Amsterdam. Au mai urmat până astăzi alte trei adunări, la Evaston în 1953, la New Delhi în 1961 şi la Upsala în 1968.14

Periodicul ortodox „Apocalipsa”, din 1964, prezintă o listă de organizaţii ecumeniste:

World Fellowship of Faiths15, World Congress of Faiths16, World Council of Religions17, Universal Spiritual Church18, Universal Religious Alliance 19, World

14 Până în momentul scrierii cărţii, CMB se întrunise numai de patru ori. De atunci s-a mai întrunit la: Nairobi (1975), Vancouver (1983), Camberra (1991), Porto Alegre (2006). Activitatea actuală a CMB poate fi urmărită pe: http://www.oikoumene.org/ (site-ul oficial al World Council of Churches – Consiliul Mondial al Bisericilor). Se menţionează aici foarte clar că acest consiliu este „o comunitate de Biserici care merg spre o unitate văzută ce constă într-o singură credinţă şi o singură comuniune euharistică”. Caracterul ecumenist al acestei afirmaţii este evident. Ecumenismul promovat de acest consiliu se vede şi din amestecătura de 349 de „denominaţiuni creştine” membre ale consiliului, dintre care menţionăm: adventiştii, anglicanii, baptiştii, luteranii, penticostalii, metodiştii, reformaţii, monofiziţii şi, din păcate, reprezentanţi ecumenişti din Biserica Ortodoxă, (n.ed.)

15 Se pot găsi informaţii pe http://www.worldfellowship.org/history. shtml (n.ed.)

Parlament of Religions20, World Religious Congress21, Universal Brotherhood22, Peace and Brotherhood23, Universal Religious Fellowship24, World Spiritual Congress, World Alliance for International Friendship Through Religion25.

Toate aceste organizaţii sunt conduse din umbră de către un centru unic luciferic care urmăreşte distrugerea tuturor religiilor. Observaţi că foarte multe denumiri ale acestor organizaţii seamănă

între ele. Şi cum să nu semene, din moment ce toate sunt tentaculele aceleiaşi organizaţii a întunericului. Toate aceste organizaţii sunt ecumeniste.

Aşadar, YMCA, YWCA, organizaţia cercetaşilor şi CMB sunt baza văzută a ecumenismului.

Mitropolitul Vitalie al Montrealului şi Canadei, în cuvântul său adresat Sinodului Bisericii Ruse din Diaspora, spune următoarele: „Aceste trei organizaţii (YMCA, Scouts şi CMB) sunt până astăzi stâlpii pe care se sprijină întreaga mişcare ecumenică şi din care se completează nucleele colaboratorilor ei, recrutaţi, în genere, din popor, din oamenii care au o părere bună despre ea”.

Cine se ascunde în spatele ecumenismului?

Aceste organizaţii sunt văzute. În spatele acestora însă şi al mişcării ecumenice în general se află cineva mai puternic care organizează şi le dirijează. În spatele lor, după cum vom vedea în continuare, acţionează masoneria şi, în ultimă instanţă, sionismul internaţional. Nu uitaţi că masoneria este creaţia sionismului şi slujeşte lucrării lui. De aceasta ne încredinţează sioniştii înşişi care

Peace-holds – VIHth-international-Confereare (n.

18 USC promovează unitatea sincretistă dintre filosofie, religie şi ştiinţă, http://universabpmtualchurch.org/

19 http://www.revista-ariel.org/index.php? option = comcontentărview = article8 dd = 822: worldheadquarters-universd-reKgious-alliance & catid = 63: refugee-without-refuge Mtemid = 83 (n.ed.)

20 http://en (dopedia. thefreedicţionaiy.com/World + Parlament + of + Religions şi http://people. bu.edu/wwildman/bee/worldparliamentofreligions1893 Jitm (n.ed.)

21 http://www.routledge.com/books/details/9784901481984/ (n.ed.)

22 http://www.universalbrotherhood.org/ (n. ed)

23 http://peaceandbrotherhood.com/ (n.ed.)

24 http://www.churchofumversalfe Mowship.org/history.html (n.ed.)

spun: „E firesc să fim noi şi nu altcineva, cei care vom conduce afacerile francmasoneriei, pentru că ştim unde mergem şi cunoaştem scopul final al fiecărei lucrări”. (Protocoalele înţelepţilor Sionului, cap. al XV-lea).

Masoneria, aşadar, ca instrument al sionismului internaţional, coordonează prin firele nevăzute ale ecumenismului desfăşurarea şi ducerea la capăt a acestui plan ce este potrivnic Bisericii Lui Hristos.

În revista Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă) din iunie 1966 este publicat un articol demascator, ce a fost trimis din spatele cortinei de fier şi în care printre altele se spune că WCC este un tentacul al masoneriei. Iată ce denunţă: „Nu la Geneva este locul unde s-a înfiinţat în 1927 CMB-ul, care nu este altceva decât un tentacul al francmasoneriei, precum YMCA, Rotary, Cercetaşii? Iar membrii lor nu sunt neapărat iniţiaţi, şi de aceea la prima vedere legăturile lor cu lojele nu se văd, dar directivele şi ordinele le urmează îndeaproape”.

Iar în continuare se spune: „Ecumenismul (născocire masonică) încearcă să niveleze toate religiile să le bage pe toate în acelaşi malaxor, pentru a pregăti încetul cu încetul aluatul unei indiferenţe religioase generale, indiciu premergător al venirii lui antihrist”.

Faptul că masoneria direcţionează din umbră şi cu viclenie ecumenismul n-o spunem pur şi simplu la întâmplare, ci reiese din lucrurile petrecute, iar asta o spun chiar masonii înşişi. Iată: Revista „Templul” ce apare la Paris ca organ oficial de presă al Masoneriei de rit scoţian, a publicat în 1946 un articol cu privire la „unirea Bisericilor”, în care este lăudată contribuţia masoneriei la mişcarea ecumenică. Altfel spus, masonii declară cu mândrie că planul „unirii Bisericilor” provoacă un viu interes organizaţiei lor. Ne spun într-o manieră revelatoare şi brutală, următoarele: faptul că această unire se află pe calea cea bună se datorează masoneriei.

„Ne punem întrebarea – se spune în revistă – de ce să ajungem la polemici de natură religioasă atâta timp cât chestiunea unirii Bisericilor, al congreselor ecumenice ș.a.m.d., poate prezenta un interes pentru masonerie? în laboratoarele noastre, unde nu are acces nimeni, toate dogmele sunt disecate (studiate), cu scopul ca, niciun fel de apriorism să nu poată intra în concluziile noastre. Cartesius, Leibniz, determinismul lui Jan Rostan ș.a.m.d., şi orice domeniu în care există o anumită parte de adevăr prezintă interes pentru noi. Și este de dorit să nu avem niciun interes faţă de problema dezvoltării concepţiei creştine?

Chiar şi dacă am încerca să uităm că masoneria are o provenienţă religioasă, însăşi realitatea existenţei religiilor ne cheamă la un efort asiduu în a-i strânge pe toţi muritorii într-o unire, la acea

unire la care visăm dintotdeauna. Problema ce s-a ridicat în cadrul acestui plan al unirii Bisericilor care mărturisesc pe Hristos, prezintă un viu interes pentru masonerie fiindu-i foarte familiară, întrucât poartă în ea ideea globalizării.

Şi, dacă ni se permite, adăugăm că, dacă această unire – cel puţin în ceea ce priveşte cultele necatolice – se află pe drumul cel bun, asta se datorează aranjamentului nostru”.

Masonii mărturisesc, aşadar, fără nicio reţinere că se află în fruntea mişcării ecumenice, şi se bucură de lucrarea lor, că se află pe „drumul cel bun”.

Patronii ecumenismului sunt duşmanii Lui Hristos

Dar cine sunt masonii sau sioniştii ce se arată atât de interesaţi de „unirea Bisericilor”? Sunt oare creştini credincioşi? Sunt mădulare devotate ale Bisericii? Dimpotrivă, ei sunt duşmanii lui Hristos.

Atunci de ce atâta entuziasm nestăpânit din partea lor? De ce sunt interesaţi atât de mult de „unirea Bisericilor” aceşti duşmani neînduplecaţi ai Bisericii? Nu cumva din dragoste pentru Biserica lui Hristos? Cu siguranţă că nu, ci interesul lor vine din faptul că masoneria este o organizaţie secretă internaţională, revoluţionară al cărui scop este războiul împotriva creştinismului, împotriva Bisericii. Din elementele pe care le-am menţionat deja, reiese clar că în spatele YMCA, YWCA, organizaţiei cercetaşilor ş.a.m.d. este masoneria. Aşadar, duşmanul Bisericii, masoneria este interesată de mişcarea ecumenică şi în „unirea Bisericilor”?!

În „Protocoalele Sionului” (cap. 17) se vede clar furia sioniştilor împotriva Bisericii. Iată ce zic: „Dar, atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credinţe de tranziţie, şi apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe faţă de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică şi provocare de neînţelegeri”. „Ne-am îngrijit deja să nimicim puterea de influenţă a tagmei preoţilor creştini şi să provocăm astfel eşecul misiunii lor, fiindcă altminteri ne-ar fi putut pune beţen roate. Înrâurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conştiinţei e pretutindeni proclamată. În consecinţă, foarte puţini ani au mai rămas până la căderea desăvârşită a religiei creştine. Celelalte religii le vom dărâma şi mai uşor, dar încă nu e timpul să ne ocupăm de ele. Vom aşeza puterea bisericească şi preoţimea, în nişte cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă faţă de aceea pe care au avut-o altă dată”.

Aceştia sunt deci cei ce sunt interesaţi de „unirea Bisericilor”: Vrăjmaşii înverşunaţi ai Bisericii! Cei ce cultivă seminţele discordiei.

În cadrul acestei organizaţii internaţionale a masoneriei cea mai mare influenţă o exercită desigur sionismul. Masoneria serveşte deci scopurilor sionismului. Prin urmare ea sprijină ura acestuia împotriva lui Hristos, ură care este principala sa trăsătură din ziua răstignirii Domnului.

Cei care continuă să nege faptul că masoneria şi sionismul sunt duşmanii creştinismului, să citească următoarele texte doveditoare care vin dintr-o sursă sigură:

Scrisoarea enciclică a Sinodului Bisericii Ruse din diaspora spune: „Masoneria este un duşman nemilos al creştinismului. Scopul ei este distrugerea Bisericii, războirea religiilor, zdruncinarea temeliilor guvernelor naţionale creştine şi declanşarea revoluţiei în toată lumea”.26

Voltaire, cunoscut ca mason, spunea cândva: „Să zdrobim licheaua!”, înţelegând prin aceasta Biserica.

Într-un cuvânt (paragraful 9) al lui Cosma Flamiat, rostit în faţa mai multor clerici din Kefalonia, în ianuarie 1941, putem afla modalitatea în care masoneria lucra pe vremea aceea pentru subminarea Ortodoxiei şi exterminarea neamului grecesc.27 „Vedem că s-a întins înşelăciunea necredinţei prin lucrarea asociaţiei

26 Un comunicat asemănător a dat Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în anul 1937. Biserica osândeşte francmasoneria ca doctrină, ca organizaţie şi ca metodă de lucru ocultă.

http://www.creştinortodoxro/forum/showthread.php? t = 1294, http://apologeticum.wordpress.com/2010/10/28/ieromonahul-savatie-bastovoi-considera-ca-estenecesarareinnoirea-anatemei-asupra-masoneriei-şi-comunismului/şi http://www.scribd.com/doc/17011599/Hotărârea-Bisericii-Ortodoxe – borcontra-masoneriei-1937 (n.

27 În general, masoneria luptă împotriva neamurilor, voind să desfiinţeze graniţele teritoriale, culturale şi religioase, pentru a constitui un stat global. Pentru atingerea acestui scop, au înlocuit regii cu preşedinţi uşor de cumpărat. Masoneria este cea care a organizat revoluţia franceză. Acest fapt este recunoscut astăzi în mod oficial de masoni: „François Mitterand a condus festivităţile celei de-a 200-a

aniversări a Revoluţiei franceze, care de data aceasta, în 1989, s-a recunoscut clar, ba chiar s-a sublimat că a fost organizată de Francmasoneria blestemate a celor ce se numesc masoni, a celei pe care Anglia cu mulţi ani înainte a organizat-o şi a pus-o în mişcare în toate popoarele din Apus, Răsărit şi din Nord. Aceasta s-a făcut pentru a-şi împlini scopurile sale, spre folosul propriu dar în detrimentul tuturor celorlalţi, sub pretextul libertăţii, fapt care a provocat atâta apostazie în toate statele din Vest şi Est. Putem vedea că această înşelăciune se răspândeşte fără încetare la toate vârstele şi clasele sociale, urmărind o subminare pe nesimţite a Ortodoxiei şi desfiinţarea neamului nostru. Anglia speră să-şi menţină coloniile sale din Grecia şi din celelalte părţi ale Răsăritului şi că, prin aderarea la această asociaţie a multor popoare din Europa şi a evreilor renumiţi de pretutindeni, vor reuşi prin înşelăciune şi prin alocarea a mări sume de bani, desfiinţarea Evangheliei”.

Iată ce lucruri înfricoşătoare şi blasfematoare scria în 1881 masonul Fieri: „Să terminăm o dată pentru totdeauna cu Răstignitul. Tu care ţii deja de 18 veacuri lumea sub jugul tău, trebuie să ştii că împărăţia Ta a apus. Dumnezeu nu ne este necesar”.

Un alt mason pe nume Sicard de Plozol spunea în 1913 următoarele: «Dacă există o pace cu care nu putem fi de acord, o dezarmare pe care n-o putem semna, un război pe care suntem datori să ducem fără încetare până la biruinţă sau moarte; este războiul împotriva tuturor soiurilor de duşmani ai libertăţii de conştiinţă, a raţiunii, a ştiinţei şi dreptăţii omeneşti, care se regăsesc în toate dogmele tuturor Bisericilor”.

Congresul masonic din 1900 a hotărât distrugerea religiei. „Nu este suficient să zdrobim influenţa clerului şi să lipsim Biserica de autoritatea ei… Este necesar să distrugem religia însăşi”.

Un membru al Marii Loji din Franţa spune răspicat: „Să lucrăm, să ţesem cu dibăcie la acel giulgiu care într-o bună zi va înfăşura toate religiile, şi atunci vom putea provoca zdrobirea în toată lumea a puterii clericale şi a superstiţiei pe care aceasta o cultivă de veacuri”.

Acestea sunt aşadar cele pe care masonii le doresc şi le susţin. Asta cred şi urmăresc să realizeze. Să distrugă cu orice preţ religia, nu doar să priveze Biserica de autoritatea ei. Ţinta lor este ţeserea acelui giulgiu peste toate religiile. Aceştia

Franceză”, conform site-ului oficial al Marii Loje Naţionale din

România, http://www.minr.ro/masonicelebri. (n. ed)

sunt cei care, chipurile, ar fi atât de interesaţi de „unirea Bisericilor”! Oare chiar atât de proşti ne cred?

Prin urmare, pentru ce se bucură, bat atât de mult din palme şi iau parte activă la „unirea Bisericilor”, de vreme ce în realitate sunt duşmanii Lui Hristos şi ai Bisericii? Pur şi simplu, pentru că sunt siguri că prin aceasta visul lor se va împlini. Sunt siguri că în mijlocul unei babilonii a unirii, unde toate religiile vor fi amestecate, nu va mai exista credinţă şi adevăr. Iar aceasta înseamnă zdrobirea şi anihilarea Bisericii care deţine adevărul.

Aceasta, însă, ar însemna şi altceva, foarte important pentru masonerie: proiectarea unui dumnezeu propriu, care nu va fi altul decât antihristul. Ei socotesc necesar să spulbere mai întâi piedicile care stau în calea scopului lor. Şi pentru asta lucrează intens. Pentru aceasta, lozinca lor pentru „unire” câştigă tot mai mult teren. În buletinul masonic nr. 56 din 1963, în care se face referire la masoneria germană, se spun următoarele: „S-au depus eforturi pentru a se ajunge la o înţelegere cu cele două Biserici creştine din Germania, care acum se găsesc pe calea cea bună”.

„Calea bună”, pentru masoni, este reuşita scopului lor. Iar acesta este unirea credinţelor creştine şi a religiilor şi dispariţia Bisericii, aşa cum cred amărâţii de ei, iar la final adorarea satanei.

Rugăciunea masonilor adresată satanei

Asta pare de necrezut. Şi totuşi, chiar acestui Lucifer, lui satana, masonii îi dedică o rugăciune înfricoşătoare şi hulitoare. Am preluat-o din mult trâmbiţata carte a lui Leo Taxil «Misterele masonilor» (pag. 374 – 375) şi o înserăm aici cu teamă şi oroare. O facem însă pentru a-i ajuta pe cititori să-şi dea seama de satanismul din masonerie, care este cea care are rolul principal în ecumenism şi în „unirea Bisericilor”.

Iată o astfel de „rugăciune”:

„Vino, Lucifere, vino! Tu, pe care preoţii te-au clevetit. Tu, cel condamnat de împăraţi. Vino, vino să te îmbrăţişăm, să te strângem în braţele noastre!

Iar tu Adonai28, Dumnezeu Hrăpăreţ, Dumnezeu nedrept, te renegăm!... Cât timp umanitatea va jura pe numele tău mizerabil, călcarea jurământului va fi temelia societăţii”.

28 Adonai este un nume al adevăratului Dumnezeu, (n.ed.)

Iar mai jos Leo Taxil vorbeşte de masonii de gradul 32:

„Care îngenunchează în faţa lui Baphomet29 ce stă aşezat pe altar, iar atunci când conducerea superioară a masoneriei reuşeşte să pună la dispoziţie sfânta ostie30 (împărtăşania papistaşă), o profanează şi o jertfeşte satanei, străpungând-o cu un pumnal în mijlocul unor ţipete sălbatice. «Nekam

Şi adaugă Leo Taxil:

„Marele Arhitect în care masoneria crede este satana însuşi”.

Aceşti duşmani neîmpăcaţi ai lui Hristos sunt aşadar direct interesaţi şi implicaţi în acţiunea de unire a Bisericilor.

Vezi, cititorule, cine sunt cei care se ascund în spatele ecumenismului şi sunt interesaţi de „unirea Bisericilor”? Duşmanii declaraţi ai Lui Hristos.

Sunt interesaţi de tot acest proces pentru că ecumenismul nu este un simplu plan de unire, ci unul de nimicire. Este o capcană înfricoşătoare a morţii. Este uneltirea întunericului care vizează dispariţia credinţei creştine. Este un plan ce are o lucrare tentaculară incredibilă, având de partea sa o întreagă reţea de instrumente şi mijloace greu de depistat în totalitate. Nu doar YMCA, YWCA, cercetaşii sau CMB lucrează voit sau nu pentru unire, ci sunt şi alţii mai mari ce stau în umbră. Iată ce spune despre aceasta Arhiepiscopul Montrealului şi Canadei, Vitalie:

„YMCA, YWCA şi cercetaşii au fost înfiinţaţi şi organizaţi de masonerie, pentru a pregăti din timp în popor generaţii întregi de oameni cărora să le fie infuzată o teorie necreştină (descreştinată) despre lume, mulţumită căreia a reuşit CMB să ia fiinţă şi care se consideră pe sine ca o Biserică adevărată. Şi la cele patru conferinţe mondiale ale ei, acele sinoade pseudoecumenice, şi-a exprimat crezul său”.

Aceasta ar fi, aşadar, în mod succint, istoria ecumenismului, care îşi continuă desigur activitatea intensă până în zilele noastre prin contribuţia CMB şi a altor mişcări văzute şi nevăzute, ce urmăresc cu tenacitate realizarea scopurilor lor.

29 Statuie cu cap şi picioare de ţap, înfăţişând pe satana. Este simbolul oficial al sataniştilor. (n.ed.)

30 Ostia papistaşilor nu este Sfânta împărtăşanie cea adevărată, fiindcă papistaşii sunt rupţi de adevărata Biserică. Însă masonii, din ură faţă de Hristos, batjocoresc ostia, fiindcă papistaşii afirmă că ea ar fi trupul lui Hristos. (n.ed.)

Cu aceste scopuri este în consonanţă şi naşul Sionismului, bărbatul cel mai de seamă al Israelului, Ben Gurion, după cum reiese chiar din declaraţiile sale publicate în periodicul demn de încredere „Crucea şi steagul”, numărul din noiembrie 1970: „Cu excepţia USSR ca stat federat euro-asiatic, toate celelalte state vor deveni unite într-o alianţă mondială, la dispoziţia căreia va o forţă poliţienească internaţională. Toate armatele vor fi desfiinţate şi nu va mai fi război. Naţiunile Unite vor construi la Ierusalim un altar al profeţilor care va deservi uniunea federativă a tuturor continentelor. Acesta va fi sediul Curţii Supreme a umanităţii…”

Declaraţiile de mai sus ale lui Ben Gurion sunt aproape identice, în acelaşi duh, cu planul sionismului trasat mai demult, aşa cum apare în „Protocoalele înţelepţilor Sionului”. Ele sunt, într-un anumit sens, identice cu erezia hiliaştilor.

Toate instrumentele sionismului vorbesc în mod direct sau acoperit despre înfiinţarea unui stat unic care să dureze veşnic şi care va avea sediul şi conducerea la Ierusalim.

CAPITOLUL II SCOPUL ECUMENISMULUI

I. Fărâmiţarea şi surparea statelor creştine

Am văzut cine se ascunde în spatele ecumenismului. Aceştia, deci, cei ce se ascund în spatele lui, au un scop bine definit pe care urmăresc să-l împlinească printr-un efort de durată. Iar scopul lor este unul: să stăpânească lumea politic şi religios.

De aceea prima lor ţintă este să desfiinţeze statele şi în special pe cele ortodoxe, care constituie o piedică în faţa dominaţiei lor mondiale. Războiul dus de sionism şi de masonerie, care se ascund în spate, se extinde şi dincolo de aspectele ce ţin de credinţă, până la autoritatea statală. Statele şi conducerile creştine sunt luate cu asalt prin toate metodele pentru a fi destabilizate şi zdrobite, căci numai astfel vor putea să-şi ducă la capăt planurile lor secrete.

Scriitorul M. Damtschanko vorbea de aceste lucruri în cartea sa publicată în 1911:

„Luând în considerare numărul mic de iudei, aceştia nu pot singuri să învingă o majoritate în mijlocul căreia trăiesc ca nişte paraziţi. Pentru aceasta au născocit un anumit tip de sinucidere pentru creştini, provocând printre ei cu dibăcie tot felul de divergenţe civile, de administraţii proaste, precum şi lipsă de guvernare”.

Cu toate acestea, masonii neagă o astfel de implicare. Ba chiar

fac referire, pentru a fi mai convingători, la articolele constituţiilor lor, care interzic orice discuţie politică şi orice amestec în conflictele dintre diferitele partide.

Primul articol al constituţiei Marii Loje a Greciei este similar cu articole echivalente ale masonilor din alte state, susţinând, precum susţin toţi masonii, că:

„Francmasoneria nu este religie şi niciorganism politic, fapt pentru care se interzice în Lojă, în mod categoric, orice discuţie despre religii sau chestiuni politice, ea neparticipând din principiu la astfel de dispute”.

Articolele acestea, însă, după cum realitatea însăşi o dovedeşte, au menirea să-i păcălească pe naivi şi pe cei neinformaţi.

În buletinul oficial al Marelui Orient al Franţei din anul 1886, citim despre raţiunile pentru care masoneria a fost nevoită să introducă aceste articole despre neamestecul masonilor în politică. Iată ce scrie:

«De mult a fost acceptată regula sau principiul convenţional potrivit căruia masoneriei îi este interzis să se amestece în chestiuni religioase şi politice. Sub presiunea exercitată de persecuţiile poliţieneşti, am fost nevoiţi să trecem sub tăcere care este scopul unic urmărit de noi». Se vorbeşte aşadar deschis de tăinuirea scopului considerat ca unic.

Revoluţia din Rusia din 1905 a fost apreciată de către un ziar masonic cu următoarele cuvinte:

„Toţi democraţii şi în special masonii sunt datori să exprime cele mai calde urări pentru triumful rapid al revoluţiei ruseşti”.

Însă legăturile lor cu puterile antihristice sunt scoase la iveală de masoni prin declaraţiile şi lucrările lor. Ei speră să triumfe în fiecare stat pe care îl descreştinează. Conlucrează şi cu comunismul ateist, care, trebuie reţinut.

Iată cum înţelege preşedintele Marii Loje a Franţei, Desmond, regimul democratic:

„Pentru mine cuvântul democraţie înseamnă putere anticlericală, antimilitarism, socialism. Vom birui numai prin unirea celor de stânga, care va constitui cel mai important nucleu din care e constituită loja”.

Războiul, aşadar, nu doar împotriva Bisericii lui Hristos, ci şi împotriva statelor, mai ales a celor creştine, este instrumentat dinspre

stânga politică, fiind planificat la nivel înalt. Prezenţa masonilor este activă în acest război.

Scrisoarea enciclică din 1932 a Sinodului rusesc din diaspora denunţă participarea masoneriei la distrugerea Rusiei creştine, spunând printre altele:

«În spatele simbolului masonic, care este steaua (comunistă), lucrează toate puterile întunericului care distrug statele creştine. Mâna masoneriei s-a făcut părtaşă de asemenea şi la distrugerea Rusiei. Principiile şi metodele pe care le folosesc bolşevicii pentru ca să nimicească Rusia seamănă mult cu cele ale masoneriei».

Iar scrisoarea continuă această acuză făcând următoarea constatare cutremurătoare:

„Dacă se urmăreşte pe o perioadă de 15 ani procesul de dezorganizare la care a fost supusă ţara, reiese în mod clar că învăţăceii urmăresc întru totul sfaturile învăţătorilor lor. Înrobirea poporului rus este o aplicare cu consecvenţă a programului lojelor masonice, în ceea ce priveşte războiul dus împotriva Lui Dumnezeu, a Bisericii, a poporului drept-credincios, a familiei, a statelor creştine, a educaţiei creştine, împotriva a tot ce constituie izvor al valorilor patriei noastre”.

În cartea despre care s-a scris şi în presa cotidiană (Tribuna din 25 – 12 – 1970) „Biografia şi amintiri despre Arhimandritul Hrisant din Trapezunt (1881 – 1949)”, se face referire şi la participarea masonilor la revoluţia din 1917 din Rusia:

„Pe 17 iulie 1916 a venit în Trapezunt Marele Duce Nicolae Nicolaievici… În cadrul acestei vizite mitropolitul i-a prezentat Marelui Duce decizia asociaţiilor societăţii ortodoxe greceşti prin care s-a hotărât să-i fie dăruită o spadă de onoare, frumos ornamentată. În convorbirea ce a avut loc, Marele Duce a spus pe un ton confidenţial că războiul cu Turcia ar trebui să înceteze, întrucât se văd nori întunecaţi la orizontul Rusiei, iar francmasonii sapă în mod programat la temelia împărăţiei”.

După cum putem vedea, Marele Duce mărturiseşte că aşa-zisa revoluţie comunistă „rusească” ce bătea la uşă era rezultatul acţiunilor organizaţiilor de francmasoni.

La paginile 151 – 153 ale cărţii mai sus pomenite se menţionează următoarele:

„În prima săptămână din decembrie a vizitat Trapezuntul fostul

preşedinte al dumei (parlamentului) şi apoi al consiliului de stat, Alexandru Gutkof, ca reprezentant al Crucii Roşii. Mitropolitul i-a oferit o masă. Acesta împreună cu Melicikov erau reprezentanţi ai dumei, naţionalişti şi lideri ai partidului constituţional, care partid a cerut constituţie pentru Rusia.

Ierarhul a priceput – scrie în continuare acesta – că sub pretextul Crucii Roşii interlocutorul său făcea, de fapt, propagandă împotriva ţarului, ceea ce n-a întârziat să rămână fără efecte. La întrevederea sa cu mitropolitul, Marele Duce a făcut referire la Gutkof şi Milinkov şi la cei de un cuget cu ei, că «sunt francmasoni, care vor înghiţi Rusia…»".

Rolul evreilor în revoluţia rusească

Însă nu este doar masoneria cea care a contribuit la dezorganizarea, distrugerea Rusiei creştine şi dominaţia bolşevismului ateu, ci şi patronii lor, sioniştii.

Evreii din Rusia nu neagă că ar fi autorii adevăraţi ai revoluţiei comuniste din 1917. Israeliteanul M. Kohn scria în ziarul din Harkov în aprilie 1919: „Se poate spune fără exagerare că marea revoluţie socialistă a fost lucrarea evreilor şi că aceştia nu numai că au dirijat întreaga desfăşurare a ei, dar au şi preluat în mâinile lor chestiunea sovietului. Noi, evreii, putem fi liniştiţi atâta timp cât conducerea superioară a armatei roşii va fi în mâinile lui Troţki31».

Faptele însele dovedesc că revoluţia rusească a fost lucrarea evreilor şi masonilor. Karl Marx (Mordenhau) fondatorul comunismului a fost evreu german. Lenin a fost fiul unei evreice şi mason de gradul 33. Kerenski, care a fost puntea de legătură între duma democratică şi comunismul sângeros a fost şi el israelii

Consiliul comitetului popular al primului guvern comunist din Rusia a avut 22 de membri. Dintre ei, 17 au fost evrei şi numai 3 ruşi. De asemenea dintre cei 554 de guvernatori, reprezentanţi ai Rusiei postrevoluţionare, numai 30 au fost ruşi, în timp ce 447 au fost evrei!!

Cifrele acestea spun mult despre rolul nefast jucat de evreo-masonerie în dispariţia statelor şi mai ales al celor creştine. În felul acesta s-a reuşit distrugerea Rusiei ţariste ortodoxe care reprezenta o piedică în calea răului din lume. A fost lovită şi Biserica rusă, după ce mai întâi a fost zdruncinat statul şi Biserica la un loc printr-o propagandă calomniatoare din partea sioniştilor. S-a reuşit darea ei la o parte, încetând să mai fie o piedică în calea şi dezvoltarea

ecumenismului sionist.

Astăzi, însă, se vede că folosesc o altă metodă care să ducă la dispariţia statelor, pentru că metoda revoluţiilor nu este întotdeauna eficientă. O dovadă ar putea constitui faptul că în Rusia, deşi revoluţia s-a impus, sioniştii câştigând majoritatea zdrobitoare în guvernul postrevoluţionar, totuşi n-au reuşit să-şi împlinească visul de a conduce toată lumea. Dimpotrivă, tocmai acolo, astăzi au ajuns să fie loviţi mai puternic. În nicio altă parte, masonii şi evreii nu sunt persecutaţi atât de tare ca în Rusia comunistă.32 Se vede că din această pricină au

31 Fiindcă era evreu, pe numele său adevărat Lev Davidovici. Aparticipat la revoluţia din 1905 – 1907. A fost cel care a creat şi a organizat Armata Roşie. Până în 1929 a ocupat diferite funcţii importante în stat, dar în acel an, în urma unui conflict de interese, Stalin îl dă afară din toate funcţiile, (n.ed.)

32 Un fenomen asemănător s-a petrecut în România Socialistă. La un anumit timp după preluarea puterii, evreii au fost înlăturaţi de la conducere de către comuniştii români, dornici de autonomie. Deşi numit preşedinte, Ceauşescu a fost un dictator, un conducător asemenea unui rege, statornicit pe viaţă. Masonii, schimbat tactica, pentru a izbuti dispariţia statelor. Lansează lozinci noi care cheamă la unirea statelor (Europa Unită, PanEuropa, Piaţa Comună, monedă comună, etc.).33 Sub aceste deziderate politice sunt desfiinţate în mod automat graniţele, coeziunea şi conştiinţa etnică a fiecărui neam, iar apoi, încet-încet, unitatea statală. Iar toate acestea se întâmplă pentru ca popoarele să devină o pradă uşoară pentru ei şi să ajungă într-o zi să le conducă. Conducătorii popoarelor care sunt responsabili să ia aminte la toate acestea!

II. Dispariţia programată a Bisericii

În continuare vom trece la analizarea celei de-a doua ţinte a lor: dispariţia programată a Bisericii.

Acesta este şi scopul ascuns al ecumenismului, cel mai important de altfel, dispariţia de pe pământ a Bisericii Lui Hristos. Motivul îl constituie faptul că credinţa creştină şi mai ales cea ortodoxă le este cea mai puternică piedică în faţa realizării scopurilor lor infernale. De aceea „Biserica Lui Hristos trebuie să fie scoasă din mijlocul lumii şi să dispară”. împotriva ei îşi concentrează, aşadar, ecumeniştii întregul arsenal de luptă. Un război nedeclarat este pe rol,

împotriva Bisericii ducându-se o luptă de durată. Astăzi acest război este dus prin CMB, fapt care pentru mulţi va părea de necrezut. Cum să lucreze CMB pentru dispariţia Bisericii, când majoritatea cred că este un organism creştin ce lucrează pentru binele şi propăşirea ei. Şi totuşi lucrează pentru dezrădăcinarea Bisericii. Ai să te convingi, cititorule, de aceasta, fiind suficient să citeşti cele ce urmează.

Interesaţi să-i înlocuiască pe regi cu preşedinţi, au pus la cale lovitura de stat din decembrie 1989, pentru înlăturarea lui Ceauşescu şi pentru integrarea României în UE. Este adevărat că la evenimentele din decembrie 1989 au participat mulţi oameni sinceri, care au luptat – cu preţul vieţii – pentru eliberarea ţării din dictatura comunistă; însă revoluţia lor a fost confiscată apoi de masoni, (n. ed)

33 Tradiţia masonică cunoaşte scheme şi planuri de evoluţie a omenirii. De exemplu, Planul Briand este Memorandum-ul guvernului francez asupra organizării unui regim de Uniune Federală Europeană; a fost elaborat la 1 mai 1930 şi supus examinării Ligii Naţiunilor la 17 mai 1930. Planul de la Maastricht, elaborat la 10 decembrie 1991, propune realizarea unei Uniuni Economice şi Monetare. Amănunte se pot găsi în Dicţionarul de terminologie masonică al lui Emilian M. Dobrescu, EdNemira, 2003. (n.ed.)

Pentru împlinirea acestui scop satanic al lor, puterile întunericului au elaborat şi au pus în aplicare planul satanic MRA (realizarea unei panreligii) pe care îl expunem în continuare.

CAPITOLULUI PLANUL ECUMENISMULUI

I. Planul MRA

La 14 iulie 1856, în mijlocul parlamentului englez plin până la refuz, marele politician britanic, contele Bikonsfield a ţinut una dintre cele mai importante cuvântări din cariera sa politică, cuvântare care i-a determinat pe mulţi dintre compatrioţii săi să cugete mai adânc la anumite probleme. Iată numai câteva fragmente din discursul acesta:

„Lumea este în realitate guvernată de puteri de care nu are deloc cunoştinţă. Este condusă de alte persoane decât acelea pe care şi le închipuie şi care pentru a putea fi văzute trebuie să-ţi arunci puţin privirea în culise. În Italia, Franţa, Germania există deja o putere nevăzută… Puterea aceasta vrea să ia pământul celor ce îl posedă şi să sfârşească cu Bisericile… Şi poate că în timp va avansa în astfel de lucruri tot mai mult”.

Aceste cuvinte au fost de ajuns pentru ca mulţi să înţeleagă

faptul că exista un anumit stat major nevăzut, care guverna sau cel puţin încerca să guverneze politic şi economic ţările europene.

Ulterior au fost şi alte personalităţi ale epocii care s-au referit la această chestiune, într-un mod chiar mai concret. A trebuit însă să treacă destui ani pentru ca lumea să afle că statul major mondial al sataniştilor era compus din 300 de persoane şi că se numea „Gahala”, care în limbajul secret haldeo-evreiesc înseamnă comandament. Din acest cuvânt se pare că provine şi cuvântul evreiesc KEHILAH sau Gahal (Cahal), care înseamnă comandament local sau regional al minorităţii evreieşti aflate între străini.

În Palestina mai ales acesta purta numele de sanhedrin, care era o alterare a cuvântului grecesc sinedrion.

Următorul pas a fost ca oamenii să fie informaţi care erau planurile Gahalei (Cahalului) faţă de celelalte religii. Ca şi în celelalte situaţii, puterile întunericului au pus baza unui program de lungă durată. Ultima etapă a acestui program o constituie unirea tuturor religiilor de pe pământ într-o panreligie unitară exprimată prin trei litere „MRA”. Iar în final va avea loc o înlocuire treptată a tuturor zeităţilor celorlalte religii printr-un zeu comun – care nu va fi altul decât satana. Să nu vă pară lucru de mirare, însă acesta este planul şi scopul final MRA.

MRA este un cuvânt vechi de provenienţă egipteană, care a început să fie folosit în secolul al XIII-lea îNr, în timpul faraonului Amenhotep. El a încercat să desfiinţeze toate zeităţile egiptene şi deviaţiile lor doctrinare şi să le contopească într-o religie unitară cu un singur zeu.

Acelaşi lucru încearcă să facă acum şi ecumeniştii prin mişcările lor de unire care să-i cuprindă pe toţi. Singura diferenţă este că atunci s-a încercat desfiinţarea nenumăraţilor dumnezei mincinoşi, pentru a se aduce închinare unuia singur – desigur şi acesta mincinos –, zeului soare Ra. Acum, însă, se încearcă prin diferite manevre să ne facă să-l respingem pe singurul Dumnezeu adevărat şi să ne închinăm diavolului. Desigur că acest program nu se poate realiza dintr-odată, el cere mult timp. De aceea el a fost numit „de lungă durată”, între timp se depun eforturi ca toate religiile să-şi piardă coeziunea interioară, iar mai pe urmă, prin ceea ce ele au în comun, vor fi împinse spre unire.

Desigur că această unire nu putea să aibă loc direct de la început, spre exemplu a ortodocşilor cu mahomedanii sau a

papistaşilor cu evreii. Sunt mai mari posibilităţi de unire a ortodocşilor, papistaşilor şi protestanţilor pe de-o parte, iar pe de alta a islamicilor cu restul religiilor. În mod similar se pot uni brahmanii, budiştii, şintoiştii ş.a.m.d., într-o altă grupare, şi după acest model toate celelalte. Aceste „uniri” nu vizează numai credinţele amintite ci şi pe masoni şi celelalte cercuri conexe acestora.

Planul MRA-Panreligie urmăreşte contopirea tuturor religiilor într-una singură, oamenilor oferindu-li-se un singur dumnezeu spre închinare. Lozinca aceasta i-a prins pe mulţi deja, fapt pentru care îi putem deseori auzi că spun: „Să credem într-un Dumnezeu, ce ne mai interesează amănuntele?”

În felul acesta ajung să-l dea la o parte pe Mântuitorul lumii, pe Hristos, deşi ei ştiu foarte clar că „nu există mântuire în altceva şi nu este niciun alt nume sub cer în care să ne mântuim afară de cel al lui Hristos”, şi că numai Hristos, care este Dumnezeu adevărat, este Mântuitorul Lumii. Însă cei mai sus amintiţi îl numesc pe Hristos – auziţi şi vă înfricoşaţi – „iniţiat”, punându-l în rând chiar cu Pitagora.

În cartea „Pentru instruirea discipolului mason” scrisă de un mason de gradul 33, putem citi: „Marii iniţiaţi prin alegorie au reuşit să transmită toate misterele şi adevărurile pe care le posedau. Pitagora şi Iisus sunt unii dintre cei mai cunoscuţi nouă, amândoi fiind consideraţi dascăli ai umanităţii şi fii ai lui Dumnezeu”.34

De altfel recunoaşterea tuturor religiilor şi contopirea lor într-o singură religie, nu înseamnă în esenţă desfiinţarea generală a religiilor?

Această lozincă a „unirii” este atractivă la prima vedere, însă contopirea35 presupune nimicirea elementelor componente, a Creştinismului şi îndeosebi a Ortodoxiei. Căci se vrea ca în final să se realizeze acea religie unitară, o panreligie, conform planului trasat dinainte, în care va fi un zeu şi o închinare unică adusă, cui altcuiva, decât satanei.

II. Punerea în aplicare a planului M RA

Primul pas al planului MRA a fost încercarea unirii Ortodoxiei cu papismul, pentru a merge apoi la unirea cu protestanţii şi în final cu cei de alte religii.36

Cei care au acceptat cu bucurie planul MRA şi s-au dovedit campioni în promovarea lui au fost papistaşii. Acest lucru a fost posibil întrucât planul respectiv coincidea exact cu propriul lor program de a-i

supune pe toţi creştini sub un papă, după cum a declarat reprezentantul Vaticanului în 1969: „Ortodocşii înţeleg unirea ca apropiere iar noi o vedem sub un papă”.

Bineînţeles că Vaticanul a îmbrăţişat de mult timp marea idee promovată de MRA, după tiparul său, crezând cu naivitate că astfel îi va supune pe toţi sub papă. Însă puterile internaţionale ale întunericului sunt mai viclene decât papistaşii. Astfel se explică întâlnirile secrete sau nu ale defunctului cardinal Bea cu rabinii evrei şi masonii. De asemenea, în aceeaşi lumină pot fi înţelese diversele studii papistaşe cum ar fi cartea lui Drah „Despre armonia dintre Biserică şi sinagogă” ş.a.m.d.

34 în Dicţionarul de terminologie masonică a lui Emilian M. Dobrescu, Ed. Nemira, 2003, găsim aceeaşi amestecare religioasă: „Zeii «iniţiatori» (Vishvakarma, Tovastri, Hefaistos, Thor) cunoscuţi sub numele de «Divinii Lucrători» ţin în mână un ciocan Iisus însuşi este supranumit «Fiul dulgherului» Iosif (n. ed) 3 s gr. syn-honevsis înseamnă contopire, mistuirea celor aflate împreună (n.ed.)

36 Pentru realizarea acestui obiectiv, masonii au nevoie de colaborarea unor persoane cu poziţii importante în cadrul acestor confesiuni şi religii. „Marele Maestru” Gerard Raymond a declarat: „Noi suntem mândri de a număra printre noi creştini de confesiune catolică, protestantă, ortodoxă, evrei, musulmani”, aşa cum găsim scris în Dicţionarul de terminologie masonică, (n.ed.)

Despre ce fel de lucrare împreună poate fi vorba între Biserica Lui Hristos şi sinagogă? Este bine ştiut că iudaismul nu crede în Hristos cel născut, răstignit, îngropat şi înviat. Nu doar că nu crede dar este duşmanul lui neîmpăcat…

Vaticanul s-a aşezat deseori în ultimii ani la masa rotundă pentru discuţii, pe picior de egalitate cu ateii, masonii, comuniştii, evreii şi cu reprezentanţii altor puteri antihristice. Această atitudine de neînţeles şi trădătoare, a provocat, pe bună dreptate, indignare chiar în rândul papistaşilor. Se aud deja în multe ţări catolice voci de protest care condamnă în mod public actele ruşinoase de trădare ale conducerii papistaşe, care tind să distrugă întreaga creştinătate, împotriva acestor inovaţii papistaşe s-a stârnit deja pretutindeni furtuna revoltei care scutură din temelii papismul. Sute de clerici, mai ales din Franţa, prin intermediul cuvântărilor, cărţilor, periodicelor şi ziarelor, l-au atacat cu duritate pe papă care a transformat

creştinismul în papism. În multe ţări catolice, dar mai ales în Franţa, s-au pus deja bazele unei mişcări anti-papale puternice. Iată numai câteva titluri de articole pline de revoltă faţă de înnoirile papei: „Nebunii au fost lăsaţi liberi”, „Talismanul Papei”, „Biserica întinată”, „Religia papei”, „încotro merge Biserica?”

În aceste condiţii patriarhul Athenagora şi alţii câţiva vor să predea sfânta credinţă ortodoxă corăbiei papale care se scufundă cu viteză sub greutatea fărădelegilor ei.

Împreună-rugăciunile creştinilor cu cei de alte religii

Semnele influenţei satanice asupra acestui plan al unei panreligii în lumea creştină sunt mai mult decât evidente. În zilele noastre le vedem în rugăciunile lipsite de cuviinţă ce se fac de către creştini împreună cu membrii altor religii, care nu doar că nu îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lumii, dar care sunt duşmanii neîmpăcaţi ai Lui în mod vădit.

Rugăciunile împreună ce au loc în timpul nostru cu aceeaşi uşurinţă cu care se desfăşoară conferinţele conducătorilor politici şi simpozioanele, nu sunt altceva decât un stadiu avansat al planului MRA, al planului ecumenismului.

Nu putem enumera aici toate aceste cumplite rugăciuni împreună. Cititorul merită însă să facă efortul de a trece în revistă rugăciunile împreună care s-au desfăşurat în Germania de Vest şi apoi să tragă singur concluziile ce se cuvin:

În perioada 3 – 5 iunie 1971 la Augsburg s-a întrunit adunarea catolicilor şi protestanţilor din Germania, sub titulatura „întâlnirea ecumenică a cincizecimii” (Oekumenishes Pringsttreffen). Nu a fost vorba de o întâlnire numai a teologilor ci, prin excelenţă, a laicilor, a căror număr a depăşit 9.000 (Vezi: Orthodoxos Typos din iunie 1971).

Întâlnirea a fost precedată de o reclamă pe măsură la adresa evenimentului. Au fost chemaţi şi ortodocşi ca observatori şi a fost săvârşită Sfânta Liturghie de către mitropolitul sârb pentru Europa şi Australia, Lavrentie, la care au coliturghisit 12 preoţi şi 2 diaconi. Sf. Liturghie a fost săvârşită la rugămintea papistaşilor şi protestanţilor „pentru ca să aibă şi Apusul experienţa bogăţiei duhovniceşti a Răsăritului”. Au mai participat la această slujbă şi mulţi ortodocşi ce locuiau în oraş şi a fost hirotonit în cadrul ei un diacon sârb ca preot. Ceea ce s-a întâmplat poate fi înţeles până într-un punct, însă nu putem înţelege, oricât ne-am da silinţa, de ce a trebuit să aibă loc pentru încă

o dată la Augsburg acea rugăciune împreună dintre papistaşi, protestanţi şi evrei? Este bine să amintim că la această întrunire s-a pus accentul în mod deosebit pe „nevoia de conlucrare şi dialog între creştini şi celelalte religii” (musulmani, evrei, ş.a.m.d.) ca şi cum dialogul inter-creştin ar fi fost epuizat. Cât despre conlucrarea la nivel social între toţi oamenii, nimeni nu are nicio obiecţie, ea până la urmă fiind o chestiune politică şi nicidecum una religioasă.

Se pune întrebarea: Ce loc i s-a conferit în cadrul acestei întâlniri dialogului religios, pentru că despre aşa ceva este vorba? Pentru că o logică simplă ne spune că în urma acestui dialog două lucruri trebuiau să se întâmple: ori creştinii să-i încreştineze pe cei din celelalte religii, ori cei dintâi să fie convertiţi la una sau alta din aceste religii; întrucât pentru noi, creştinii, nici nu poate fi vorba de „căutarea comună a adevărului”. Noi avem convingerea fermă că Arca Sfântă a dreptei credinţe, Ortodoxia, este cea care deţine adevărul.

Este, desigur, misiunea creştinilor de „a propovădui Evanghelia întregii zidiri” pentru ca şi ceilalţi să ajungă creştini, şi aceasta numai şi numai pentru mântuirea lor. Niciodată în Biserică n-au existat laolaltă adevărul şi minciuna, lumina cu întunericul. Dacă creştinismul ar fi început un astfel de dialog ecumenist în vremea Imperiului Roman, astăzi nu am mai fi fost creştini, ci adepţii unui sistem sincretist, în care Hristos ar fi fost poate mai prejos decât Mithra. Creştinismul autentic nu cunoaşte metoda „nobilă şi civilizată” a ecumeniştilor, fapt pentru care nici nu a întreprins un astfel de dialog al „dragostei”. Creştinii au propovăduit şi propovăduiesc chiar sub prigoană credinţa. Aceasta pentru că suntem convinşi de caracterul absolut al credinţei noastre, de exclusivitatea religiei noastre în a oferi mântuire, atâta timp cât Scriptura zice clar că „nu este întru altul mântuire” (Fapte 4, 12) fără numai în Iisus Hristos. În dialogul ecumenist sunt puse pe picior de egalitate principial toate religiile, încercându-se, ca plecând de la principiul monotelismului, să se ajungă la un adevăr comun. Acest fapt însă, cel puţin pentru noi, ortodocşii, este de neacceptat.

Unii ar putea invoca faptul că celelalte religii poate au o bună dispoziţie spre o astfel de căutare. În ceea ce îi priveşte însă pe evrei, dar mai ales pe conducătorii lor, nimic nu ne poate convinge că aceştia ar dori să se apropie de „creştinii” apuseni, chiar în urma unui dialog de lungă durată, pentru că, chipurile, ar fi descoperit superioritatea

creştinismului.

Acest lucru este dovedit chiar de cuvântarea unui rabin şef ţinută în sinagoga din Augsburg, care printre altele a spus că „iudaismul îşi arată înţelegerea sa faţă de fiicele sale întru credinţă – faţă de creştinism şi mahomedanism – şi că creştinii şi evreii nu pot exista unii fără de alţii”. Aceste afirmaţii au fost ascultate cu bucurie de către mulţi papistaşi şi protestanţi fără ca nimeni să protesteze, fapt care s-a repetat şi la discuţiile ce au urmat, atunci când rabinul a declarat că iudaismul va rămâne statornic în aşteptările şi concepţiile sale despre Mesia, de acum atât de cunoscute. La aceste afirmaţii reprezentanţii papistaşi şi protestanţi nu numai că nu au reacţionat dar au şi confirmat indirect cele spuse prin diversele amabilităţi faţă de rabinii evrei!

Ne punem aşadar întrebarea, cui se roagă împreună episcopul catolic dr. Iosif Subfle, rabinul Heidelbergului, dr. Nathan Levinson şi pastorul evanghelic prof. V. Dadine? Care este oare dumnezeul pe care îl invocă fiecare în acest moment?

Pentru creştini Dumnezeu este numai unul: Cel care se descoperă în Treime. Însă evreii, după cum se ştie, nici pe Iisus Hristos nu-L acceptă ca Dumnezeu şi nici pe Duhul Sfânt. Din Sfânta Treime mai rămâne Dumnezeul Tatăl. Poate că L acceptă pe Acesta? Răspunsul nu poate fi decât unul: Nici pe El nu-L recunosc cu adevărat pentru că refuză tocmai Sfânta Treime în care cred creştinii. „Fundamentul monotelit” pe care se bazează dialogul ecumeniştilor cade, întrucât pentru noi, creştinii, Dumnezeu-Tatăl este Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos pe care evreii nu-L recunosc şi de care nu vor să ştie. Pentru ei Dumnezeul Vechiului Testament nu are nicio legătură cu Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, care, să nu uităm, a fost ucis de părinţii lor „pentru că s-a făcut pe sine Fiul Lui Dumnezeu” (Ioan 19, 7).

Ca atare, dacă am fi sinceri şi consecvenţi faţă de credinţa noastră ar trebui să-i numim, fără să greşim, pe evrei atei. Întrucât pentru noi Dumnezeul Vechiului Testament este numai Acela ce a fost propovăduit şi descoperit de Iisus Hristos ca Tată al Său adevărat (nu în mod simbolic) cu care este deofiinţă. Respingându-L, aşadar, aceia pe Hristos, L-au respins şi pe Tatăl Lui, rămânând, potrivit Evangheliei, fii ai diavolului (Ioan 8, 44). Deci, să nu ne înşelăm! Aici nu-i vorba de rugăciune, ci de o ticluire vicleană. Cine are însă de pierdut de aici? Dumnezeu? Desigur că nu, «pentru că El nu se lasă batjocorit». Această

batjocorire cade pe capetele „creştinilor” din Apus, care se roagă împreună cu necreştinii şi contribuie la înşelarea ortodocşilor încă naivi, care, într-o totală lipsă de discernământ, se lasă din păcate entuziasmaţi de epidemia modernă a ecumenismului său, mai degrabă, a sincretismului aberant.

Trădarea lui Iuda

Planul acesta care vizează instituirea unei panreligii şi care este identic cu acela al ecumenismului, vedem că se extinde cu efecte distrugătoare şi în ortodoxie. Iar acest lucru se întâmplă, fie pentru că conducătorii Bisericii Ortodoxe au căzut cu bună ştiinţă în trădarea credinţei, fie pentru că au căzut din neştiinţă în capcana puterilor întunericului, fie pentru că demnităţile sau funcţiile în care au ajuns se datorează tocmai implicării şi slujirii planurilor ecumeniste.

Altfel nu se explică acest patos al unirii, această neclaritate (confuzie pe care o generează) a dialogului iubirii, această îndepărtare cumplită de la dogmele Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. Nu se poate explica altcumva această clătinare a încrederii în Sfânta Tradiţie şi această nerespectare a hotărârilor Sinoadelor Ecumenice.

Numai aşa se explică faptul înfricoşător prin care Patriarhia Moscovei a ajuns să dea pământeştii organizaţii politice a Vaticanului, preacuratele Taine ale ortodocşilor. Despre această acţiune unionistă, Părintele Iustin Popovici, un mărturisitor al ortodoxiei din zilele noastre, a spus: „Fapta Bisericii Ruseşti este ca trădarea lui Iuda. Cu siguranţă! înfricoşător este ca cineva, om fiind, să-L calce în picioare pe Dumnezeu-Omul! Toate acestea nu sunt nimic altceva decât o înfricoşătoare sinucidere duhovnicească. La acesta conduce ecumenismul ateu”.

Trădarea aceasta se extinde şi prin practicarea dialogurilor cu îmbrăţişări ale dragostei, prin rugăciunile împreună şi prin declaraţiile conducătorilor ortodocşi ai Bisericii, care lucrează cu vrăjmăşie faţă de dogmele de credinţă şi se alătură duşmanilor Lui Hristos.

Toate acestea ne conving odată în plus că ecumenismul infernal – ce lucrează fie ca panreligie, fie ca putere a întunericului, fie ca organizaţie iubitoare de pace, fie ca proces de unificare globală, ca solidaritate, iubire şi frăţietate – un ţel are, să rănească de moarte sfânta credinţă ortodoxă.

Ecumenismul încearcă, aşadar, să desfiinţeze hotarele

dogmatice şi canonice ale Bisericii Lui Hristos. Ecumenismul însuşi este fără limite, considerând orice fiinţă umană de pe pământ mădular al „Bisericii”.

De ce se duce această luptă pentru „unirea Bisericii”, pentru crearea unei „Biserici” aşa cum visează ecumenismul? Un exemplu de astfel de religie care acceptă toate religiile şi orice compromis există deja. Aceasta este masoneria.37 Este deja bine ştiut că ea îi acceptă pe toţi. Ea poate reuşi compromisuri în credinţă la cei slabi de minte. Ea poate aplana contradicţiile religioase. De ce se caută oare soluţii conciliante în privinţa diferenţelor dogmatice ale „Bisericilor” şi nu se avansează la unirea religiilor prin intermediul masoneriei? 38 De altfel, la ora actuală suficienţi conducători religioşi importanţi şi cu renume au ajuns să fie masoni, fapt afirmat deschis de masonerie.

37 Faptul ca masoneria este un fel de religie transreligioasă, este recunoscut chiar şi de masoni: „Francmasoneria nu este o religie în sensul îngust al cuvântului. Dar, mai bine decât orice instituţie, ea uneşte oamenii între ei. Din acest punct de vedere este o religie în sensul cel mai larg”, precum aflăm din Dicţionarul de terminologie masonică al lui Emilian M. Dobrescu, Ed. Nemira, 2003.

38 Masonii evită să se arate. Ecumenismul nu ar avea şanse dacă ar fi prezentat oficial ca plan al masoneriei. De aceea, masonii se străduiesc să acapareze conducători din diverse confesiuni şi religii, pentru ca ei înşişi să hotărască unirea. Iar pentru ca unirea să fie posibilă, este necesară mai întâi o uniformizare dogmatică (n.ed.)

Masonii, aşadar, chiar şi din cei cu rase (preoţeşti) se străduiesc să ne conducă la „Unirea Bisericilor” şi apoi la „unirea religiilor”.

Un ecumenist pe nume Anderson, reprezentant în CMB, declara la Athena în 1938 următoarele: „Următorul pas al activităţii ecumenice va fi unirea creştinilor cu credincioşii altor religii care au ca fundament monoteismul”.

Ecumeniştii au redactat deja o „rugăciune” ecumenică care mulţumeşte toate dogmele şi religiile. Rugăciunea aceasta face referire de 5 – 6 ori la cuvântul „Dumnezeu”, însă nici măcar o singură dată la numele Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Însă acest „Dumnezeu” al unei panreligii întinse peste toată lumea, la care se face referire, cine ar putea fi, atâta timp cât Hristos este exclus?

În concluzie, toate credinţele şi religiile, monoteiste sau idolatre, în care intră: Ortodoxia, papismul, protestantismul, islamismul,

budismul, hinduismul ș.a.m.d... sunt vizate de ecumenism, prin intermediul planului MRA pentru a se uni într-o religie unică.

În ce va ajunge atunci să creadă omul unei astfel de religii? Omul narcotizat de toată această confuzie va crede doar spre interesul material, pentru ca în final închinarea ce ar trebui adusă Lui Dumnezeu să fie înlocuită cu cea adusă satanei.

În orice caz, planul MRA, la a cărui aplicare s-a trecut deja, va conduce exact acolo. Acolo unde dorește și ecumenismul să îndrepte umanitatea: să acorde satanei cinstea cuvenită lui Dumnezeu. Despre acestea vei fi convins întru totul, cititorule, parcurgând cele ce urmează.

III. Planul ecumenismului coincide cu cel al sionismului

Ecumenismul, după cum am văzut, are în plan unirea religiilor. Important de reținut este că acest plan ecumenist coincide cu cel al sionismului internațional. El a fost gândit să se desfășoare pe o perioadă lungă de timp, până când ultimele scopuri ale lui vor fi atinse.

În primul capitol din Protocoalele înțelepților Sionului citim: „Avem înaintea noastră un plan, în care e trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a schimba opera mai multor veacuri”.

„Când va sosi domnia noastră, nu vom recunoaște nicio altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care e legat destinul, deoarece noi suntem poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv suntem datori să nimicim toate credințele”. (Protocoalele înțelepților Sionului.

Și mai încolo: „Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le dezorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stânjeni mult; înrâurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conștiinței e pretutindeni proclamată. Prin urmare nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de căderea desăvârșită a religiei creștine; celelalte religii le vom dărâma și mai ușor, dar e încă prea devreme să vorbim despre aceasta. Vom așeza puterea bisericească și preoțimea, în niște cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă față de aceea pe care au avut-o altă dată.

Când va veni momentul de a distruge pe veșnicie curtea papală, atunci degetul unei mâini nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor azvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curți, pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin

această diversiune vom pătrunde înăuntrul cetăţii papale, din care nu vom mai ieşi până ce nu o vom fi nimicit în întregime”.

Care este scopul sionismului? O spun ei înşişi: să distrugă credinţa şi să fie creată o altă religie. „Regele iudeilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaţionale”. (Protocoalele înţelepţilor Sionului, cap. XVII)

Ecumenismul, exact pentru această biserică internaţională luptă şi el. Or, prin acest proces de unire a toate şi a tuturor care a căpătat o aşa amploare la ora actuală, se înaintează fără stavilă la nimicirea credinţei, la răsturnarea Ortodoxiei şi la realizarea unei noi „Biserici” şi religii mondiale.

Puterea nevăzută

Cuvântul ţinut de arhiepiscopul de Montreal şi Canada Vitalie în faţa sinodului Bisericii ruseşti din diaspora amintea de faptul că ecumenismul este susţinut de o anumită putere nevăzută. Iată exact cuvintele lui:

„Ecumenismul nu se intimidează în faţa niciunei critici teologice de vreme ce evită orice exprimare dogmatică. Acţiunea şi extinderea lui nu se face la un nivel de profunzime, ci la unul superficial care cuprinde acele ramificaţii ale ereziilor care au supravieţuit de-a lungul timpului, dar este sprijinit de o anumită putere ocultă, subtilă, ce stă în umbră.

Într-un mod similar, în spatele ecumenismului există şi o imensă forţă materială condusă de o politică economică inteligentă, care îşi oferă cu dibăcie ajutorul. Astfel, prin darurile ce le face la momentul oportun ştie sau încearcă să încline de partea lui pe cel care se clatină în credinţă sau care nu şi-a pierdut încă simţul conştiinţei”.

Care este această putere pe care episcopul Vitalie n-o numeşte? Nu cumva puterea abilă ce stă în umbră, cu forţa ei materială imensă, este aceea de care se vorbeşte în Protocoale? Pentru că şi acolo, în capitolul patru, se vorbeşte de o putere nevăzută, dar se mai spune şi de altceva, care coincide cu planul ecumenismului. Se vorbeşte de nimicirea credinţei.

„Cine ar putea – subliniază Protocoalele – răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră e una de felul acesta (adică a sionismului internaţional, n. aut.). Francmasoneria exterioară, de la suprafaţă, nu serveşte decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul acţiunii acestei puteri, şi în plus locul organizaţiilor sale, vor

rămâne totdeauna necunoscute poporului”.

Iar mai jos se fac următoarele dezvăluiri: „Iată de ce trebuie să dărâmăm credinţa, şi să smulgem din sufletul creştinilor însăşi ideea (principiul) dumnezeirii şi al Duhului Sfânt, pentru a le înlocui cu nevoi materiale. Pentru ca cele mai alese suflete ale creştinilor să nu aibă timp să cugete şi să observe, trebuie să-i abatem de la aceste preocupări, împingându-i către grijile industriei şi ale comerţului, în acest fel toate naţiunile îşi vor căuta câştigurile lor şi luptând fiecare pentru propriile foloase, nu-şi vor băga în seamă duşmanul comun”.

Cele spuse mai sus au caracter extraordinar prin descoperirile ce se fac. Din ele reiese clar că masoneria este o creaţie, o plăsmuire a sionismului, prin care el să-şi poată atinge scopurile întunecate. Iar scopul sionismului, după cum spun ce-i ce îl patronează, este să distrugă credinţa, fapt pentru care astăzi se luptă din răsputeri să-l obţină prin această unire a religiilor, după cum vom vedea în continuare.

Prin urmare masoneria, ca şi creaţie a sionismului, care serveşte scopurilor lui, conlucrează şi sprijină ecumenismul în procesul „unirii Bisericilor”. „Dacă – spun masonii – problema unirii Bisericilor se găseşte pe o cale bună, aceasta se datorează implicării noastre…”

Este oare întâmplătoare această coincidenţă a planurilor sioniştilor, masonilor şi ecumeniştilor?

Suntem convinşi că de acum sunt gata să ne spună că-i neîndreptăţim, că-i clevetim, însă răspunsul ni-l dau tot ei. Citim din nou în Protocoale (cap. V) ce spun sioniştii înşişi despre ei: „Numai iezuiţii ar putea să stea alături de noi în această privinţă, dar am reuşit să-i discredităm în faţa mulţimii stupide, din pricină că ei formau o organizaţie vizibilă, neascunsă, în timp ce noi rămâneam în umbră cu organizaţia noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii ce stăpân are? Ce însemnătate are că acesta ar fi şeful catolicismului, sau despotul nostru din sângele Sionului? Însă pentru noi, care suntem poporul ales, lucrul acesta are o deosebită însemnătate”.

Aşadar, întunericul, ocultismul şi ipocrizia ce se găsesc la un nivel mai înalt decât al iezuiţilor, sunt mijloacele prin care îşi acoperă planurile şi lucrările lor.

Iată, deci, că planurile sionismului, masoneriei şi ecumenismului coincid. De ce oare? Această coincidenţă, desigur, nu este întâmplătoare. Scopul lor este comun. Şi să nu se mai ascundă

ecumeniştii spunând că sunt interesaţi de Biserica Lui Hristos. Ne-am lămurit de acum cine sunt. Am aflat şi scopul lor. Să nu mai aplice strategia vrednică de râs a struţului, vârându-şi capul în nisip pentru a nu fi văzut.

Să ia aminte, până nu-i prea târziu, şi aceia dintre teologi, clerici şi credincioşi ortodocşi, care au fost atraşi pe panta înfricoşătoare a marii înşelăciuni ce o constituie ecumenismul!

III. Ortodocşii în capcană

Însă, din păcate, la această mişcare ecumenică, la acest CMB, care are ca scop să distrugă credinţa dar mai ales Ortodoxia, iau parte astăzi toate Bisericile Ortodoxe. Toate patriarhiile sunt membre în aceste organisme. Ortodocşii au căzut din nefericire în cursa întinsă de ecumeniști.

Şi-au închipuit că dacă vor lua parte activă la ea, îi vor ajuta pe ceilalţi să se mântuiască. Faptul că ortodocşii sunt membri organici ai acestor organizaţii ce vizează unirea cu ereticii contemporani, nu-i sfinţeşte pe cei din urmă. În schimb îi răceşte şi îi înstrăinează de unitatea Ortodoxiei pe ortodocşii care participă la aşa ceva.

Ortodocşii au intrat în CMB, susţin unii, întrucât astăzi ereziile nu mai sunt ca pe vremea Sinoadelor Ecumenice, atât de rău intenţionate şi de distructive cum erau în trecut.

Însă, noi susţinem că ele sunt chiar mai rele decât acelea, întrucât ecumeniştii de data aceasta războiesc Biserica cu viclenie. Ei acţionează cu mult entuziasm şi avânt în numele, chipurile, al „iubirii”. Încearcă ca sub acest stindard să ne amestece pe noi ortodocşii cu tot felul de erezii şi dogme false, în aşa fel încât Sfânta Tradiţie a Bisericii să dispară, pierzându-se astfel şi credinţa noastră ortodoxă.

Ecumenismul ne cheamă să luăm parte la discuţii despre credinţa ortodoxă în numele iubirii. Adică să începem un dialog ca să aflăm adevărul. Însă noi ortodocşii ce adevăr mai putem afla atâta timp cât îl avem? Ni l-a făcut arătat Dumnezeu-Omul, Domnul nostru: „Am aflat credinţa cea adevărată, nedespărţitei Sfintei Treimi închinându-ne. Că Aceasta ne-a mântuit pre noi”, mărturisim, cântând la fiecare Sfântă Liturghie.

Fapte ce nu se pot justifica

„Nu! – ne spune ecumenismul – nu sunteţi voi cei care deţineţi adevărul, pentru că el este fragmentat. Părţi din adevăr se găsesc pretutindeni. Trebuie să căutăm în toate mărturisirile de credinţă şi în

toate religiile pentru a le găsi. Apoi putem să le punem în discuţie, în aşa fel încât din toate aceste fragmente să construim – auzi îndrăzneală! – o nouă Biserică şi o nouă religie”. Suntem chemaţi, aşadar, ca să devenim parteneri de discuţie în ceea ce priveşte credinţa.

Trebuie să acceptăm, altfel spus, şi noi, creştinii ortodocşi, că nu posedăm în totalitate adevărul, că suntem şi noi înşelaţi în credinţa noastră. Cu alte cuvinte, trebuie să negăm credinţa pe care ne-a predat-o Domnul nostru Iisus Hristos prin Apostoli şi Părinţii Bisericii şi să începem să ne tocmim şi să tratăm cu ereticii.

Cei care au plecat din Biserica lui Hristos şi au căzut în erezie şi înşelare ne cheamă să devenim parteneri de discuţii, ca unii fără de minte, asupra adevărurilor noastre de credinţă şi să lepădăm credinţa noastră în Biserica şi în Trupul Tainic al Domnului Hristos. Ei fac ca vulpea din fabula lui Esop, care fiindu-i tăiată coada, le îndemna pe celelalte să-şi taie şi ele coada, ca să fie mai frumoase.

Recomandările pe care ecumeniştii ni le fac, după cum scrie mitropolitul Florinei, Augustin, amintesc de cele ale oamenilor stricaţi, care sub pretextul sociabilităţii, sfătuiesc pe soţia fidelă să cedeze şi ea puţin la regulile ţinute cu stricteţe până atunci. Să înceapă să „se deschidă puţin şi în afară”, însoţindu-se cu detaşare şi voie bună cu toţi cu care are ocazia, chiar şi cu cei mai desfrânaţi. Dacă soţia credincioasă va pleca urechile la astfel de poveţe ale oamenilor depravaţi, va înceta peste puţin timp să mai dea dovadă de credincioşie. Va ajunge adulteră.

Acest lucru, din păcate, este în primejdie să pătimească şi Ortodoxia, dacă va face imprudenţa nebunească să asculte de sfatul ecumeniştilor, în a-şi deschide porţile şi în a începe fără nicio reţinere să aibă relaţii cu ereticii şi necredincioşii.

Va înceta (Biserica) atunci să mai fie mireasa preafrumoasă a Lui Hristos, ajungând o desfrânată, ce stă pe fiara din Apocalipsă. Jalnică privelişte şi pentru îngeri şi pentru oameni.

Ecumeniştii sunt mai răi decât ereticii din trecut. Cine poate spune că protestanţii, care o resping pe Preasfânta şi pe sfinţi şi nu recunosc preoţia, sau papistaşii care au ticluit sofistic alte înşelăciuni, se găsesc mai aproape de Biserică decât arienii? Cu siguranţă că astăzi ereziile acestea sunt mai periculoase decât cele din trecut.

Şi totuşi, Biserica Ortodoxă a ajuns membru al acestei uniri cu

ereticii contemporani. Acesta este marele păcat al ei. Unioniştii nu ţin cont de faptul că Biserica, în perioada marilor erezii, nu a deschis un „dialog al dragostei” cu ereticii. Sfinţii Părinţii nu purtau de loc convorbiri (tratative) cu ereticii, nu se uitau la amabilităţi şi politeţuri; ei doar mărturiseau adevărul. Biserica Ortodoxă a Sinoadelor Ecumenice nu a deschis un dialog cu „bisericile ereticilor. Nu s-a declarat pe sine membru organic al unei societăţi care urmărea s-o unească cu eunomienii, anomeii, arienii, apolinarienii sau cu sabelienii39. Dimpotrivă, primul canon al celui de-al doilea Sinod ecumenic nu cheamă la o unire, în cadrul vreunei organizaţii, cu ereticii, ci îi anatemizează.

39 Acestea erau diferite grupări eretice din primele veacuri ale Creştinătăţii, (n.ed.)

Nu există, aşadar, dialog cu ereticii care continuă să rămână în înşelare. Sânţii Părinţii nu au vorbit cu ereticii de la egal la egal. Nu au întreţinut dialoguri, în termeni de egalitate, după cum vor astăzi unioniştii. Respingeau afirmaţiilor lor, iar atunci când aceia rămâneau neclintiţi în înşelarea lor, Părinţii purtători de Dumnezeu întrerupeau comuniunea cu ei, îi cateriseau şi îi anatemizau. Îi îndepărtau de la Trupul Sfânt al Bisericii ca pe unii ce aparţineau „sinagogii satanei” 40.

Ce se întâmplă însă astăzi? în zilele noastre Biserica Ortodoxă41 a intrat în capcana întinsă de ecumenism, devenind membru în CMB, într-o organizaţie a ereticilor. Iar acolo s-a încurcat tot mai mult în labirint cu ereticii… Şi preferă să păstreze tăcerea în situaţii prin care se trădează într-un mod nemaivăzut credinţa, întrucât prin prezenţa ei acolo recunoaşte implicit că nici ea nu posedă adevărul şi că se găseşte în înşelare.

Din păcate CMB înaintează în acţiunile şi planurile sale din pricina confuziei şi stării căldicele cultivate de ecumenism. După ce a reuşit să le facă membre ale sale pe toate Bisericile Ortodoxe42, acest consiliu mondial a început să vorbească de pe poziţia unei Biserici.

Secretarul general al CMB, Visser t Hooft a făcut la Montreal şi Roteşter propuneri cu un conţinut nemaiîntâlnit până atunci, cum ar fi: «Consiliul Mondial al Bisericilor (WCC) s-a autoproclamat ca Biserică» (vezi „Ecclisia” din 1963, pag. 587).

Dar CMB-ului nu-i pasă, ci merge înainte cu toate forţele spre obiectivele propuse. Astăzi vorbeşte în numele diferitelor credinţe eretice spunând: „Biserica învaţă”…” Biserica spune aceasta”…

„Biserica hotărăşte”…Iar ortodocşii încuviinţează. Şi iată cum Arhiepiscopul Ecumenist al Americii, Iacov, în cuvântul său de răspuns la alocuţiunea Arhiepiscopului Suediei, vorbind în numele adunării generale de la Upsala, a spus:

40 gr. synagoghin tou satana, (n.ed.)

41 în această capcană nu a căzut Biserica Ortodoxă în întregime, ci reprezentanţii oficiali care participă la asemenea manifestări eretice, (n.ed.)

42 La ora actuală, unele Biserici Ortodoxe au părăsit CMB-ul. Din păcate, Biserica Ortodoxă Română are în continuare reprezentanţi în CMB. (n.ed.)

„După cum ştiţi foarte bine, Biserica Mondială este chemată ca în faţa cererilor lumii să facă dovada deplină a ceea ce este şi să-şi mărturisească credinţa ei”.

Aţi auzit? Este vorba deci de „Biserica Mondială”, iar acest lucru îl spune un Arhiepiscop ortodox (dacă se mai poate numi cineva ortodox cu astfel de greşeli sau deraieri grave de la credinţă).

Însă de care „Biserică mondială” vorbeşte aici dl. Iacov? Poate de Biserica Ortodoxă? Bineînţeles că nu. El vorbeşte de acea „biserică” ce concentrează în sine toate mărturisirile de credinţă, toate ereziile, adică de „biserica” CMB.

Ortodocşii au intrat în felul acesta în cursă şi acum, sub tăcerea vinovată a reprezentanţilor ei, trădează adevărata Biserică, Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, vorbind în numele unei alte „Biserici”, a unei pseudobiserici omeneşti, creaţia păcătoasă a puterilor întunericului…

Răspunderea ortodocşilor

Oare aceşti reprezentanţi ortodocşi chiar nu se gândesc la Dumnezeu? La faptul că vor trebui să dea răspuns în ziua judecăţii? Starea căldicică în care se complac, tăcerea vinovată de care dau dovadă, ne aduc aminte de înfricoşătoarele cuvinte din Apocalipsă, adresate episcopului din Laodiceea: „Ştiu faptele tale, că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă eşti căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea”. (Ap. 3, 15: 16).

Această lipsă de râvnă în mărturisirea credinţei H scârbeşte pe Dumnezeu mai mult ca orice. Această indiferenţă faţă de adevăr este mai rea decât zelul arătat de cineva care susţine o înşelăciune. Această

stare căldicică, această apatie, această trecere sub tăcere a adevărului, care este astfel trădat, nu va fi iertată de Dumnezeu. Căldiceii nu sunt acceptaţi, ei vor fi cei mai vinovaţi. Dumnezeu îi va da lepăda, îndepărtându-se de ei. Nu îi vrea în Biserica Sa doar cu numele de creştini. Nu are nevoie de ei atâta timp cât joacă oribilul rol al lui Iuda.

Care va fi aşadar cuvântul pe care îl vor da aceşti nenorociţi?

CAPITOLUL IV ECUMENISMUL SE DESCOPERĂ

I. Despre CMB

Ecumenismul camuflat loveşte prin instrumentele sale credinţa creştină şi mai ales Ortodoxia, care este singura care posedă adevărul şi care poate mântui pe om. Şi asta încearcă să realizeze, după cum am văzut, acest Consiliu Mondial al Bisericilor (CMB)

CMB este instrumentul văzut al ecumenismului şi şi-a început activitatea după cel de-al doilea război mondial.

După primii paşi cu caracter organizatoric al acestui Consiliu, multe Biserici ortodoxe au urmat iniţiativa Patriarhiei de Constantinopol şi au început să ia parte la adunările lui. Mulţi nu aveau nicio bănuială. Însă unii ierarhi, luminaţi de Dumnezeu ai Bisericii Ortodoxe au tras un semnal de alarmă, cum ar fi Mitropolitul Samosului, Irineu, care printre primii a semnalat furtuna iminentă ceva izbucni din CMB.

A mai lansat avertismente şi Evloghie Korilas care a spus: „Pentru Dumnezeu! Voi ştiţi ce faceţi? Aţi lepădat, ca şi ortodocşi, caracterul conducerii ecumenice al Bisericii Răsăritene şi aţi lăsat-o în mâinile protestanţilor care ne vor duce unde vor ei, pentru a arăta lumii că ei deţin puterea spirituală. Pentru că dacă ei ne-au chemat, se înţelege că doresc să vă treacă de partea lor. Acesta este adevărul. Ce faceţi aşadar? Ce răspuns daţi ca şi greci? Dacă antarţii (partizanii) comunişti vă chemau în munţi ca să purtaţi discuţii cu ei legate de problemele neamului, de fixarea unui regim social care să fie mai potrivit pentru ţară, aţi fi răspuns la invitaţie, v-aţi fi dus? Exact de acelaşi lucru e vorba şi cu aceste adunări religioase”.

În general, cei mai mulţi cred că Biserica nu păţeşte nimic dacă reprezentanţii ei se apropie de diferiţi eterodocşi care caută, chipurile, adevărul. Nu este nimic rău în a opune adevărul Ortodoxiei înşelării eterodocşilor, zic ei. O astfel de participare se poate crede că are un caracter misionar, pentru că astfel se face cunoscută şi credinţa ortodoxă.

Lucrurile aşa păreau la început, însă n-au ţinut mult. Planurile puse la cale cu dibăcie de puterile întunericului au început să prindă contur. Adevărata faţă a ecumenismului a fost descoperită chiar de către ei înşişi. Masca a căzut în urma declaraţiilor reprezentanţilor diferitelor biserici, ce au putut fi auzite la cele patru conferinţe CMB.

II. Întrunirile Consiliului Mondial al Bisericilor a) Prima întrunire

Prima conferinţă de la Amsterdam din 1948 s-a desfăşurat sub direcţia unei anumite idei centrale. Subiectul a fost „Voia lui Dumnezeu şi neorânduiala omului". Tema acestei conferinţe precum şi altor întruniri nu a avut nimic dogmatic. Ea a fost în aşa fel aleasă încât să poată fi abordată de orice confesiune în felul ei propriu. A fost de fapt o ocazie pentru meditaţie şi o abordare lumească a amintitei probleme. Ca atare, subiectul a sfârşit într-o discuţie fără rezultat.

b) A doua întrunire

A doua conferinţă a CMB a avut loc la Eveston în 1954, sub deviza: „Hristos este speranţa lumii". În urma acestei întruniri se poate desprinde concluzia că ecumenismul are fixat ca scop nimicirea dogmelor Bisericii celei adevărate, realizând astfel unirea cu toate celelalte „Biserici" care se găsesc în mişcarea ecumenică. Alchimiştii ecumenismului43 au analizat învăţăturile tuturor confesiunilor creştine, căutând să găsească în fiecare acea parte care să fie apoi prezentată ca parte constitutivă acestei mişcări ecumenice mondiale, a „Marii Biserici" nou create.

La această adunare generală a CMB, reprezentanţii ortodocşi au declarat într-un glas că hotărârile întrunirii se găsesc atât de departe de învăţătura Bisericii noastre, încât este imposibil ca ei să fie de acord cu toţi ceilalţi.

Reprezentanţii ortodocşi au exprimat apoi învăţătura Bisericii Ortodoxe, în declaraţii separate. Însă cine le-a mai acordat vreo importanţă? Ecumeniştii au mers mai departe cu planurile lor…

43 Autorul îi numeşte foarte bine „alchimişti ai ecumenismului". Masonii se consideră ei înşişi „alchimişti spirituali", şi chiar utilizează simboluri alchimice, precum găsim scris în Dicţionarul de terminologie masonică.

c) A treia întrunire

Poziţia intransigentă a Bisericii Ortodoxe la a doua conferinţă a CMB nu i-a descurajat pe ecumenişti. Conducătorii lor nevăzuţi ştiu

toate secretele pentru a-şi impune reaua credinţă, pregătind cu meticulozitate „giulgiul care să-l arunce peste toate religiile”… În metodologia lor este cuprins şi şantajul. Iată un exemplu în acest sens: CMB ar putea să ridice, dacă vrea, întreaga lume împotriva prigoanelor ce au loc la adresa creştinilor din Rusia. Această idee a fost lansată ca sperietoare, comuniştilor de la Moscova, de către mişcarea ecumenică. Planul ticluit cu şiretenie a prins, ceea ce a făcut ca a la treia adunare a CMB ce a avut loc la New Delhi în 1961, patriarhia Moscovei să fie obligată de statul comunist să ia şi ea parte. Strategia prin şantaj a ecumenismului a repurtat aşadar cu această ocazie o mare victorie. În acest fel au devenit membri regulaţi ai mişcării ecumenice nu numai patriarhia Moscovei, ci şi cele ale României, Bulgariei şi Poloniei.

Ce a spus ieri şi ce face astăzi Biserica Rusiei?

Pentru a înţelege însă cumplitul şantaj la care a fost supusă Biserica Rusiei de către ecumenism prin intermediul comuniştilor, trebuie să ne amintim care a fost răspunsul patriarhiei Moscovei atunci când a fost chemată să participe la prima adunare ecumenistă.

Sinodul Rusiei din 1948 l-a însărcinat pe protoiereul G. Razumysky să dea un răspuns oficial la această chemare: „Biserica Rusiei nu a luat şi nu ia parte la nicio întâlnire sau conferinţă ecumenistă…

Ezităm în a stabili cauzele pentru care reprezentanţii Bisericii Constantinopolului de la sectorul ecumenic de activitate, unde întrunirile sunt însoţite de rugăciuni în comun, n-au refuzat participarea la ele. Sau poate că patriarhia Constantinopolului a dat uitării cinstea de care se bucură, ca prima între Bisericile autocefale, responsabilă fiind în apărarea canoanelor Bisericii ortodoxe?”

Iar în continuare textul precizează: „Biserica Ortodoxă Rusă a învăţat întotdeauna că Rusaliile, adică Pogorârea Duhului Sfânt, a avut loc deja şi că creştinii nu trebuie să aştepte o nouă pogorâre a Sfântului Duh, ci cea de-a doua şi slăvită venire a Lui Hristos.

Micşorarea importanţei jertfei unice a Lui Hristos şi profeţia unei noi şi viitoare pogorâri «în ceasul al treilea» prin care se va descoperi aşteptata împărăţie a Sfântului Duh, este o caracteristică a învăţăturii masonilor şi ereticilor. Noua profeţie a unor aşteptate „Rusalii” ecumenice, nu este altceva decât vechiul ecou al învăţăturilor mincinoase al înşelăciunilor acestor eretici”.

Iar această hotărâre a Bisericii Rusiei, semnată apoi şi de

întlistătătorii Bisericilor din Georgia, România, Bulgaria, Polonia, Albania şi Cehoslovacia, precum şi de reprezentanţii patriarhiilor Alexandriei şi Antiohiei, încheie prin următoarele:

Aducem la cunoştinţa CMB, ca răspuns la invitaţia de a lua parte la întâlnirea de la Amsterdam, în calitate de membri ai acesteia, că toate Bisericile Ortodoxe locale, ce iau parte la întrunirea prezentă, se obligă să refuze participarea la mişcarea ecumenică sub chipul în care ea se înfăţişează astăzi".

Acestea sunt, aşadar, cele declarate cu tărie, cu puţini ani înainte, de Biserica Ortodoxă Rusă. Poziţia ei în faţa tocmelilor ecumeniste asupra credinţei a scos la iveală o linie ortodoxă sănătoasă. Fapt care a fost aprobat şi de celelalte Biserici Ortodoxe din statele aflate în spatele cortinei de fier. Cu această orientare au fost de acord şi patriarhia Alexandriei şi Antiohiei.

Ulterior, Biserica Rusiei a fost supusă cu desăvârşire de către partid, ceea ce a făcut ca vocea ei autentică să nu se mai audă. Comunismul a vrut, din interese politice, ca ea să fie implicată în ecumenism.

Întregul ansamblu al Bisericilor aflate în statele comuniste, ce se află sub influenţa Moscovei, este reprezentat astăzi în CMB. Toate Bisericile Ortodoxe locale au devenit mădulare ale ecumenismului (afară de Biserica rusească a diasporei de sub conducerea arhiepiscopului Filaret).

Astfel că, la New Delhi, în 1961, ereziile şi înşelăciunile au făcut front comun. Sub stindardul CMB s-au unit laolaltă toate blasfemiile, contradicţiile şi înşelările omeneşti.

d) A patra întrunire

A patra Adunare CMB, ultima până astăzi44, a avut loc la Upsala în 1968. Ea a ales ca deviză sau subiect de dezbătut cuvintele Lui Hristos: „Iată Eu pe toate le fac noi".

Au participat la ea 140 de reprezentanţi de la toate Bisericile Ortodoxe locale. Conducătorii ecumenişti i-au tratat cu tact. Au aplicat acea strategie care nu forţează nimic, tocmai pentru a evita reacţiile de împotrivire şi de nemulţumire. Desigur că n-au renunţat cu ceva la planurile lor. Încă de la început au ţinut să sublinieze care e scopul unirii pe care o urmăresc. Deschiderea conferinţei a fost ca un adevărat şoc electric pentru ortodocşi. S-a citit o rugăciune ecumenistă care spunea:

„O, Dumnezeule Tată, Tu poţi să le faci pe toate noi. Ne încredinţăm Ţie. Ajută-ne ca să trăim pentru alţii, căci şi dragostea Ta se întinde peste toţi oamenii. Să căutăm şi să cercetăm adevărul pe care nu l-am cunoscut…”!!!

Reprezentanţii Bisericilor Ortodoxe trebuie să fi simţit groază şi cutremur în momentul acela. S-ar fi cuvenit să strige cu glas puternic şi să-l mărturisească pe Hristos, ridicându-se în picioare şi zicând:

„Faceţi o greşeală domnilor ecumenişti. Rugăciunea voastră este pentru noi o blasfemie. Noi am cunoscut deja Adevărul. Adevărată şi vie ne este credinţa. Adevărul este însuşi Hristos. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”. Ce adevăr să mai căutăm?… Voi, ceilalţi trebuie să căutaţi şi să cercetaţi…”

Din păcate, însă, nicio voce de protest nu s-a auzit, niciun reprezentant ortodox n-a avut o atitudine incomodă pentru ecumenişti în acea clipă de trădare groaznică.

Din fericire, Biserica Greciei n-a participat la această conferinţă trădătoare, chiar dacă n-a făcut-o neapărat din motive de credinţă. Cu toate acestea, insistăm ca Biserica Greciei să iasă cât de repede din CMB, din această organizaţie paneretică.

Prin aceste adunări care au avut loc ni s-a descoperit deja că ecumenismul nu urmăreşte să facă cunoscut Adevărul, ci urmăreşte confuzia şi distrugerea credinţei ortodoxe.

44 După cum am mai menţionat, până în momentul scrierii cărţii, CMB se întrunise numai de patru ori. De atunci s-a mai întrunit la: Nairobi (1975), Vancouver (1983), Camberra (1991), Porto Alegre (2006). (n.

III. Ecumenismul duşmanul de moarte al Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească

Din toate declaraţiile ecumeniştilor de la cele patru Adunări generale reiese clar că se urmăreşte un anumit plan şi se tinde către un scop mai înainte stabilit. Puterile întunericului, consecvente acestui plan, avansează tot mai mult pentru a dezarticula creştinismul, fapt pentru care atacă din răsputeri dogma Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. Acestea sunt deja fapte oficiale, confirmate de declaraţiile blasfematoare pe care ecumeniştii înşişi le-au făcut în cadrul Adunărilor CMB.

Încă de la prima Adunare de la Amsterdam, ecumeniştii şi-au concentrat eforturile pentru alterarea, desfiinţarea dogmei Bisericii

Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească.

Primul vorbitor al acestei întruniri, Gustav Ollen, după ce la început a dat impresia că este întru totul ortodox, şi-a arătat adevăratul chip mai pe urmă, când a afirmat:

„Biserica cea adevărată este sinteza tuturor bisericilor” şi „toţi creştinii sunt membrii acestei Biserici”. În acest fel şi-ar fi dorit Ollen să fie Biserica, nu Una, ci o sinteză, unită fiind cu toate înşelăciunile.

Un alt profesor Klarens Kreig, pe parcursul discursului său, a explicat auditoriului ce trebuie înţeles prin termenul catholic, echivalându-l cu întreg, integral.

Conform acestui înţeles, Crezul sau Simbolul nostru de Credinţă, în viziune ecumenistă, va fi rostit astfel: „Cred într-una sfântă, integrală şi apostolească Biserică”.

Iar în ce priveşte harismele Sfântului Duh, profesorul le vede ca deviaţie, ca abatere, şi susţine că „în Biserică trebuie să existe o mare varietate de expresie”.

La această primă Adunare ecumenică a WCC a vorbit şi profesorul ecumenist Ioan Grek, care a lovit în dogma Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. El a atacat cu o şi mai mare ascuţime, decât predecesorii, termenii de credinţă ai Bisericii Lui Hristos. La Biserică s-a referit ca la „Marea Biserică”, cea care, în concepţia lui, „îi cuprinde pe toţi creştinii indiferent de convingere sau mărturisire”. Cu alte cuvinte, „Biserica” ecumenistului Grek este un mozaic, un amestec de erezii, adevăruri, minciuni şi înşelări. Este acea „Biserică” ce acceptă creştini din toate confesiunile.

Crezi în adevăr? Eşti acceptat. Crezi în minciună? Iarăşi eşti acceptat. Eşti creştin ortodox? Găseşti şi tu acolo adăpost. Eşti eretic? „Marea Biserică” te primeşte, nu este respins nimeni.

Toţi sunt chemaţi, într-un amestec, fără să-i pese cuiva de Adevăr, din moment ce este un amestec de nimicire a adevărului. Se încearcă, de fapt, nu ca cei înşelaţi să găsească adevărul, ci să-l piardă şi aceia care îl posedă, adică cei care cred în Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească.

„Sfânta Scriptură la muzeu”!

La prima Adunare ecumenistă, renumitul profesor de dogmatică de la Universitatea Regală, Karl Barth, cunoscut pentru simpatiile sale comuniste, a afirmat că vede ca singura soluţie a renaşterii Bisericii, ecumenismul, „unirea Bisericilor”.

Tot el a spus: „Biblia, dogmatica, cateheza, educaţia bisericească, Sfânta Liturghie, propovăduirea, Tainele, au ajuns exponate de muzeu”.

Auziţi creştini şi vă cutremuraţi! După acest domn, toate cele sfinte şi cinstite sunt perimate şi au ajuns exponate de muzeu. Iar acesta, chipurile, este teolog! Acest om, spuneţi-mi, teologhiseşte sau spune nebunii? Astfel de lucruri au ajuns să susţină apărătorii ecumenismului. Şi la astfel de „teologi” şi credinţă suntem chemaţi şi noi, ortodocşii, să mergem.

Trebuie subliniat că astfel de oameni luptă pentru „unirea Bisericilor” sub acoperământul CMB. Sunt acei care se pregătesc să ducă Sfânta Scriptură la muzeu, care au de gând să desfiinţeze Sfânta Liturghie şi Tainele pe motiv că ar fi perimate.

Ei lovesc în dogmele Bisericii, pentru că îşi doresc să fie scoase din Creştinism, adică exact ceea ce reprezintă coloana ei vertebrală.

Întrebăm, aşadar, pe ecumenişti: după toate aceste declaraţii catastrofale, cu ce se deosebesc de atei? Nu văd că luptă pentru ecumenism toţi ereticii, ateii, masonii şi comuniştii, într-un cuvânt toţi antihriştii?

Sau, nu cumva este interesat de Creştinism şi Biserică acest filo-comunist, pe nume Karl Barth, atunci când spune că „singura speranţă a creştinilor de a supravieţui în epoca actuală este căutarea unui mod adecvat prin care să poată fuziona cu acel curent, de acum vital, al prezentului – care este comunismul mondial”?

Sau poate că teologhiseşte, atunci când profeţeşte despre iminenta catastrofă a Creştinismului? Oare n-a citit niciodată, ca teolog, asigurarea pe care Hristos ne-o face, zicând că „nici porţile iadului nu vor putea zdrobi Biserica”, fapt care, cel puţin până acum, s-a dovedit adevărat în ciuda tuturor atacurilor întunericului?

Ecumenismul actual, pentru a lovi în dogmă, a unit toate ereziile. A devenit astfel erezia tuturor ereziilor. Iar acum încearcă să se prezinte ca Biserică! încearcă să fie cinstită precum Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, uzurpând locul adevăratei Biserici a lui Hristos.

Ecumenismul uneşte toate ereziile, de la vechiul arianism, monofizitism, monotelism până la superstiţiile şi ereziile contemporane. Toate celelalte erezii au încercat să zdruncine primele articole ale Crezului, ecumenismul actual însă, se pregăteşte să

lovească cel mai important paragraf al Crezului, care este: „Cred întru Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică”.45

1. Ecumeniştii luptă împotriva Sfintelor Canoane

Sfintele Canoane sunt legile Bisericii. Aşa cum societatea nu poate sta în picioare fără legi, la fel şi Biserica fără Canoane. Statul dă legi şi pedepseşte furtul, batjocorirea, jurământul fals, delapidarea, crima ş.a.m.d… Statul face legi imperfecte şi le corectează ulterior. Biserica, însă, stabileşte legi întru Sfântul Duh. Sinoadele Ecumenice şi cele locale au emis hotărâri prin luminarea Sfântului Duh. Pentru acest fapt Sfintele Canoane sunt adevărate şi au o valabilitate veşnică.

Ecumeniştii luptă tocmai împotriva acestor canoane pe care doresc să le desfiinţeze. Ei nu neagă că ar fi adevărate, însă susţin că sunt depăşite în raport cu epoca în care trăim, că vremea pentru care au fost făcute a apus de mult. Lucrurile acum, zic ei, sunt cu totul diferite, fapt care ne obligă să ne adaptăm

45 Este considerat cel mai important articol al Crezului, deoarece Biserica cea adevărată, cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească este cea în care omul găseşte adevărata învăţătură dogmatică, precum şi mântuirea. Însuşi Crezul se află în Biserică, (n.ed.)

epocii în care trăim. Aceste lozinci sunt repetate neîncetat, în cor, pentru a trage Biserica Lui Hristos departe de El şi de mântuire.

Creştinii ortodocşi resping astfel de lucruri înşelătoare şi viclene care ne cheamă, chipurile, la a ne pune în rând cu lumea, a ne adapta la ea.

Nu-i vom urma pe ecumenişti pe această pantă periculoasă a lipsei de evlavie, pentru că ştim că Sfintele Canoane nu reprezintă nişte porunci temporare, ci ele au valabilitate veşnică. Ştim că ele nu merg împreună cu moda şi nu se adaptează cu păcatul, pentru a furniza o scuză la fărădelegile noastre…

De ce ecumeniştii spun totuşi altceva? Care este punctul de plecare? Punctul de plecare al ecumenismului în această chestiune îşi găseşte suportul în starea căldicică, caracteristică ereticilor. Se sprijină pe antropocentrismul lor.

Ortodoxia ne cere să trăim conform cu cerinţele desăvârşirii creştine. Heterodocşii, dimpotrivă, iau din Creştinism numai acele elemente care pot fi conciliate cu obiceiurile vieţii civilizate de astăzi.

Ortodoxia vede Creştinismul ca pe temelia vieţii adevărate,

cerând de la fiecare să se silească pe sine, aplicând în viaţa sa ceea ce Hristos ne-a învăţat. Heterodoxia vede bazele civilizaţiei actuale ca ceva de neclintit, ce nu poate fi schimbat. Ortodoxia cere un aşa de mare eroism moral încât aceste temelii să poată fi schimbate. Heterodocşii caută să găsească în creştinism ceea ce consideră că le este de folos în condiţiile vieţii noastre, pentru a o duce bine în această lume.

Ortodoxul nu are aici „cetate stătătoare, ci pe cea viitoare o caută”. El ştie că a fost chemat la veşnicia cea de dincolo de mormânt, acolo unde începe viaţa adevărată. Mecanismele vieţuirii actuale sunt pentru ortodocşi efemere şi deşarte, considerându-le nefolositoare. „Pe toate le consider de nimic ca pe Hristos să-L dobândesc”, spune Apostolul Pavel. Pentru heterodox, însă, credinţa în viaţa viitoare este fără putere, este mai mult o idee subţire, bună; e adevărat că-l ajută să-şi facă viaţa de aici mai bună. Aici, însă, nu dincolo.

Noi, ortodocşii, avem credinţa creştină autentică, ceilalţi una mutilată, ciuntită. Asceza se găseşte la ortodocşi, la ceilalţi poţi vedea alipirea de cele pământeşti şi traiul bun. Cei din urmă vor fericirea umanităţii aici pe pământ, nu le pasă sau nu înţeleg prea mult cealaltă viaţă.

Trebuie accentuat faptul că Ortodoxia este ascetică. Iar acolo, în cealaltă viaţă aşteptăm cele pe care Mântuitorul nostru ni le-a făgăduit.

Heterodocşii, ecumeniştii, papistaşii, protestanţii nu vor să se conformeze acestei credinţe, deoarece credinţa lor în înviere este plăpândă. Ei cred mult în fericirea vieţii prezente, care, oricum, este asemenea unui abur care repede se duce. Toate rătăcirile Apusului pornesc de aici: faptul că nu au vrut să înţeleagă şi să accepte că Creştinismul înseamnă asceză şi reapătimire, ca să ne desăvârşim şi să devenim vrednici de împărăţia Lui Dumnezeu cea veşnică.

Creştinismul este o religie ascetică. Este învăţătura luptei continue împotriva patimilor noastre. Este învăţătura despre acele mijloace şi condiţii prin care putem dobândi virtutea ce ne este necesară mântuirii. Premisele sunt: asceza, convingerile noastre dogmatice şi Tainele prin care ni se transmite harul dumnezeiesc, pentru a ne vindeca şi a ajunge la desăvârşire.

Reformatorii, ecumeniştii neagă acest fundament al Ortodoxiei care este asceza, mijloc prin care dezrădăcinăm patimile şi sădim virtuţile, ei preferând să se conformeze epocii actuale. Drept aceea,

vedem că în 1923, patriarhul ecumenic Meletios Metaxakis, ecumenist şi mason, a convocat la Constantinopol un „sinod panortodox” şi a pus la cale anumite „reforme” cum ar fi: hirotonia întru episcop a celor căsătoriţi, acceptarea celei de a doua căsătorii la preoţi, desfiinţarea monahismului, scurtarea sfintelor slujbe, desfiinţarea raselor preoţeşti, a bărbilor, ş.a.m.d… Astăzi această lucrare este continuată de patriarhul actual Athenagoras46 şi de alţi câţiva arhiepiscopi şi episcopi „progresişti” şi moderni.

Tot aceştia sunt şi cei care recomandă ca să fie desfiinţate canoanele, întrucât nu mai concordă cu vremurile, epoca noastră diferind mult de cea a Sinoadelor Ecumenice când ele au fost stabilite şi care astăzi, chipurile, nu mai pot fi aplicate.

Să vedem, aşadar, câteva din canoanele pe care vor să le desfiinţeze:

46 La data când a fost scrisă această carte, patriarh ecumenic era Athenagoras, renumit ecumenist, nume de tristă amintire pentru Biserica Ortodoxă. El şi-a permis să ridice anatemele pe care Sfinţii Părinţi le-au dat împotriva papismului. Evident, această ridicare a anatemelor este fără valabilitate, deoarece papismul se întemeiază pe mai multe erezii: supremaţia papală, infailibilitatea papală, filioque, purgatoriul, graţia creată etc.

1) Canonul 24 de la Trulo, care interzice clericilor şi monahilor de a merge la hipodrom şi la alte distracţii.

2) Canonul 54 al Sfinţilor Apostoli, care interzice clericilor să intre în cârciumă, în taverne fără o mare nevoie

3) Canonul 9 al Sfinţilor Apostoli care interzice credincioşilor odată ce au intrat în Biserică să mai iasă până la sfârşitul Liturghiei fără o mare nevoie.

4) Canonul 80, Trulo, care pedepseşte pe clerici cu caterisirea şi pe laici cu afurisenia dacă lipsesc de la Biserică trei duminici la rând fără un motiv serios.

Cei mai sus pomeniţi recomandă desfiinţarea Sfintelor Canoane pentru a se institui permisiunea unei vieţi lejere şi nepăsătoare. Se vrea, altfel spus, legiferarea fărădelegii; păcatul să fie astfel validat, pentru ca ei să-şi poată linişti conştiinţa.

Dar astfel omul nu se mântuieşte. Nu va vedea împărăţia cerurilor. Ecumeniştii vor să desfiinţeze toate acele Canoane ce caracterizează Ortodoxia drept credinţă ascetică. Vor astfel să

netrebnicească sarea, fără să le pese de întrebarea Domnului: „Dacă sarea se va strica cu ce se va mai săra?” Ceea ce urmăreşte ecumenismul este un atac vădit împotriva Bisericii lui Hristos. Este o subminare a Ortodoxiei.

Şi vedem câştigând teren în zilele noastre propaganda care vizează desfiinţarea oficială a Tainei Căsătoriei pentru a se legifera căsătoria civilă şi libertinaju147. Sunt legiferate anticoncepţionalele şi avorturile. Se fac pregătiri pentru recunoaşterea „normalităţii” scârboasei şi urgisitei de Dumnezeu patimi a homosexualităţii. Au ajuns să consfinţească o slujbă specială a nunţii, fiarele acestea. Iar propunerea vine din partea unui „episcop” anglican. Sunt „pastori” protestanţi care au săvârşit deja astfel de căsătorii înfricoşătoare. Ecumeniştii şi unioniştii nu văd oare cu cine vor să ne unească?

Profesorul de Drept Canonic IC Muratidis de la Facultatea de Teologie din Athena denunţă agresiunea şi lipsa de cuviinţă cu care sunt tratate la ora actuală Sfintele Canoane:

47 în România, legiferarea căsătoriei civile a fost realizată de francmasonul Alexandru Ioan Cuza. Tot el a secularizat averile mănăstireşti. În istoricul francmasoneriei române (v. Dicţionarul de terminologie masonică) citim că „Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor, a fost iniţial venerabilul lojei Steaua Dunării din Galaţi”. (n.ed.)

„Canoanele Sinoadelor Ecumenice sunt încălcate sau mai bine zis desfiinţate fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă, într-un mod de-a dreptul provocator, care pun sub anatemă şi afurisanie pe călcătorii lor. În felul acesta credincioşii ajung să se sminteasca, cei vinovaţi uitând prea lesne cuvintele Domnului «Vai omului care se face pricină de poticnire, mai bine ar fi să i se lege o piatră de gât şi să fie aruncat în adânc». S-ar putea întreba cineva, în baza căror criterii desfiinţează ei Sfintele Canoane ale Bisericii, faţă de care păstorii Bisericii au făgăduit supunere, ca iconomi credincioşi ai tainelor Lui Dumnezeu? Unde poate să ne conducă o astfel de pantă alunecoasă?” („Orthodoxos Typos” 20.05.1970)

2. Ecumenismul declară război dumnezeirii Domnului nostru Iisus Hristos.

De ce să ne mirăm de poziţia aceasta a CMB atâta timp cât se ştie deja că ecumenismului nu-i pasă cu adevărat de creştinism?

Dovezile care scot la vedere aceste adevăruri se înmulţesc pe zi

ce trece. Mişcarea ecumenică este interesată de a pune la cale o împreună viețuire şi lucrare a oamenilor care se găseşte departe de Evanghelie. Ea vorbeşte de îmbunătăţirea societăţii chiar dacă în acest vis adevărul se pierde. Urmăreşte şi cultivă un amalgam. Ca atare, astăzi vedem cum mişcarea ecumenică îşi face loc printre creştini şi evrei. Vrea să-i facă pe creştini ca masonii care, cu aceeaşi uşurinţă, spun „Domnul nostru Iisus Hristos" şi „Domnul nostru Buda".

La una din întâlnirile pe plan local ale Consiliului Bisericilor, ce a avut loc la Boston, pastorul unitarian ce a fost prezent acolo a cerut ca numele lui Iisus Hristos să nu mai fie pomenit nici măcar o singură dată la astfel de întâlniri, pentru a nu se simţi jigniţi membrii „Bisericii" lui care sunt deişti.

Adică participanţii la mişcarea ecumenică au ajuns să-l renege pe Hristos prin tăcere şi să accepte că sunt lipsiţi cu desăvârşire de lumina adevărului!

Atunci care este Dumnezeul în care cred ecumeniştii? Evanghelistul Ioan spune că „Tot cel care îl neagă pe Fiul, nu-l are nici pe Tatăl" (1 Ioan 2, 23)

Cel care îl respinge pe Tatăl şi pe Fiul, acesta este antihristul (Ioan 2, 22).

Prin ce se deosebeşte atunci ecumenismul de evreo-masonerie? Amândouă au, în cele din urmă, aceeaşi învăţătură. Toată învăţătura evreo-masoneriei ne este altceva decât o respingere a lui Iisus Hristos, ca Dumnezeu şi Mântuitor al lumii.

Această negare prin tăcere a lui Iisus Hristos, practicată de ecumenism, dovedeşte un lucru important: că ecumenismul, fie pe baza unui plan, fie că nu, s-a alăturat învăţăturii evreilor, care cred că Mesia nu a venit încă şi că El trebuie aşteptat.

Prin negarea tacită a dumnezeirii lui Hristos este servită propaganda evreomasonică şi planul antihristului, care nu urmăreşte altceva decât zdruncinarea credinţei creştinilor în Mântuitorul Hristos şi nimicirea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omului.

3. Dezdogmatizează – descreştinează

Din toată mişcarea ecumenică constatăm că creştinismul ecumeniştilor nu este cel transmis nouă de Domnul şi Apostoli, ci dimpotrivă, ei cultivă o teorie lumească a unui pseudocreştinism. Această teorie s-a născut şi a crescut la sânul masoneriei, teozofiei, YMCA, YWCA, cercetaşilor, clubului Rotary şi a altor organizaţii

similare, fără ca să fie preocupată în vreun fel de Adevăr, dogmă sau mântuirea omului.

Lucrarea de slăbire duhovnicească avansează, din păcate, tot mai mult în lumea ortodoxă. Şi aici se urmăreşte o cercetare teoretică şi rece a sfintelor adevăruri ale învăţăturii creştine. Se urmăreşte o credinţă căldicică. În acest sens, este susţinut clasicismul, iar învăţătura creştină este omisă cu abilitate. Dovadă stă şi faptul că au trecut 150 de ani de când suntem greci liberi şi textele Sfinţilor Părinţi nu au fost introduse în programa de învăţământ. Clasicismul unilateral, învăţământul scolastic şi tehnic au intrat în şcolile noastre, pregătind oameni de ştiinţă, intelectuali, însă nu şi creştini mărturisitori ai credinţei.

Iată ce spuneau sioniştii în Protocoale cu mai mult de 70 de ani înainte:

„Atunci însă când vom veni noi la putere, vom înlătura din educaţie toate obiectele de învăţământ care pot pricinui frământări, şi vom face din tineret nişte copii care ascultă de autorităţi, iubind pe acela care-i îndrumă, ca pe un sprijin şi o nădejde de pace şi linişte.

Popoarele creştine sunt îndobitocite de băutură; tinereţea le e înjosită de studiile clasice şi de desfrânarea precoce la care i-au împins agenţii noştri – profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noştri şi femeile noastre din localurile de petrecere ale creştinilor” (cap. I).

Ecumeniştii dedogmatizează teologia (promovează adogmatismul teologic) prin mecanismele lor satanice. Scopul acestei tactici înfiorătoare este ca din şcolile de teologie să nu iasă râvnitori ai credinţei, ci teologi pseudocreştini. Ştiinţa teologică ajunge să-şi piardă fundamentul pentru că din ea lipseşte latura morală a dogmei. Fără învăţătura morală a dogmelor sufletul celui ce studiază teologia nu este mişcat în vreun fel şi nu are parte de experienţa unei credinţe fierbinţi în Adevărul care este Dumnezeul în Treime. Teologia nu devine decât o ştiinţă seacă prin ignorarea părţii morale a dogmei. Ajunge şi ea ca una din celelalte ştiinţe lumeşti, cum ar fi fizica şi chimia. Nu are duh dătător de viaţă care să însufleţească sufletele teologilor şi ale credincioşilor simpli.

Ca atare, am ajuns pe punctul ca din şcolile teologice să ne pomenim nu cu teologi luminaţi de Dumnezeu şi mărturisitori ai dreptei credinţe, ci cu participanţi la discuţii despre credinţă,

teologhisind fără credinţă şi fără cunoaşterea misiunii la care sunt chemaţi. Suntem în situaţia ca Ortodoxia să fie subminată de aceşti teologi şi clerici descreştinaţi, ce au studiat teologia ca pe o ştiinţă.

Mâinile nevăzute ale puterilor întunericului lucrează de zor la planul satanic pus de ele la cale, care este pseudocreştinismul. Pentru a izbândi în scopurile ce şi le-au propus, au introdus în şcolile teologice o învăţătură creştină fără duh. Au încercat să coboare credinţa la nivelul unui sistem pedagogico-raţionalist care conferă „flexibilitate" în dogmă.

În râvnă s-a instituit o stare căldicică, în dogmă nepăsarea, iar în credinţa fierbinte răceala. Şi deşi jertfa fundamentează credinţa, s-a început printr-o manieră satanică o discuţie hulitoare despre Credinţă şi Dogmă în şcolile de teologie

Efectele unui astfel de tip de învăţătură au fost că din Facultăţile şi Seminariile Teologice au răsărit Stalin, Mikogian şi alţi membrii de vază ai KGB. Şi în Grecia mulţi absolvenţi de Teologie au ajuns căpetenii comuniste care şi-au mânjit mâinile cu sânge frăţesc, mai ales în timpul ocupaţiei germano-italiene din Grecia şi mai apoi în războiul civil.

Această teologie descreştinată a vremurilor noastre a scos la iveală din şcolile teologice şi pe învăţătorii ecumenismului, pe susţinătorii şi apărătorii procesului de „unire" creştină, pe „teologii" de profesie, care lucrează temeinic la surparea dogmei Bisericii, Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească.

Aceşti „teologi" sunt neghina sădită în ogorul Bisericii, cei care şi-au garnisit până la refuz cunoştinţele cu teorii filosofice de provenienţă protestantă sau papistaşă şi care au rămas cu inimile goale de experienţa trăită în har a credinţei ortodoxe.

Pentru ca ecumeniştii să poată altera şi pe teologii ortodocşi din Grecia, au pus la dispoziţie burse pe la universităţile catolice şi protestante din străinătate. Cel care a introdus aceste burse a fost patriarhul ecumenic, masonul Meletie Metaxakis, la congresul din Constantinopol din 1923. Cel care le-a pus în aplicare a fost înflăcăratul ecumenist al Greciei, Amikas Alevizaţis.

S-a instituit regula ca nimeni să nu poată ocupa o catedră în sistemul universitar dacă nu a studiat mai întâi în Apus, la heterodocşi.

Iată modalităţile prin care ecumeniştii formează pseudocreştini şi cultivă o credinţă străină de cea autentică, mântuitoare. Au

dezdogmatizat creştinismul şi îi descreştinează acum, încetul cu încetul şi pe credincioşi.

CAPITOLUL V

MIJLOACELE PE CARE LE ÎNTREBUINŢEAZĂ ECUMENISMUL

Organismul prin care ni se arată ecumenismul astăzi este „Consiliul Mondial al Bisericilor”. Acesta este camuflajul, vitrina lui. CMB-ul se foloseşte de multe mijloace pentru ca scopul lui să reuşească. Şi iată mijloacele principale:

I. Filantropia

CMB-ul organizează reuniuni şi manifestări de simpatie faţă de înfometaţi, precum şi alte acţiuni de ajutorare a săracilor. Face un fel de filantropie. Are un plan umanitar, de solidaritate umană, pe care îl răspândeşte şi îl face cunoscut public prin diferite moduri.

Face uz de tactica tuturor propagandelor. Fiindcă toate propagandele folosesc ca mijloc filantropia, ca să-şi ducă la îndeplinire scopurile lor mârşave. Prin urmare, ecumenismul nu putea rămâne mai prejos, care este nu doar o propagandă sau erezie, ci panerezie.

Aceste alimente pe care le trimit, haine de mâna a doua, burse, congrese, conferinţe sunt doar manifestări la arătare. Sunt manifestări de vitrină. Astfel amăgesc o parte din lumea creştină, care din păcate se află în neştiinţă. Unde, însă, găsesc mulţimea banilor de care dispun? Despre aceasta ne informează mitropolitul Vitalios spunând că în spatele lor se află „o putere secretă şi abilă”, care-i susţine şi „o colosală forţă materială cu o economie politică inteligentă” care îi ajută cu multă îndemânare.

Filantropia, aşadar, este folosită de ecumenişti ca mijloc prin care izbutesc să-şi atingă scopurile. Dar de-acum e timpul ca Biserica Greciei să înceteze de a mai accepta astfel de ajutor din partea „Consiliului Mondial al Bisericilor”. Deoarece preţul e foarte scump.

II. Congrese şi Sinoade

Ca ecumenismul să izbutească a face să dispară credinţa ortodoxă, aşa cum îşi închipuie, convoacă Sinoade ortodoxe, congrese şi conferinţe.

Dar se pune întrebarea, cum vor reuşi una ca asta, de vreme ce ei sunt în afara Ortodoxiei şi vrăjmaşi ai Bisericii Ortodoxe? Pur şi simplu, cei ce conduc din umbră, Consiliul Mondial al Bisericilor, promovează în posturi bisericeşti cheie pe ecumenişti şi prounionişti. Ridică pe clericii căldicei şi moi în importante ranguri bisericeşti. Prin

ei convoacă Sinoade, Congrese, Conferinţe şi Sinoade Panortodoxe.

Cu reţeaua lor organizată, reuşesc să îndepărteze pe ortodocşii sinceri, pe caţi îi doare pentru Ortodoxie, încât să nu ajungă să reprezinte Biserica la aceste Congrese şi Conferinţe. Iar aceasta ca adevărul să nu se facă auzit, şi ca să nu apară vreo împotrivire. Dar şi de ar vrea careva să sprijine Ortodoxia, îi astupă gura ca să nu fie auzit. Nu îi permit să vorbească mai mult de cinci minute dintr-o oră. Şi dacă se socoteşte că, cel puţin două minute sunt necesare pentru traducere, după cum spunea profesorul de la Universitatea din Atena, I. Karmiris, şi doar trei minute îi mai rămân, în timp ce preşedintele care fireşte e totdeauna unionist, vorbeşte nelimitat, pentru a-şi impune părerile lui.

Prin acest fel al lor, în aceste false Congrese şi Sinoade Panortodoxe, încearcă să smulgă o hotărâre în dauna ortodocşilor, şi să înainteze apoi, pas cu pas, spre distrugerea dogmei Bisericii celei adevărate.

Să luăm ca exemplu al III-lea Sinod Panortodox din Rodos, unde au luat hotărârea catastrofală ca Bisericile locale ortodoxe să poată purta dialoguri cu eterodocşii. Au propus acest lucru, după cum spun, când sinodul se terminase. Fără ca nici măcar subiectul să fie pus în discuţie, au luat semnăturile şi bineînţeles, fără ca semnatarii să apuce a pricepe despre ce este vorba. În baza acestei decizii, în continuare, Biserica Rusă a purces la greşeala de neiertat şi înfricoşătoare, adică aceea de a da Sfintele Taine papistaşilor.

Ca să fie înţeles mai bine modul surprinzător şi rapid prin care acţionează ecumenismul, se impune să fac referire la un moment istoric al purureapomenitului Arhiepiscop al Atenei, Hrisostom al II-lea48, din anul 1963. Pe atunci eram egumen al Mănăstirii Petraki. Foarte de dimineaţă telefonul suna insistent. Când am ridicat receptorul, la capătul celălalt al firului am auzit vocea tulburată a arhiepiscopului ce mă chema să vin de urgenţă la Arhiepiscopie. Am ajuns plin de nelinişte în câteva minute la el. Şi atunci acel pururea-pomenit

48 Hrisostom Hatzistavro – fost mitropolit de Kavala. A fost arhiepiscop al Athenei între 1962 şi 1967. În timpul dictaturii militare de 7 ani din Grecia (1967 – 1974), cinstitul Ierarh s-a retras din Scaun. Surse oficiale au spus la vremea aceea că din cauza vârstei înaintate a trebuit să se retragă, dar în realitate, neoficial, au împânzit zvonul că ierarhul „şi-ar fi pierdut facultăţile mintale” şi ca atare nu mai putea fi

arhiepiscop. De fapt aceasta era moneda cu care îi „plăteau” ecumeniştii şi masonii pentru a-l scoate din scaunul arhiepiscopal, din pricina activităţii şi poziţiei sale net anti-ecumeniste. (n.ed.)

apărător al Ortodoxiei s-a uitat la mine cu multă tristeţe, dar cu o privire hotărâtă şi mi-a zis:

— Momentul este dificil… Ne aşteaptă lucruri cumplite. Biserica intră într-o vâltoare mare, foarte primejdioasă. Uite telegrama Patriarhului Ecumenic. Ne cheamă să mergem în Rodos, pentru Sinod, şi nu ne spune motivul pentru care suntem convocaţi. Iar asta ca să nu fim pregătiţi. Acest Sinod va fi în Duhul Sfânt sau va fi Sinod tâlhăresc?

Pentru aceasta, acel mare ierarh nu a recunoscut a II-a şi a III-a conferinţăreuniune din Rodos. El s-a nevoit ca nimeni altul ca să zădărnicească planurile întunecate ale ecumeniştilor. De altminteri, el a fost preşedintele primului Sinod Panortodox din Rodos şi a intuit foarte bine planurile lor.

Iată ce scrie el însuşi în cartea sa: „Poziţia dogmatică şi canonică a Bisericii”: „S-a considerat drept o datorie a Bisericii Greciei să nu participe la Conferinţa din Rodos din septembrie 1963 la care a fost chemată forţat, şi care Conferinţă mai pe urmă a fost numită a II-a Conferinţă Panortodoxă; şi unde, după atâta superficialitate, s-a hotărât chiar şi fără cuvenita punere în discuţie şi în doar trei zile prezentarea propunerii către Biserica Romei de deschidere a dialogului de la egal la egal cu aceasta!!…

Cuprins de uimire, în urma telegramei samavolnice a Patriarhului Ecumenic

— Imediat ce s-a întors la Constantinopol, după o lungă vizită în eparhiile Greciei

— Sfântul nostru Sinod s-a întrunit în luna August 1963, în vederea luării unei decizii faţă de cererea abuzivă a patriarhului – care, surprinzător, era de o insistenţă ieşită din comun – în ceea ce priveşte participarea noastră la Consfătuirea din Rodos. S-au exercitat şi presiuni telefonice asupra noastră dar n-am cedat. Am întrebat pe toţi membrii venerabilei noastre ierarhii şi de la toţi

— În afară de unul – am primit răspuns negativ, (adică să nu mergem)”.

Ecumenismul desfăşoară o activitate de neînchipuit convocând în diferite locuri din lume tot atâtea Congrese şi Sinoade. A ridicat acum problema unirii Bisericii Ortodoxe cu papismul. Şi până azi a

reuşit să altereze gândirea ortodoxă a unor teologi şi clerici într-un stadiu alarmant. Pe aceştia îi folosesc la aceste congrese, pentru a-şi exprima şi impune prin ei ideile lor. Profesorul de la Universitatea din Atena, domnul K, Muratydis49 caracterizează astfel: „Foarte îngrijorător este faptul că sub influenţa teologiei ecumeniste, unii teologi ortodocşi nu ezită în a purcede la propuneri catastrofale în dauna rânduielii dogmatice şi canonice a Bisericii Ortodoxe”.

Prin urmare, vrăjmaşii credinţei şi ai patriei noastre uneltesc, convocând necontenit congrese şi sinoade. Iar acolo, prin cuvinte frumoase, lozinci amăgitoare, vorbe mari şi linguşitoare ne vor spune brusc că trebuie să semnăm unirea Bisericii Ortodoxe cu papistaşii, protestanţii şi mai apoi cu musulmanii, budiştii etc.

Planul şi visul ecumenismului este de a izbuti – după cum mereu se repetă – contopirea tuturor creştinilor de diferite mărturisiri şi a tuturor religiilor. Ca atare, un mijloc prin care scopul lor să aibă succes sunt congresele şi sinoadele, ce sunt convocate necontenit în zilele noastre.

Al 8-lea „Sinod Ecumenic” ce se pregăteşte

Ecumenismul şi întunecaţii lui conducători, ce se ascund cu sârguinţă în spatele lui, încearcă acum să facă încă un pas decisiv pentru a-şi pune în aplicare planurile lor de nimicire a Ortodoxiei. Iar acest pas îşi propune convocarea unui Sinod Ecumenic, la care ecumeniştii vor trage toate sforile.

Din păcate şi al VIII-lea Sinod Ecumenic ce se pregăteşte va fi tâlhăresc, dacă judecăm din câte vedem până în clipa de faţă. Se poate observa multă grabă fără o pregătire prealabilă adecvată. De altfel subiectele sunt cunoscute. Sunt cele ce le promovează ecumeniştii.

Odată cu analizarea posibilităţii întrunirii celui de-al VIII-lea Sinod Ecumenic, ecumeniştii uneltesc validarea inovaţiilor, pe care ei înşişi le promovează astăzi în Biserică şi îşi impun părerile lor – fireşte, fără să se observe – folosindu-se de prestigiul „hotărârii Sinodului Ecumenic”!

49 Konstantinos Muratydis – distins teolog şi eminent profesor la Facultatea de Teologie a Universităţii din Athena. Se numără printre cei mai vehemenţi combatanţi ai ecumenismului şi unul din cei mai importanţi luptători ai rezistenţei ortodoxe. De aceea – dându-şi seama de consecinţele catastrofale ale ecumenismului el a caracterizat, într-o conferinţă publică din 21 Octombrie 1970, ecumenismul ca, nici

mai mult nici mai puţin, demonism.

Ecumeniştii sunt principalii protagonişti în urgentarea Sinodului Ecumenic, deoarece pe asta se sprijină reuşita scopului lor, care este desfiinţarea Ortodoxiei. La al VIII-lea Sinod Ecumenic ce se are în vedere, de vreme ce îl organizează după bunul lor plac, vor pune în aplicare „reforma”.

Au pretenţia să fie un Sinod, ce va distruge din temelii deciziile de la cele şapte Sinoade Ecumenice anterioare. Iar rolul acestui „Sinod” nu poate fi diferit, dacă ne gândim, fiindcă toate Bisericile Ortodoxe din Cortina de Fier, sunt astăzi sub stăpânirea apăsătoare a comunismului ateu şi acţionează potrivit ordinelor guvernelor antihristice.

Distinsul Arhimandrit sârb Justin Popovici50, râvnitor al Ortodoxiei, fost profesor de Dogmatică, la Universitatea din Belgrad, a tras un semnal de alarmă asupra pericolului ce ameninţă Ortodoxia odată cu întrunirea Sinodului Ecumenic ce se are în plan, printr-o epistolă de mare importanţă adresată sfântului Sinod al Bisericii Serbiei. În scrisoarea sa, de o importanţă istorică majoră, Arhimandritul Justin Popovici acuză că se încearcă o întrunire a Sinodului fără Hristos şi reliefează: „Dacă problemele contemporane ale Bisericii Ortodoxe nu se rezolvă prin Dumnezeu-Omul şi într-o manieră dumnezeiesc-omenească, apostolească şi patristică, este cu neputinţă ca ele să se rezolve într-un mod ortodox şi plăcut lui Dumnezeu. Va duce neapărat la catastrofă, schisme, eresuri şi la o varietate de rătăciri umaniste, la nihilism şi anarhism. Asta este valabil, din toate punctele de vedere şi în ceea ce priveşte convocarea unui nou Sinod Ecumenic, care în ultima vreme se precipită şi este impusă Bisericii Ortodoxe de anumite grupări. Se trimit reprezentanţi de la Bisericile Ortodoxe locale ca să se discute despre aceasta. Se publică în reviste, ba chiar şi în ziare anul şi locul întrunirii Sinodului: 1973 în Alexandria”.

De altminteri recunoaşte neputinţa Bisericilor Ortodoxe din ţările slave de a se mişca liber, ortodox şi patristic la al VIII-lea Sinod Ecumenic scriind: „În faţa acestui eveniment, conştiinţa neliniştită a fiecărui ortodox, dar şi conştiinţa sobornicească a Bisericii Ortodoxe pe bună dreptate se întreabă cu surprindere: De unde una ca asta, şi mai ales în clipa în care aproape toate Bisericile Ortodoxe locale sunt sub stăpânirea comunismului ostil religiei? în ceea ce

50 Cuviosul Părinte Justin Popovici a fost canonizat de Biserica Ortodoxă a Serbiei. Cartea sa, Biserica Ortodoxă şi ecumenismul, a fost tradusă în limba română.

priveşte acest fapt, există lucruri diametral opuse între situaţiile ante şi postbelice ale Bisericilor Ortodoxe locale. Odinioară Ortodoxia era credinţa maselor largi ale oamenilor din popor, acum însă credinţa este considerată «opiul popoarelor»".

În continuare Părintele Justin subliniază că nu vede în conjunctura momentului istoric de azi necesitatea întrunirii unui Sinod Ecumenic. Dar şi de ar exista o astfel de nevoie imperioasă „momentul de faţă este deja nepotrivit în istoria Bisericii noastre", după cum caracterizează el însuşi.

Accentuează mai departe, că nu trebuie uitat faptul că: „Epoca noastră este în multe privinţe una apocaliptică. Deja a început clipa ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să ispitească pe cei ce locuiesc pe pământ" (Apoc. 3, 10). Şi după ce face referire cu date solide la prigoana antihristică din Rusia, în care se află Biserica Ortodoxă de acolo, aduce apoi în discuţie gestul de trădare a ierarhiei ei, adică hotărârea de intercomuniune cu romano-catolicii subliniind: „Ce să mai zicem de hotărârea Patriarhiei Moscovei, la fel de gravă ca şi vânzarea lui Iuda, de intercomuniune cu romano-catolicii din 16/29 Dec. 1969, care este împotriva tuturor Sfintelor Dogme şi Canoane ale Bisericii Ortodoxe? Prin această decizie de intercomuniune cu ereticii învederaţi – nemaiauzită în istoria şi tradiţia dogmatică şi canonică a Bisericii Ortodoxe – întreg trupul Dumnezeiesc-Omenesc al Ortodoxiei a fost rănit adânc. Toţi Sfinţii Părinţi şi toate Sinoadele au fost dispreţuite. Dogmele şi Canoanele Bisericii au fost călcate în picioare. Biserica lui Hristos, Mireasa cea fără prihană, a fost aruncată în mocirla înveninată a ereticilor. Astfel de fapte şi manifestări, prin neruşinarea lor ieşită din comun, au uimit lumea. Ce mărturisesc toate acestea? Că ierarhia rusă a Moscovei se află într-o înfiorătoare paralizie duhovnicească. Iar ea, astfel fiind, va trebui să reprezinte Biserica Ortodoxă Rusă la un posibil Sinod Ecumenic în viitorul apropiat? Să nu îngăduie Dumnezeu o astfel de grozăvie apocaliptică!"

Turnul Babel

Dar dificultatea întrunirii unui Sinod Ecumenic, Mărturisitorul intransigent, Părintele Iustin, o vede în dezastrul prounionist ce stăpâneşte în unele patriarhii din afara Cortinei de Fier. Referindu-se

la Patriarhul Athenagoras scrie:

„Patriarhul Constantinopolului? Acesta prin comportamentul său neopapistaş, atât în graiuri cât şi în fapte, de vreo zece ani încoace sminteşte conştiinţele ortodoxe, negând Adevărul unic şi preadrept al Credinţei şi Bisericii Ortodoxe recunoscând catolicismul şi alte erezii ca având aceeaşi cinste şi valoare cu Adevărul, cât şi pe pontiful suprem, cu toată mândria lui demonică şi anti-eclezială. Şi pregăteşte de mai înainte cu o uşurătate şi rapiditate sinucigaşă, după modelul Vaticanului, acest aşa-numit «Mare Sinod Panortodox», nu pe o temă de bază evanghelică şi sfânt-tradiţională a mântuirii omului şi a lumii, ci pe o tematică scolastico-protestantă limpede. Îl pregăteşte, bineînţeles, ca un turn Babel al lumii contemporane anarhiste şi nihiliste, fără participarea adevăraţilor mărturisitori ortodocşi, purtători ai Credinţei, Teologiei, Tradiţiei şi Eclesiologiei Ortodoxe. În ultima vreme, patriarhul Athenagoras a devenit obârşia anarhismului şi nihilismului în lumea ortodoxă. Aghioriţii îl numesc, pe drept cuvânt, eretic şi apostat, în epistolele lor, adresate către el deschis prin intermediul presei. De asemenea el este la cuţite cu Biserica Rusă din pricina acordării autocefaliei Mitropoliei Ruse din America din partea Patriarhiei Moscovei”.

Să vină ca să condamne ecumenismul

La această chestiune serioasă şi la întrebarea dacă e nevoie de convocarea unui Sinod Ecumenic, răspunde I.P.S. Mitropolit al Florinei, Augustin, în articolul de mare importanţă din revista „Scânteia” (Spitha). Dacă se pune problema unei astfel de convocări, reliefează Ierarhul, asta trebuie să se facă pentru a condamna această mare şi înfricoşătoare erezie, adică ecumenismul, erezia tuturor ereziilor. Iată, dar, ce scrie printre altele:

„Dacă motivul principal pentru care Sinoadele Ecumenice sunt convocate, este erezia, într-adevăr există un motiv serios ca să se întrunească un Sinod Ecumenic. Iar motivul acesta este: în afară de alte rătăciri şi eresuri, care trebuie osândite, este şi erezia tuturor ereziilor (care aşa a fost numită de către purureapomenitul ierarh al Bisericii Greciei). Este o erezie contemporană, produsul confuziei duhovniceşti a zilelor noastre. Numele ereziei? Ecumenism. Susţinătorii lui consideră că adevărul revelat nu se află deplin într-o Biserică şi nici doar într-o religie sau sistem filosofic, ci că el se află răspândit, nici mai mult nici mai puţin, în toate Bisericile şi religiile şi în toate sistemele

filosofice. Şi ca atare, potrivit lor, Ortodoxia nu poate spune că posedă întreg adevărul revelat şi că este «stâlp şi temelie a adevărului»; vistierie a Cuvântului lui Dumnezeu, izvorul limpede şi nedeşertat spre care neamuri şi popoare trebuie să se întoarcă ca să scoată apa vie şi nemuritoare. Neprimind unicitatea Ortodoxiei, partizanii ecumenismului se întorc către alte izvoare tulburi potrivit profetului. Aceştia, ca să le vină mai uşor, ca un acoperământ comun, tind spre un amalgam de elemente variate pentru a crea o nouă religie sau mai bine spus suprareligie, un amestec de adevăr şi minciună care să fie pe placul tuturor ideologiilor şi concepţiilor oamenilor.

Ecumenismul este revenirea curentului din vechime, a sincretismului prin care strămoşii noştri de demult, îndoindu-se despre adevărul religiilor lor, încercau să potolească setea lor metafizică, deoarece în acest curent al sincretismului s-au contopit multe şi diferite revărsări de doctrine.

Din păcate, nu puţini au fost vătămaţi de ecumenism, dintre ortodocşi, clerici şi laici, teologi sau nu, ba încă şi dintre monahi… Cei atinşi de duhoarea ecumenismului suferă de daltonism duhovnicesc. Nu deosebesc diferenţele majore dintre Biserica Ortodoxă şi heterodocşi, ba chiar şi dintre cei de alte religii. Aceştia văd doar asemănarea şi datorită asemănărilor cheamă pe toţi să se unească, astfel încât toate credinţele să fie una! Se mânie şi turbează dacă cineva îndrăzneşte să le aducă aminte diferenţele dogmatice şi că între ortodocşi şi heterodocşi se află o mare prăpastie, fiind extrem de primejdios să încerce un astfel de salt ameţitor. Odată asimilată de ecumenism, Ortodoxia îşi pierde culoarea şi savoarea ei, sângele şi buna-mireasma lui Hristos. Pericolul ce rezultă din ecumenism este de neimaginat. Şi doar pentru a fi condamnat ecumenismul ca erezie înfricoşătoare ce a infestat toată Ortodoxia, trebuie să se întrunească un Sinod Ecumenic.

Dar în afară de ecumenism există astăzi, după cum spuneam, şi alte rădăcini şi eresuri – care fac ravagii în spaţiul ortodox – ce trebuie luate în discuţie şi condamnate. Cele mai importante dintre ele sunt: Comunismul ateu care nu se limitează doar la un sistem economic, ci se erijează într-o luptă fermă şi grozavă împotriva religiei, numind-o «opiul popoarelor» şi declarând drept un mit existenţa lui Hristos; Masoneria, care este reînvierea vechilor religii şi negarea dumnezeirii lui Hristos, cuprinde în rândurile ei persoane sus-puse, bogate şi

influente, şi prin acţiunile ei tenebroase devine o piedică serioasă în propăşirea Creştinismului; Adventismul care este deformarea şi răsturnarea dogmelor Creştinismului; este o formă de ciumă duhovnicească şi acţionează în păturile cele mai de jos ale societăţii şi zilnic face noi victime, decimând lumea ortodoxă; Spiritismul, religia demonilor, rătăcire a multora, mai ales din rândul celor învăţaţi care doresc să audă veşti şi profeţii din cealaltă lume şi să intre în legătură cu sufletele persoanelor adormite favorite. La acestea trebuie adăugat pericolul rezultat din papism, care prin uniaţie – de influenţă satanică – încearcă cu impertinenţă să facă prozeliţi în rândul creştinilor ortodocşi şi să-i aducă de partea papei. Trebuie ca la acest Sinod Ecumenic să fie osândită şi uniaţia împreună cu alte rădăcini ale papismului, iar ortodocşii care au urmat acesteia, să se afurisească ca apostaţi şi vânzători ai Ortodoxiei.

Dar în afară de rădăcinile şi ereziile sistemelor antihristice, care trebuie să constituie subiecte de discuţie la Sinodul Ecumenic şi să fie condamnate, există şi teme morale ce trebuie luate în discuţie şi luată o hotărâre cu privire la ele, care să fie în conformitate cu Tradiţia Ortodoxă. O astfel de temă este: teoria lui Freud, potrivit căreia, înfrânarea este cu neputinţă, curăţenia este luată în râs iar curvia şi celelalte păcate trupeşti au încetat de a mai fi socotite abateri de la ordinea firească şi morală”.

Care sunt temele?

„Şi deja ne punem întrebarea: astea vor fi temele care vor preocupa pe cei întruniţi la Sinodul din Alexandria? Din nefericire, nu! Ci, după cum anunţă comisia pregătitoare inter-ortodoxă din Geneva, altele vor fi subiectele după cum urmează: Dumnezeiască Revelaţie; Participarea mai activă a elementului laic în viaţa Bisericii; Readaptarea poruncilor bisericeşti cu privire la post, conform cerinţelor epocii în care trăim; Chestiunea calendaristică şi Iconomia în Biserica Ortodoxă şi Impedimentele privitoare la oficierea unor căsătorii.

Dar dacă, doar pentru aceste teme trebuie convocat Marele Sinod, nu vedem în asta o justificare suficientă a întrunirii lui, care – accentuăm iarăşi – trebuie să fie, după cum reiese din istoria Sinoadelor Ecumenice, condamnarea învăţăturilor străine de Tradiţia Ortodoxă. Dar despre aceste învăţături nu se vorbeşte nimic. Pentru că ecumeniştilor nu le convine.

Din activitatea comisiei pregătitoare inter-ortodoxe ca şi din rapoarte, articole şi declaraţii publice ale unor ierarhi şi teologi membri ai ei, se poate înţelege lesne care vânt bate. Vântul unui „aggiornamento” în înţeles ecumenist lumesc. Printr-un referat, de pildă, al Bisericii Greciei se propune căsătoria diaconilor după hirotonie!”

Nu există condiţii prealabile

„O cercetare a persoanelor şi lucrurilor în toate ţările ortodoxe convinge chiar şi pe cei optimist că astăzi nu există condiţiile ce se impun. Pentru că, mai întâi, cine convoacă Sinodul Ecumenic? Care împărat bine-cinstitor? Nu există. Patriarhia Ecumenică? Dar ea este greu încercată. Şi ce este mai rău, din punct de vedere ortodox, e că patriarhul Athenagoras şi reprezentantul său mitropolitul Calcedonului, Meliton, au zdruncinat din temelii încrederea pliromei Bisericii, prin manifestările şi declaraţiile lor antiortodoxe…

Nu sunt condiţii prealabile, fiindcă atât Biserica Rusă cât şi celelalte Biserici Ortodoxe de după Cortina de Fier, din nefericire, nu sunt libere ca să-şi exprime convingerile lor, potrivit conştiinţei ortodoxe. Ci vorbesc şi scriu sub influenţa fricii şi a constrângerii regimului ateu”.

Şi cinstitul Mitropolit conchide: „Şi în timp ce la dezbateri vor lua parte ierarhii din Cortina de Fier cu regimurile lor totalitare atee, dimpotrivă, vor lipsi cei ce, primii ar fi trebuit să participe la Sinod şi al căror cuvânt ar fi trebuit să se impună cu mult mai mult. Aceştia sunt noii mărturisitori ai credinţei, câţi au supravieţuit prigoanei cumplite a fiarei roşii şi poartă pe trupurile lor rănile Domnului Iisus. Ce contrast izbitor între sinodul ce se pregăteşte şi Primul Sinod Ecumenic, la care au participat mărturisitorii credinţei cu rănile muceniciei lor din timpul prigoanelor şi a căror prezenţă provoacă un fior sfânt! De către cine, rogu-vă, va fi convocat noul Sinod Ecumenic? Unde sunt acei mari titani duhovniceşti? Unde eroii şi mărturisitorii, care vor asigura integritatea Ortodoxiei? Vai! Astfel de bărbaţi nu vor fi de faţă. Locul de frunte la Sinod îl vor ocupa indivizi incriminaţi şi renegaţi de conştiinţa ortodoxă, episcopi şi mitropoliţi fără turmă, cu titluri deşarte, cu conştiinţă frivolă, lipsiţi de simţul răspunderii.

În astfel de condiţii, aşa-zisul Mare Sinod va eşua jalnic şi are să devină sursa noilor catastrofe duhovniceşti pentru lumea ortodoxă”.

Prin urmare, vrăjmaşii Ortodoxiei se luptă să târască Sfânta

noastră Biserică în schisme, dezbinări şi eresuri. Uneltesc împotriva ei ecumeniştii şi necredincioşii.

O comisie pregătitoare, numită „inter-ortodoxă”, care ne pregăteşte subiectele de discutat, îşi are sediul la Geneva unde, după cum se ştie, este şi sediul ecumenismului!

Aducem însă la cunoştinţă patronilor întunecaţi ai ecumenismului că în zadar se luptă să ne atragă în cursă. Ortodoxia priveghează. Planurile ecumenismului vor fi zdrobite deoarece sunt împotriva lui Hristos şi a Bisericii.

Socotim, cu toate acestea, de datoria noastră să chemăm clerul şi poporul ortodox la veghere, căci lupii vor să devină păstori în turma lui Hristos! Asta este ceva despre care toţi trebuie să fim înştiinţaţi, ca să putem vedea corect şi să ne împotrivim cum se cuvine.

III. Simpozioane ecumenice

Ecumeniştii mai folosesc şi „simpozioane ecumenice”. Le organizează cu membri laici, ca acela ce a avut loc la Athena în 1969, având drept obiectiv fixarea sărbătorii comune a Paştelui.

Sărbătoarea Paştelui au stabilit-o în anul 325 la Niceea, Sfinţii Părinţi Purtători de Dumnezeu, în cadrul primului Sinod Ecumenic, iar acum oarecare congresişti laici aparţinând unei organizaţii dubioase numită „DRAGAN”, vor să o modifice. Ca atare, ecumenismul şi „Consiliul Mondial al Bisericilor” se străduiesc ca şi prin alte mijloace să desfiinţeze Sfintele Canoane şi Tradiţia Bisericii Ortodoxe.

Împreună-sărbătorirea este un tertip al ecumeniştilor cu scopul de a provoca agitaţie şi tulburare în rândurile ortodocşilor, cât şi dihonii, certuri şi schisme, aşa cum s-a întâmplat în chestiunea calendaristică din 1923. Organizatorul simpozionului, marele om de afaceri Dragan voia să-şi impună perfidul său „simpozion ecumenic” deasupra Sfintelor Canoane. Iată ce au spus despre hotărârea sobornicească de la primul Sinod Ecumenic din Niceea, care a stabilit data sărbătorii Paştelui:

„E vorba – au zis – de o simplă regulă de tipic introdusă de oameni, a căror modificare se află la latitudinea noastră”!

Adică Dragan afaceristul, comerciantul şi târgoveţul, este totuna cu Sfântul Spiridon, Marele Athanasie, Sfântul Nicolae?! Ce lipsă de respect!… Acei bărbaţi sfinţi ce au luat parte la primul Sinod Ecumenic, Părinţii de Dumnezeu purtători au – potrivit lui Dragan – aceeaşi autoritate ca şi indivizii de la „simpozioanele ecumenice”. Mai rău nici

că se putea! Dar ce altceva să ne fi aşteptat de la ecumenismul antihristic? Ba chiar are obrăznicia acest individ să propună patriarhului ecumenic fondarea de Facultăţi Teologice cu profesori şi studenţi aparţinând diferitelor confesiuni!

Acesta este haosul în care ecumenismul vrea să ne surpe. Astea sunt intenţiile unioniştilor care încearcă să le pună în aplicare şi prin „simpozioanele ecumenice”, pe lângă multe altele. Dar dacă vor să sărbătorească Paştele în comun cu ortodocşii, atunci de ce nu revin la Biserica Ortodoxă, ereticii papistaşi şi protestanţi? Dar nu! Planurile lor sunt viclene. De aceea convoacă „simpozioane ecumenice” ca prin ele să izbutească – în măsura în care pot – concretizarea lor.

IV. Comunismul

Ecumenismului, după cum am menţionat deja, nu îi pasă de dogme şi credinţa lui Hristos. Ba dimpotrivă încearcă să desfiinţeze orice dogmă. Prin anularea, desfiinţarea şi relativizarea tuturor dogmelor el se străduieşte ca scopul lui final şi satanic să fie încununat de succes.

Ştie însă destul de bine că cel mai mare inamic al său este dogma şi mai cu seamă dogma Bisericii Ortodoxe. De aceea face totul ca s-o distrugă. Nu şovăie să colaboreze până şi cu comunismul ateu. Să nu ţi s-a pară, cititorule, acest lucru ieşit din comun!

Amândoi joacă acelaşi joc perfid pe seama creştinismului, încercând fiecare din ei să înşele şi să câştige teren în detrimentul lui, deoarece niciunul din ei nu crede în Dumnezeu.

Sunt amândouă unelte ale antihristului, dar cu chipuri diferite. Comunismul este constrângere, asemenea fiarei din Apocalipsă. Iar ecumenismul este erezie, asemenea prorocului mincinos din Apocalipsă.

Însă, colaborează. De altminteri, asta ne-o dovedeşte atitudinea CMB-ului faţă de prigoanele la care este supusă Biserica Rusă, care suferă sub jugul comunismului ateu.

În nicio adunare oficială sau neoficială a CMB-ului, nimeni dintre ecumenişti n-a scos o vorbă de simpatie şi împreună-pătimire faţă de milioanele de creştini ce-au mărturisit şi mărturisesc pentru credinţa în Hristos, pe teritoriul Uniunii Sovietice, de mai bine de jumătate de secol!

CMB-ul, după ce a reuşit prin ameninţări apocaliptice – adică prin aceste prigoane – să determine Biserica Rusă să devină membră a

lui, mai pe urmă a lăsat de izbeliște poporul creștin-ortodox rus.

Scopul său nu a fost să protejeze creștinismul persecutat, ci să atragă la sine partida bisericească supusă statului comunist, în folosul ecumenismului.

Prin urmare, așa stând lucrurile, s-a ajuns ca, în timp ce poporul ortodox rus împovărat de prigoane sălbatice a luat calea catacombelor, CMB-ul să păstreze o tăcere de mormânt.

Nu protestează vehement pentru bisericile ce se închid în Rusia, deși știe foarte bine că din 73.000 de biserici ce erau în Rusia înainte de 1917, doar 20.000 erau deschise în 1952 și din 7.000 câte erau la sfârșitul anilor '70 este greu de crezut că astăzi mai sunt deschise 5.000!

„Autoritățile politice ale Moscovei sunt dintre cele mai dure din câte a cunoscut istoria lumii", spune Mitropolitul Filaret, întlistătătorul Bisericii Ruse din diaspora. Și subliniază: „Cruzimea lui Nero și ura lui Iulian apostatul împotriva creștinismului pălesc în fața acestora, adică a autorităților politice de care spuneam".

CMB-ul ignoră catacombele de astăzi

Atât de cumplită este prigoana în Rusia – despre care CMB-ul tace mâlc – încât, ca să scape de urgia comunismului ateu luptător împotriva creștinismului, rușii drept-credincioși fac adunări tăinuite ca pe vremea catacombelor din Biserica primară și săvârșesc cele sfinte departe de lumea de afară. Toate astea, CMB-ul le știe foarte bine, cu certitudine, dar în ciuda tuturor acestora păstrează o tăcere condamnabilă.

Această tăcere a CMB-ului a fost înfierată de întlistătătorul Sfântului Sinod al Bisericii Ruse din diaspora, Mitropolitul Filaret, în epistola, de o însemnătate copleșitoare, pe care a trimis-o către toți episcopii ortodocși, în iulie 1969. Și iată ce spune Ierarhul:

„Bune sunt manifestările de împreună-pătimire cu cei ce pier de foame în Biafra, pentru cei ce suferă de pe urma ciocnirilor armate ale Orientului Mijlociu sau Vietnam. Însă ele acoperă drama umană din zilele noastre? E posibil ca membrii CMB-ului să ignore complet persecuțiile religioase din Uniunea Sovietică? Trec cu vederea faptul că acolo împărățește fărădelegea; că atâtea mii de biserici se demolează; că mucenicii credinței se numără cu milioanele și că Sfânta Scriptură nu se mai tipărește iar împărțirea și difuzarea ei se pedepsește cu muncă silnică. De ce se fac că nu văd toate astea? De ce tratează cu

indiferenţă faptul că se interzice copiilor învăţăturile de bază religioase şi participarea lor la Dumnezeieştile Slujbe? De ce nu le pasă de milioane de surghiuniţi pentru credinţă precum şi de copiii răpiţi de lângă părinţii lor ca nu cumva să primească vreo educaţie religioasă?

De bună seamă că toate astea sunt cunoscute celor ce citesc presa. Dar despre ele nu se face nici cea mai mică aluzie în deciziile CMB-ului.

Preoţii şi leviţii ecumenişti trec pe alături în tăcere şi cu indiferenţă pe lângă creştinii prigoniţi din Uniunea Sovietică, fără ca măcar să le arunce vreo privire. Păstrează tăcerea fiindcă reprezentanţii oficiali ai Bisericii Rusiei, deşi este ştiut foarte bine, neagă existenţa unor astfel de persecuţii, spre a-i mulţumi pe conducătorii politici.

Aceşti oameni nu sunt liberi. Vrând-nevrând, sunt nevoiţi să spună ceea ce le dictează Moscova comunistă. Greutatea persecuţiilor îi face să fie, mai degrabă vrednici de compătimit, decât de osândit. Şi fiind robi morali ai ateilor, nu pot fi reprezentanţi autentici ai Bisericii Ortodoxe Ruse, care suferă şi e privată de drepturi, redusă la tăcere şi azvârlită prin temniţe sau ascunsă în catacombe”.

Aşadar, cu comunismul ateu colaborează ecumenismul ca să-şi pună în faptă planurile lui demonice. O dovadă reală a colaborării CMB-ului cu comunismul ateu este faptul că, sub pretextul ajutorării popoarelor subjugate şi intensificării mişcărilor de eliberare, susţine economic cu milioane de dolari pe comunişti în diferite colţuri ale lumii… Nu însă şi pe mărturisitorii ortodocşi ce suferă silnicii în Uniunea Sovietică.

V. Întrebuinţează „calul troian”.

În epoca noastră lupta antihriştilor împotriva credinţei Ortodoxe, împotriva lui Hristos, este una perfidă, care nu iese în prima linie. Ecumenismul întrebuinţează în această luptă mârşavă, metoda calului troian. Capitala Troiei antice, Ilios, era cu neputinţă de cucerit, după cum se ştie. Timp de 10 ani s-au războit grecii să o ia în stăpânire dar nu puteau. În cele din urmă, la sfatul iscusitului Ulise, au născocit calul troian, ce era un imens cal din lemn. În pântecele lui s-au ascuns războinicii greci. Restul oştii a încetat asediul şi s-a ascuns departe în insula Tenedos. Troienii când au găsit la porţile cetăţii calul, au vrut să îl bage în cetate. Şi pentru aceasta au dărmat zidurile, căci nu încăpea pe poartă. Şi de bucurie, în acea noapte unii chefuiau, iar alţii dormeau

fără grijă. Războinicii greci, ce erau ascunşi în cal, au ieşit afară, au deschis porţile cetăţii şi astfel au intrat în cetate şi ceilalţi ostaşi greci, care se prefăcuseră că părăsesc lupta. Şi aşa a căzut invincibila Troie…

La fel fac şi ecumenişti astăzi. Nu războiesc Ortodoxia numai din afară, ca până azi, ci au introdus mijloace perfide. Rânduiesc în funcţiile bisericeşti corespunzătoare oamenii lor. Iar aceste marionete otrăvesc pliroma Bisericii.

Otrava ereziei nu vine, nu este propovăduită, nu este introdusă doar din afară. Este inserată în Trupul Bisericii lui Hristos, treptat, de către unii capi bisericeşti, ce au uitat că sunt doctori duhovniceşti şi au ajuns acum vânzători şi călăi.

Otrava ecumenismului este adusă în Biserica Ortodoxă de către unii teologi şi clerici care au primit bursă de studii în străinătate unde au plecat pentru studii. Ar fi trebuit ca ei să fie râvnitori şi păzitori ai Credinţei, după cum ne învaţă Domnul şi precum Apostolii ne-au propovăduit, iar Sfinţii Părinţi ne-au predanisit.

Aceştia însă, se furişează în Biserică, în Facultăţile de Teologie şi în funcţii bisericeşti înalte şi de acolo, fie ei patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliţi, clerici, ieromonahi sau teologi modernişti, lucrează cu zâmbetul prounionist pe buze, pentru a submina Ortodoxia. Devin vrăjmaşi din umbră, acele mâţe blânde în aparenţă, dar care zgârie rău, aşa cum zice proverbul.

Ei, prin laxismul şi atitudinea lor căldicică faţă de dogmă, ce îi caracterizează, deschid porţile Ortodoxiei, ca să intre vrăjmaşii înăuntrul bastionului nejefuit al Bisericii celei Una, Sfântă, Soborniceasca şi Apostoleasca. Aceştia, fie întru cunoştinţă, fie întru necunoştinţă, devin în acest mod duşmani de moarte ai Ortodoxiei.

Astăzi, ecumenismul şi-a schimbat felul de a acţiona. Nu îndrăzneşte să lupte faţă în faţă, aşa cum o făceau până mai ieri vrăjmaşii Bisericii. Astăzi ucid cu surâsul pe buze. îmbrăţişează, chipurile, din dragoste pe creştinul ortodox şi, strângându-l în braţe, încearcă să-l sufoce.

Ecumenismul, în zilele noastre mai cu seamă, nu dispune doar de un singur fel de a acţiona. Foloseşte imense maşinării de asediu, cu nenumărate arme de ofensivă. Lanţul intenţiilor sale ascunse este nedepistat. Ea lucrează în ascuns. Ştiu duşmanii credinţei că redutele nu cad atât din afară, pe cât dinlăuntru. Însă ascund toate astea şi ne ucid cu „gingăşie”, cu zâmbetul pe buze. Merită în acest punct să redăm

povestea caracatiţei.

Povestea caracatiţei

Fericitul Fotie Kontoglu51, duşman de neîmpăcat al ecumenismului şi râvnitor al Credinţei Ortodoxe, vorbind odată despre „Mişcarea Ecumenică” cu ieromonahul Pantelimon din Boston, i-a spus şi povestea caracatiţei: „Potrivnicii de azi ai credinţei şi ai neamului, părintele meu, sunt mai primejdioşi decât cei din vechime, deoarece ne înşală prin înfăţişarea lor blândă şi ni se arată ca inofensivi. Aşa cum sunt acele capcane otrăvite – aşa-zisele «bunuri culturale», ca: spectacolele; divertismentele, turismul etc. Astfel de duşmani par fără răutate şi incapabili să ne facă vreun rău, pentru că nu sunt sălbatici la arătare, ci vicleni ca şi câinii care te muşcă pe la spate fără să latre. De cei dintâi te poţi păzi, însă de ceilalţi nu, încât te poţi primejdui până ce mai au puţin şi te înghit, aşa cum arată şi o poveste pescărească, pe care ţi-o voi spune:

Într-o zi stătea o caracatiţă cu puiul în mare şi la un moment dat puiul este prins cu o plasă şi tras afară. Micuţul strigă la mama lui:

— Mamă, m-au prins!

— Nu te teme, copilul meu! îi răspunse ea.

— Mamă, mă scot din apă, mă izbesc de pietre, strigă iar micuţul.

— Nu te teme, copilul meu!

— Mă fierb în oală!

— Nu te teme!

— Mă mănâncă, mă mestecă în gură!

— Nu te teme, copilul meu!

— Mă înghit!

— Nu te teme!

— Mamă, beau vin!

— Ah! Te-am pierdut, copilul meu!

Povestea vrea să spună, părinte, că toate chinurile crunte prin care a trecut puiul de caracatiţă nu erau de moarte, nici prinderea, nici lovirea de stânci, nici cuţitul, nici fiertul, nici mestecatul. Dar când mama lui a auzit că beau vin cei ce-l prinseseră – după ce-l mâncaseră – ca să-l digere, a strigat: «Te-am pierdut, copilul meu!» Vinul care pare cel mai inofensiv în comparaţie cu cuţitul şi mestecatul, de fapt – şi mai ales pentru puiul de caracatiţă – este cel mai mare duşman.

Aşa şi pentru noi, grecii. Au venit peste noi furtuni cumplite de

orice fel, oameni sălbatici şi cruzi, ucigaşi cu săbii, lănci şi arme de tot felul: perşi, alamani, franci, arabi, turci şi alţii. Ne-au măcelărit, ne-au spânzurat, ne-au torturat, dar n-am murit fiindcă lupta ne oţelea. Am răspuns cu foc la foc. Am avut de-a face cu vrăjmaşi văzuţi şi cumpliţi.

Acum însă, în vremurile noastre, vrăjmaşii lupi şi-au schimbat părul, dar nu şi năravul. Au devenit mişei ce-ţi împlântă cuţitul pe la spate cu zâmbetul pe buze, prieteni vicleni ce par inofensivi, ba chiar binefăcători şi buni sfetnici.

Aşadar, inofensivul vin, care ucide caracatiţa, pentru credinţa noastră este ecumenismul".

Acestea spunea şi scria fericitul Fotie Kontoglu. Şi să nu pară nimănui aberaţii!

VI. Momeala progresului

În zilele noastre planul acţionat din umbră şi viclean al ecumenismului a luat mare amploare. Pe meleagurile noastre l-au strecurat cu etichetă de cultură, de progres. Ni-l prezintă drept un plan frumos şi salvator. Acum ne cheamă să renegăm credinţa noastră şi să căutăm împreună cu necredincioşii o altă credinţă „mai adevărată"! Iar noi, nenorociţii, alergăm pe la reuniunile ecumeniştilor şi la CMB, de parcă ar vorba de vizite pe la casele de modă, să găsim cel mai bun model.

Momeala „progresului", pe care ecumenismul o întrebuinţează pe scară largă, este invenţia sioniştilor şi masonilor. În „Protocoalele înţelepţilor Sionului", pe noi, creştinii, ne numesc „secături", deoarece ne supun foarte lesne prin cuvântul „progres". În capitolul 15 din „Protocoale" sioniştii recunosc că:

„Progresul, ca falsă idee, este folosit ca să întunece adevărul, astfel încât nimeni să nu-l cunoască, decât noi aleşii lui Dumnezeu şi păzitorii lui".

Deci, când ne vorbesc de „progres", e vorba de un joc perfid, jucat de vrăjmaşii lui Hristos şi ai Bisericii. E vorba de o mare amăgire, de un plan satanic. Ecumeniştii ne acuză de stagnare pe noi, ortodocşii, dar ce altceva ne trebuie, de vreme ce avem adevărul întreg? Adevărul nu „progresează", nu suferă vreo evoluţie. Este acelaşi în veci. Dacă s-ar schimba, atunci nu ar fi Adevăr.

Vorbind prin anul 1970 în biserica mitropolitană din Atena, la prăznuirea Sfântului Athanasie cel Mare, profesorul de la Universitatea din Atena, Panaghiotis Trembelas, despre linia neclintită a Ortodoxiei,

iată ce a răspuns acelora ce acuză Ortodoxia că rămâne în aceleaşi şi că de-a lungul secolelor se încăpăţânează să rămână neschimbată şi nu îmbrăţişează „progresul”:

„Dar ne spun – a zis – va rămâne deci Biserica noastră neschimbată? Ce vorbă-i asta, iubiţii mei creştini? Ce este Biserica? Trupul lui Hristos, aceasta este! Dar Hristos «ieri şi azi şi în veci este acelaşi». Este deci Hristos schimbător? Nu este numit Hristos, «Soarele Dreptăţii»? Soarele Dreptăţii! Da. Şi care neghiob va acuza soarele simţit că de mii de ani îşi urmează aceeaşi cale, pe care o ştim de la naşterea noastră?

Prin urmare dacă soarele simţit ar avea o mică abatere din calea lui, pe care o ştim că dintru începuturi a fost rânduită de Creator, ar urma să fie provocate catastrofe grozave. Cum deci, nu se va întâmpla asta şi în Biserica lui Hristos, dacă ea se va abate de la calea ei, care nu este revelată de om, ci de însuşi Hristos şi Apostolii Săi? «Hristos ieri şi azi şi în veci este Acelaşi», strigă Apostolul. Nu este Hristos Soarele dreptăţii? Iar Biserica este Trupul lui Hristos. Este însuşi Hristos dăinuind peste veacuri”.

Cu momeala aşa-zisului progres, aşadar, ecumenismul încearcă să ne smulgă de la Unicul Adevăr al Bisericii lui Hristos şi să ne arunce în braţele minciunii şi amăgirii, ale antihristului şi satanei.

VII. „Bombonica” dragostei

Ecumenismul este duşmanul de moarte al Ortodoxiei. Curentul său încearcă concretizarea unei uniri forţate, exterioare, a Ortodoxiei cu papismul şi confesiunile protestante. La această unire mincinoasă suntem chemaţi să lepădăm credinţa noastră şi să acceptăm „supremaţia” şi „infailibilitatea” papei. Să acceptăm adică „erezia ereziilor” după cum a zis cinstitul dogmatist sârb, Arhimandritul Justin Popovici.

Însă aceste două erezii ale papismului, supremaţia şi infailibilitatea, deformează dogma Bisericii, de vreme ce papa se propovăduieşte pe sine drept singura voce infailibilă… Ne cheamă să ne lepădăm pe această cale de titanii Ortodoxiei: Sfântul Marcu Evghenikos şi toţi apărătorii Ortodoxiei, Marele Fotie, Sfântul Grigorie Palama, Sfântul Nectarie făcătorul de minuni, care s-au luptat împotriva papismului, apărând Ortodoxia. Ne cheamă să călcăm în picioare toate hotărârile şi dogmele Sinoadelor Ecumenice. Şi ne cheamă la aceste fapte sinucigaşe în zilele noastre, din păcate, chiar şi

Patriarhul Ecumenic cu teologii modernişti! Ecumeniştii „ortodocşi” dispreţuiesc în aşa măsură dogmele credinţei, că nu-i de mirare auzind pe patriarhul Athenegoras spunând că eresul înfricoşător Filioque, ce deformează dogma Sfintei Treimi, nu constituie un impediment pentru unire, ci este pur şi simplu o datină! Şi totuşi acest eres a fost caracterizat drept „blasfemie şi glas luptător împotriva lui Dumnezeu” de către Marele Fotie.

Unirea la care ecumeniştii ne cheamă cu amabilitate, curtoazie şi rugăciuni comune, este cu neputinţă, fiindcă pentru Ortodoxie ar însemna trădare a Credinţei. Şi totuşi ne cheamă la asta în numele „iubirii”. Şi-au concentrat pe „iubire” toate forţele. „Iubirea primează”, ne spun. Fac vâlvă în jurul unui „dialog al dragostei”, la care credinţa şi dogma ortodoxă este dată la o parte cu desăvârşire. Iubire da, dar şi Adevăr. Mai întâi Adevărul şi apoi dragostea. Dragostea fără Adevăr nu există. Dar ei nu se pocăiesc. Vor să ne corupă şi să ne înghită ca lupul din fabula lui Esop. Se cuvine să o amintim ca cititorul să înţeleagă ce fel de dragoste au ecumeniştii:

Se zice că lupul îmbătrânise şi nu mai putea alerga ca să prindă mielul şi să-l mănânce. De aceea a schimbat tactica şi zise către nevinovatul miel:

— De ce, bunul meu mieluţ, să trăim depărtaţi şi despărţiţi? Se cade să uităm cele vechi. Vino încoace să trăim de-acuma în dragoste şi frăţie şi să fim una.

— De bună seamă, îi răspunse acela. De vin lângă tine, negreşit vom fi una, fiindcă ai să mă mănânci. Am să fiu în burta ta şi atunci n-o să mai fim doi, ci una!

Utopia

Mulţi ecumenişti proveniţi dintre ortodocşi, susţin cu naivitate că Ortodoxia trebuie să colaboreze cu heterodocşii în iubire, ca să-i atragă la Ortodoxie. Asta ar fi un lucru îmbucurător. Din nefericire însă, asta se dovedeşte a fi o utopie atâta timp cât din această comuniune, Ortodoxia este în primejdie totală.

Pururea-pomenitul arhiepiscop al Americii, Mihail, a atras atenţia asupra pericolului ce ameninţă Ortodoxia din partea „mişcării ecumenice” a CMB-ului. A caracterizat drept naiv gândul că e cu putinţă să reuşim, încetul cu încetul, măcar şi pentru puţin luminarea papistaşilor şi a protestanţilor şi să-i facem ortodocşi aşa cum ecumeniştii susţin în chip neghiob., Acest lucru – a zis – după umila

mea părere, este utopie şi iluzie. Între timp însă, se petrece contrariul din păcate. Mă gândesc la victimele propagandei protestante din Grecia şi pretutindeni. Şi exact pentru acest lucru noi, în America, suntem foarte prudenţi în relaţiile noastre cu protestanţii… Aşadar, de când am venit în America, nici eu, nici altcineva din ceilalţi şapte episcopi ajutători ai mei, n-a călcat vreodată pragul vreunei biserici protestante”.

Şi astea le zicea pururea-pomenitul în 1956. Însă, cât s-au schimbat de atunci lucrurile! Ecumeniştii contemporani nu ţin seama de nimic. Se menţin în coborâşul pe care au apucat. În loc să ţină linia ortodoxă nefalsificată, în loc să se lupte pentru tradiţia Dascălilor a toată lumea ai Bisericii, frecventează adesea şi au relaţii strânse cu ereticii apuseni în numele dragostei.

Şi actualul Iacov al Americii

Iar arhiepiscopul actual al Americii, Iacov, a uitat cuvintele purureapomenitului său predecesor şi acţionează scandalos prin comportamentul său faţă de papistaşi şi protestanţi. Este numit de către organizaţia antihristică evreiască internaţională „Bina-i-Berith”: „bărbatul anului”. Şi ce-i mai rău e că avocatul evreu Frank Goldman, în calitate de preşedinte de onoare a Lojei internaţionale evreieşti „Bina-i-Berith”, la o recepţie religioasă i-a înmânat premiul „Bărbatul anului”, deoarece la Congresul General al CMB-ului a introdus decizia unanimă împotriva antisemitismului (N. Psarudaki, Puterile întunecate şi Creştinismul).

Deci acesta este rolul actualilor capi ai Bisericii? Să ia apărarea evreilor şi să uite că sunt conducători responsabili şi păstori duhovniceşti? Asta este totul, adică să dobândească un oarecare premiu lumesc, şi mai ales de la organizaţia antihristică „Internaţionala Evreiască”? O stare mai nenorocită pentru arhiepiscop nici că există.

Astăzi vedem adeverirea cuvintelor pururea-pomenitului Arhiepiscop Mihail, şi temerile sale pentru „victimele propagandei protestante din Grecia şi de pretutindeni”, devenind realitate tragică.

Vedem pe ecumeniştii Fanarului că sunt de acord cu teoriile eretice ale protestanţilor. Ne trădează!

Unire, dar nu în prejudiciul papismului

În timp ce ecumeniştii Bisericii Ortodoxe calcă pe alături, făcând greşeli tragice şi cumplite şi devenind pricini de sminteală,

primejdioase pentru Ortodoxie, în numele dragostei, papismul ne-o spune limpede că n-are de gând să ertfească ceva de dragul unirii.

Pe 19 aprilie 1970, papa Paul al VI-lea a declarat: „Noi nu putem concepe ca restabilirea unei uniri sincere între romano-catolici şi Biserica Ortodoxă Răsăriteană să se facă în detrimentul Bisericilor Catolice din Răsărit şi a împărtăşirii comune a credinţei, prin care va fi înlăturată dogma adevărată, generându-se confuzie şi autoamăgire".

Adică „Bisericile Catolice din Răsărit" – spune papa – vor rămâne neschimbate. Uniaţia va rămâne neschimbată. N-au decât ortodocşii să se unească cu papismul, Uniaţia va rămâne la fel. Papa vrea unirea, dar în înţelesul unei supuneri din partea Ortodoxiei în faţa papismului. Nu deci în înţelesul unei lepădări, în vreun fel sau altul, a supremaţiei şi infailibilităţii! Vrea să acapareze Ortodoxia. Iar asta este „dragoste"!

„Dragostea" leului îmbătrânit

Cât de potrivită este fabula lui Esop cu leul! Leul, cel mai puternic animal, spaima pustiului şi a junglei, când a îmbătrânit şi nu se mai putea hrăni, căci îi era cu neputinţă să vâneze animale şi să le mănânce, atunci a recurs la o tactică vicleană. A trimis veste la toate animalele, chemându-le în peştera lui ca să încheie pace ca pe mai departe să trăiască în armonie şi dragoste!

Cele mai multe crezură vorbele lui şi merseră rând pe rând la culcuşul lui. Dar acolo leul le prindea şi le mânca. Se hotărî şi vulpea cea şireată să meargă, dar ea stătea departe şi nu se apropia de vreme ce văzu în jurul peşterii oasele animalelor de mai înainte.

— Vino, îi zice leul. Apropie-te să stăm de vorbă. Nu te teme. S-a dus de-acum cu ura. S-a terminat cu cele vechi. Acum vom trăi în iubire.

— Nu, îi răspunse vulpea. Nu vin, că o să mă mănânci.

— Cine ţi-a zis că am să te mănânc? Ia-o uşor! Eu te iubesc. Vom trăi de-acum încolo în frăţie şi iubire. Ai cuvântul meu de onoare.

— Da! îi răspunse, o să am cuvântul tău de onoare, dar văd aici ceva oase!

La fel face şi papa. A văzut că folosind bâta, prigoanele, săbiile, bătăile şi chinurile, n-a isprăvit nimica. Nu poate prinde pe ortodocşi. De aceea a schimbat tactica. Acum ne vorbeşte de dragoste, de iubire. Să uităm cele vechi şi să trăim ca fraţii. Dar noi, ortodocşii, trebuie să avem înţelepciunea vulpii. Să nu ne încredem în sloganurile de iubire,

pe care ni le-aruncă în ochi ca să ne prindă şi să ne înghită! Ci să zicem şi noi:

— Vedem că menţii şi sprijini uniaţia. Atâta timp cât faci asta, încetează de a mai vorbi de dragoste!

Ar trebui să repetăm cuvintele lui Laocoon52 către troieni când aceştia voiau să bage calul troian în cetatea lor: „Temeţi-vă de cei ce vă aduc daruri!” Troienii nu l-au ascultat şi au păţit-o. Atenţie însă să nu păţim şi noi ortodocşii la fel! De aceea strigăm cu glas de tunet tuturor:

Păziţi-vă de papistaşi şi ecumeniști ce aduc daruri şi propun cele ale

VIII. Schimbarea datinilor şi obiceiurilor

Fiecare popor, şi mai ales poporul grec, are în viaţa lui diferite datini şi obiceiuri. Datinile şi obiceiurile grecilor sunt prin excelenţă bune şi curate. Astfel noi, grecii, avem datini şi obiceiuri la naştere, botez, logodnă, nuntă, moarte, sărbători, litanii, posturi, la diferite munci. Poporul nostru are arta lui, felul lui de a se distra, cântecele şi dansurile lui.

Aceste datini şi obiceiuri definesc cultura fiecărui popor şi dau o caracteristică a viaţă acelui neam. Ele ţin pe om strâns legat de neamul său. Ele intensifică trăirile credinţei.

Grecul se porneşte de la marginile lumii, pe unde îşi duce existenţa, ca să vadă Sfântul Epitaf şi să prăznuiască Paştele în satul său. Putea deci ecumenismul să lase toate acestea (tradiţia, datinile şi obiceiurile) neatinse, el care vrea nivelarea tuturor şi a toate, oameni şi neamuri?

Ecumenismul, în preocuparea sa mai largă, loveşte în orice are vreo legătură cu datinile şi obiceiurile bune, orice este legat de tradiţie. În toate cultivă un climat de internaţionalism. Nu vrea ca omul să trăiască ataşat de izvorul purtător de viaţă al tradiţiei şi istoriei sale. Nu vrea ca fiecare popor să trăiască aproape de credinţa lui, pentru că atunci jocul ecumeniştilor ar da greş.

Ecumenismul ne vrea nepăsători faţă de fiecare credinţă sau ideal. Ne vrea lipsiţi de simţuri şi drogaţi ca să nu avem nici măcar dorinţa vagă de a ne împotrivi. Ne vrea „gata de tăiere” ca să nu mai existăm ca popor ortodox cu credinţă ortodoxă.

52 Personaj legendar grec. S-a opus aducerii în cetate a calului prin care aveau să fie învinşi.

Organizaţiile ştiute şi neştiute ale ecumenismului s-au împânzit

după un plan satanic şi războiesc cu arme nebănuite datinile noastre, obiceiurile noastre, tradiţia noastră, izvorul de viaţă limpede al poporului nostru. În locul datinilor sănătoase ale grecilor, intră moda nebunească, cântecele şi muzica modernă, curentul de europenizare, imoralitatea, pansexualismul, surogatele de artă, hippismul, nudismul. Iar toate astea se transmit în toate statele din lume.

Încearcă să ne îndepărteze de datinile şi obiceiurile noastre, de rădăcinile vieţii noastre ca neam. Cu modernismul ne exilează din inima şi sufletul neamului nostru. Ne inoculează microbul admiraţiei exagerate pentru tot ceea ce este străin, ca să ne înstrăineze de tradiţie. Agenţii ecumenismului voluntari sau nu, cultivă în noi nepăsarea şi ura pentru tot ce e grecesc. Ne înstrăinează de cântecul popular autentic, de onestitatea transmisă de la părinţi, de omenie, bunătate şi alte valori. Ne cultivă repulsie şi suspiciune faţă de orice este autohton. Şi ne aduc orice rău şi stricăciune ce este odrăslită în Europa. De la muzică şi cântece până la hipism şi ecumenism!

Ce înseamnă toate astea? Ele nu sunt nimic altceva, fără numai un sistem de luptă pe mai multe fronturi a ecumenismului, ce încearcă în orice chip să se infiltreze peste tot şi să strice toate ca scopul lui să aibă succes.

Dezrădăcinarea datinilor şi obiceiurilor grecilor este capul de pod al duşmanilor credinţei şi ai patriei.

De altminteri toate astea sunt în conformitate, în mod curios, cu ceea ce programase sinodul internaţional în „Protocoalele înţelepţilor Sinodului” acum mai bine de şaptezeci de ani. Acolo, printre altele, sunt scrise şi următoarele despre creştini: „Ca nu cumva meditând prea mult să izbutească ceva, îi vom face ca prin distracţii, jocuri de noroc, agrement, pasiuni, case de toleranţă, să nu se mai gândească la toate astea… Nu după mult timp vom propune prin intermediul mass-mediei întreceri artistice, sportive, (concursurile de frumuseţe, se vede, sunt născociri mai noi de-ale lor, n. aut.). Interesul pentru acestea va preîntâmpina definitiv împotrivirea cu duhul a celor în cauză, căci altfel ar fi trebuit ca, de nevoie, să ne luptăm împotriva lor”.

Nu credem că mai este nevoie de comentarii…

O spun limpede, că vor abate atenţia noastră în altă parte, ca să-şi facă treaba lor nestingheriţi! De exemplu, fotbalul. Acest joc barbar, au reuşit să-l facă să fie adorat de tineretul lumii întregi. Lovesc deci în datini şi obiceiuri şi abat mintea oamenilor spre

interese deşarte.

IX. Tineretul

Era cu putinţă ca ecumenismul să nu folosească la momentul oportun şi tineretul astfel încât să-i reuşească scopul? Ecumeniști, îndeosebi, încearcă să nimicească orice zvâcnire a tineretului. În tineret şi-au pus ei nădejdea. Se luptă să pună pe aceeaşi frecvenţă pe tinerii din întreaga lume şi să-i direcţioneze spre scopul lor. Vor adică să facă pe toţi tinerii una. Să aibă aceleaşi preocupări: distracţiile, dolcevita, jocuri şi dezinteres faţă de toate celelalte. Dezinteres faţă de religie, patrie, familie. Vor ca tineretul să fie o masă de indivizi care nu ştiu ce vor, astfel încât să-i atragă la scopurile lor.

Îşi doresc un tineret bolnav, căldicel şi neputincios în a apăra credinţa, Ortodoxia şi patria lor. Un tineret pe marginea prăpastiei, care să cadă – fără împotrivire – în cursele duşmanilor lui, în îmbrăţişarea ecumenismului cea purtătoare de moarte.

Aşadar, duşmanii noştri se luptă să destrame şi să îndobitocească marea sursă de energie: tineretul.

De aceea prin tipărituri bolnave, scene de teatru şi secvenţe de cinematograf şi televizor distructive, cântece oribile, muzică cu ritm sălbatic şi prin toate roadele străine ale depravării morale, lovesc în tineretul nostru. În toate ţările ce se numesc „avansate”, au creat o literatură obscenă şi respingătoare. Drogurile seceră tineretul de pe tot globul. Toate astea au drept scop ca să atragă tineretul de partea lor şi să-l descreştineze. Însă ele nu servesc nimănui, ci doar planurilor înfricoşătoare ale puterilor întunecate şi ale ecumenismului.

În „Protocoale”, unde sunt expuse planurile sionismului internaţional, ale masoneriei, citim următoarele lucruri înfricoşătoare şi apocaliptice: „Am câştigat şi pervertit tineretul creştin prin educaţie bazată pe principii şi teorii mincinoase, aşa cum ştim, şi care au fost insuflate de noi”.

Aşa încât ei insuflă tot ceea ce este vătămător şi câştigă de partea lor tineretul nostru. Nu vedeţi unde i-au adus?

Tinerii hippy

Fenomenul hippy nu e întâmplător. A trecut prin multe stadii şi o pregătire distructivă de mulţi ani, ca să pregătească de mai înainte un tineret drept pradă uşoară pentru ceea ce urmăresc ecumeniştii prin planurile lor întunecate. L-au plămădit încetul cu încetul. De aceea, de vreme ce tinerii hippy sunt dezinteresaţi de toate, fac jocul

ecumenismului. Îi preocupă şi pe ei unirea religiilor. Ba se grăbesc, în felul lor, să ajungă la o religie a ecumenismului.

Cunoscutul sociolog francez Edgar Moren, vrând să stabilească cu precizie ce este această mişcare hippy, a mers în California, ca să-i cunoască îndeaproape, să vorbească cu ei, să priceapă ideile şi crezul lor. După ce trăi acolo lângă ei, s-a întors în Franţa şi şi-a publicat impresiile. Vorbind despre religia lor a zis printre altele: „Am impresia, a accentuat, că o nouă religie e pe cale să se nască, şi că celebrările ce au loc ne amintesc de ceremoniile esoterice ale vechilor religii. Ce este această religie? Ea a îmbrăţişat budişti, troţkişti, maoişti, admiratori ai bibliei, prieteni ai păcii”.

Nu-i ăsta planul ecumenismului? Şi mai jos, referindu-se la filosofia tinerilor hippy, spune că ea se rezumă „să creeze o cultură ce va succede cultura actuală a lumii civile şi care să constituie o amestecare de diferite religii de pe glob, din care să apară un amalgam: o nouă religie”.

Adică şi tinerii hippy şi-au mobilizat toate forţele ca să contribuie, prin modul lor de viaţă şi obiceiurile lor inimaginabile, la reuşita planului final al ecumenismului!

Ei, fireşte, se grăbesc ca scopul ecumenismului să ajungă la final, care este închinarea la satana, precum se dovedeşte din ceremoniile magice şi satanice ce le fac, aşa cum s-a descoperit la procesul criminalului Manson, supranumit „satana” din America.

„Guvernul mondial va fi condus de satana”, s-a descoperit în timpul procesului său. Unul dintre martorii de la proces a declarat că şeful tinerilor hippy credea că este în acelaşi timp şi Iisus Hristos şi satana! Vedea pe „Beatles” ca pe cei patru călăreţi din Apocalipsă. Alt martor a declarat că Manson credea că cei patru călăreţi de la „Beatles” sunt proroci… Că omul negru în cele din urmă se va alătura „familiei” Manson şi că banda de hippy, al cărei şef era, va conduce lumea în numele lui (Lumea Liberă 18.10.1970).

Însă această depravare şi distrugere a tineretului trebuie să ne pună pe gânduri serios. Să ne neliniştească şi să ne umple de întrebări şi frământări…

Se cuvine să dormim duşi, într-un somn profund, ca Biserică şi ca neam, în timp ce vrăjmaşii noştri ecumenişti lucrează infernal ca să ne nimicească? De ce nu ne îngrijim de sănătatea psihică şi duhovnicească a tinerilor noştri? De ce lăsăm pe partizanii ateilor,

ereticilor şi antihriştilor să acţioneze în dauna copiilor noştri? Să ne trezim până nu e prea târziu!

X. Subminarea

Un alt mijloc întrebuinţat de ecumenişti ca să surpe zidul de necucerit al Ortodoxiei este subminarea. Fiindcă nu pot în mod direct şi dintr-odată să o surpe, de aceea o scindează încetul cu încetul. Ciuntesc încontinuu câte ceva din viaţa liturgică şi tradiţia Bisericii Ortodoxe. Planul distrugerii Bisericii Ortodoxe a început să fie pus în aplicare în Grecia după eliberarea53 neamului grecesc de sub jugul turcesc.

Biserica, mai cu seamă, a contribuit la eliberare participând efectiv la revoluţie şi ar trebuit să-i arate respect. Cu toate acestea, străinii voiau să o lichideze cumva pe neobservate.

Au găsit şi aici, din nefericire, colaboratori, vânzători ai credinţei, aşa cum a fost, ca prim precursor, secretarul Sfântului Sinod şi profesor universitar Farmakidis, o adevărată otravă54 pentru Ortodoxie. Au „aterizat" atunci în Grecia tot felul de venetici şcoliţi, protestanţi şi indiferenţi religios, care au luat în mâinile lor frâiele Bisericii.

să ar putea părea surprinzătoare asemănarea izbitoare a ceea ce s-a petrecut în Grecia după Revoluţia de la

1821 şi cele întâmplate în Principatele Române odată cu revoluţia paşoptistă (de la 1848). Dar nu şi pentru cei ce cunosc istoria. Ne referim nu la aceea istorie măsluită care, din păcate, se predă la şcoli, ci cea adevărată din care putem găsi crâmpeie în memoriile şi scrierile unor adevăraţi patrioţi şi luptători împotriva curentului de distrugere a valorilor neamului şi Bisericii. De ce nu pare surprinzătoare? Pentru simplul fapt că „bravii eroi" ce-au profitat de pe urma revoluţiilor erau masoni, „fraţi" de lojă şi, poate, colegi de facultate pe la Universităţile europene, unde au fost îndoctrinaţi şi apoi retrimişi unii în Grecia, alţii în România, cu directive precise, să pună în aplicare planurile masoneriei de distrugere a valorilor din ţările ortodoxe, înlocuindu-le cu non-valorile pe care le vedem până astăzi la loc de cinste, ba chiar aprobate prin lege – a se citi fărădelege – şi împotriva cărora nimeni nu poate spune ceva, căci riscă să ajungă la tribunal, (n. ed) s4 Joc de cuvinte. În limba greacă, farmăki înseamnă otravă; aluzie la numele celui citat de autor. (n.ed.)

Atunci puterile întunecate au găsit prilejul potrivit sub regele

Ott055, care era papistaş şi Mauer56 care era protestant. Atunci au desfiinţat 420 de mănăstiri (cele mai mari). Ele, cu frăţiile lor monastice numeroase, erau bastioanele Bisericii şi ale neamului. Le-au răpit averile. Azvârleau sfintele icoane, le călcau în picioare şi le ardeau. Au confiscat sfintele vase şi podoabele bisericilor. Izgoneau monahiile cu forţa din lăcaşurile Domnului cu bătăi şi ocări. Este adevărat că, clericii greci autentici, cât şi laicii credincioşi lui Hristos şi Tradiţiei s-au opus la aceste „reforme”. S-au luptat cu vigoare împotriva curentelor vătămătoare de europenizare, pe care le promovau puterile întunecate. Astfel de luptători pentru Ortodoxie au fost destui: cunoscutul cleric Constantinos Iconomos, cu scrierile lui; monahul Hristoforos Papoulakos, neştiutor de carte dar făcător de minuni, cu predicile sale înflăcărate şi minunile lui; eruditul monah Kosmas Flamiatos cu organizaţia „Ambelos”, care a fost închis şi otrăvit de englezii protestanţi. Flamiatos a trimis din Patras în 1840 o epistolă către Părinţii din Sfântul Munte. În ea se poate vedea atacul turbat al puterilor întunecate împotriva Ortodoxiei. Iată ce scrie:

„În urmă cu vreo 40 de ani s-a făcut un complot ocult şi secret împotriva Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, şi de atunci, zi de zi, răul înaintează fără să fie perceput, apostazia, propagarea rătăcirii, depravarea generală, dezbinările bisericeşti, politice, civile şi familiare, smintelile în rândul credincioşilor, înnoiri şi inovaţii.

Principalul vinovat şi născocitor al acestei conspiraţii, după satana, este masoneria. Ea a pus în mişcare de atunci, în chip perfid şi ascuns, toate popoarele de alt neam ale Apusului şi Răsăritului în această conspiraţie. Şi toate se mişcă şi tind spre acelaşi scop: distrugerea pe nesimţite şi în masă a toată Biserica, cât şi desfiinţarea şi pierderea generală a popoarelor ortodoxe şi înainte de toate a neamului grecesc. Această uneltire, lucrează de atunci în toate ţările ortodoxe prin felurite şi perfide chipuri, în Rusia, Moldo-Vlahia, Serbia, Bulgaria, şi în tot Imperiul Otoman, Anatolia, Egipt şi mai cu seamă, prin intermediul legii şi sistematic, în regatul Greciei şi în insulele de lungul coastei

55 Otto I (1815 – 1867) – primul rege al Greciei între 1832 – 1862, după făurirea regatului Greciei în urma războiului de independenţă de la 1821.

56 Georg Mauer (1790 – 1872) – legist din Bavaria, unul din cei trei membrii ai regenţei lui Otto (1833 – 1834). Fondator al legislaţiei

neogreceşti.

de vest a Greciei, unde masoneria este implicată şi are o mare înrâurire asupra lucrurilor.

Masoneria încearcă să acapareze şi Marea Biserică a Constantinopolului şi spre acest scop tind toate şcolile de azi din Răsărit, Apus şi Miazănoapte, şi toate societăţile secrete ce sunt organizate, chipurile, sub pretextul libertăţii de gândire şi religioase, jurămintele impuse, noile proiecte de lege şi inovaţiile, cea mai mare parte a presei şi mulţi ziarişti, smintelile referitoare la credinţă ce se aud peste tot, blasfemii şi câte alte nenumărate lucruri.

În această uneltire au fost atraşi, prin înşelăciune, puţinii episcopi existenţi din Grecia şi mulţi alţi clerici, aproape toţi oamenii de ştiinţă şi cei de neam nobil, toţi câţi au profesii şi poziţii privilegiate, toţi savanţii actuali şi învăţătorii, şi prin ei, tineretul ortodox este şcolit, încât întreaga nouă generaţie a ortodocşilor se primejduieşte să ajungă pe nesimţite în acest naufragiu dezastruos şi înfricoşător al rătăcirii… Acum cu mulţi ani în urmă, în insulele coastei de vest a Greciei şi în timpul regenţei din regatul Greciei, masoneria a provocat schismele bisericeşti şi îndată a validat legea conform căreia Biserica trebuia să fie administrată de către autorităţile civile, după sistemul luterano-calvinist din Anglia. Aşadar în Grecia, nu doar persoane laice şi lipsite de scrupule şi necredincioase, ci însăşi vrăjmaşii de neîmpăcat ai lui Dumnezeu administrează prin intermediul legii şi sistematic şi fac legea în Biserică.

Însă şi puţinii episcopi care au mai rămas, nu doar că au căzut în această uneltire împotriva credinţei, fiind consideraţi „cozile de topor” ale vrăjmaşilor, ci niciunul dintre ei nu-şi împlineşte datoriile bisericeşti, figurând doar cu numele şi forma exterioară, ajungând, prin lege, funcţionari ai statului, încât stăpânirea cea din veac a Duhului Sfânt a încăput pe mâinile autorităţilor fără de Dumnezeu, care de multă vreme pregătesc venirea antihristului.

Prin acest sistem ordinar şi ticălos, clerul este – potrivit acestui duh de depravare şi rătăcire – dus în eroare necontenit, iar dogmele şi Tainele sunt desfiinţate lent şi imperceptibil, introducându-se în loc, relele credinţe ale rătăcirii. Conspiraţia urmăreşte ca acest sistem să se implanteze în toată lumea, în toate ţările ortodoxe, pentru ca prin el să distrugă, în mod nebănuit şi în puţină vreme, toată Biserica Ortodoxă. În Rusia, ministerul cultelor de acolo, care este dirijat de masonerie,

face legea în Sinod în toate câte vrea, iar în Constantinopol, Vogoridis şi alţi oficiali, toţi unelte ale masoneriei, trag Patriarhia Ecumenică spre acest scop.

Unul din scopurile acestei urzeli împotriva credinţei este şi desfiinţarea monahismului şi, înainte de toate, a celui din Sfântul Munte Athos, care este până astăzi, prin Dumnezeiescul Har, locul vieţii monahale prin excelenţă şi exemplu sfânt al trăirii ortodoxe. Nenumărate intrigi, pornite dintr-o ipocrizie impertinentă, au născocit acest plan antihristic şi mârşav, şi care intrigi nu am acum timp să le enumăr. Una dintre cele multe este, după cum se poate observa, „instruirea” după duhul rătăcirii a multor rasofori şi novici, ca apoi din acest aluat să-i promoveze în funcţia de egumeni în toate mănăstirile din Sfântul Munte şi după aceea ei, fiind în fruntea complotului să răspândească smintelile astfel încât, pe nesimţite şi fără nici cea mai mică bănuială, viaţa monahală să înceteze. Prin atare intrigi, monahismul din insulele de pe coasta de vest a Greciei a fost desfiinţat şi aceleaşi intrigi acţionează, de o bucată de vreme, şi în regatul Greciei. Complotul are drept ţel, pe lângă altele, să tragă în rătăcire pe toţi, de e posibil, aghioriţii răspândiţi pe la metocurile din afara Sfântului Munte.

Foarte multe tulburări se produc în Sfântul Munte, fiindcă sub pretextul cererii făgăduinţei vieţii monahale pricinuiesc sminteli, iar oarecare bătrâni au doar numele şi chipul de afară de povăţuitori.

De aceea se cuvine faţă de toate astea multă veghere, ca nu cumva, din neatenţie să cădem în lepădare de Dumnezeu şi într-o trădare generală a Bisericii”.

Ce zice Makryianis despre conspiraţie

Despre conspiraţia împotriva Bisericii, pe care au pus-o la cale cei de atunci, cu sprijinul curţii regale a lui Otto, scrie în „Memoriile” sale şi generalul Makryianis57, cel mai veritabil luptător grec al revoluţiei din 1821, înfierând-o cu asprime. Ea – spune el – a făcut mare vătămare în patrie şi religie: „… Aceştia au s7 Makryianis Ioannis (1797 – 1864), general la Revoluţia din 1821, de loc din Dorida, s-a luptat, printre multe altele şi pentru elaborarea şi votarea Constituţiei. Căzut în dizgraţie, este arestat în 1852, fiind apoi eliberat după 2 ani. A adormit întru Domnul pe 27 aprilie 1864. Despre el, Cuviosul Paisie Aghioritul (+ 1994) vorbeşte elogios, arătându-l a fi unul din adevăraţii patrioţi şi apărători ai Credinţei Ortodoxe, susţinător al valorilor

Bisericii, cât şi a celor naţionale (Cuviosul Paisie Aghioritul, Trezire Duhovnicească, vol. II, Ed. Evanghelismos, Bucureşti 2003, p. 223, n.ed.).

adus ţara şi credinţa în halul în care sunt şi ei instruiţi de către cei necredincioşi. Pe vremea stăpânirii turceşti, turcii nu clinteau o piatră din vechile biserici, iar aceşti amăgitori şi-au unit interesele meschine cu fanarioţii vânduţi – şi cu alţii asemenea, contaminaţi de microbul Europei – şi ne-au stricat mănăstirile şi bisericile. Pe unele le-au pângărit, iar altele au ajuns adăpost pentru vite. De la astfel de sfinţiţi, pătimirăm astea. Şi de la astfel de indivizi, ostaşi şi civili, după ce vărsarăm râuri de sânge suntem în primejdie să ne pierdem patria şi credinţa".58

Prin urmare, ei mai întâi au început să sape ca să dărâme din temelii Biserica. Aceşti semidocţi teologi şi alţii, ce-au studiat în Europa, au dispreţuit tradiţia şi-au făcut tot ce le-a stat în putinţă să falsifice Adevărul credinţei…

Conspiraţia astăzi

Ecumeniştii şi puterile întunecate din spatele lor n-au încetat de atunci să unelteasca împotriva Bisericii. Pe zi ce trece fac un război fără gâlceavă. Ne despart şi ne îndepărtează de tot ce este autentic. De exemplu o biserică frumoasă ce vor s-o transforme în obiectiv turistic, iar cultul Bisericii într-o paradă teatrală.

Cu trecerea timpului conspiraţia se intensifică. Vrăjmaşii Credinţei Ortodoxe, la orice pas găsesc câte ceva, care, chipurile, nu-i bun în Biserică. Invocau progresul şi evoluţia. Nu le plăcea muzica bizantină şi începură s-o schimbe cu muzica europeană. Nu le-a plăcut farmecul şi puritatea muzicii Bisericeşti şi-au făcut totul să introducă prin biserici coruri de cântăreţi cu muzică de sorginte europeană. Nu sufereau să vadă privirea sobră a lui Hristos. O voiau zâmbitoare, ca să nu-i mai mustre pentru fărădelegi şi pentru trădarea Credinţei. Apoi au început să vorbească despre portul bărbii. Preoţii moderni, cu duh lumesc adăpaţi, fără ca să-şi dea seama, cu veninul ecumenismului, începură să-şi radă bărbile. Le-au raşchetat şi scurtat, devenind caraghioşi ca măscăricii.

Unii, desigur, au aruncat rasele şi reverendele, umblând civil doar în pantaloni, după modelul pastorilor protestanţi. Şi am văzut, din păcate, unul ca acesta, având cea mai mare autoritate la Catedrala Mitropolitană din Athena!

f (Makryianis, Memorii).

Iar asta o fac ca să nu mai existe deosebire între ei şi pastorii protestanţi. Duhul lumesc îşi face loc între clerici. Şi am văzut această maladie strecurându-se cu insistenţă în Biserica noastră.

Deci vrăjmaşii credinţei noastre tot găsesc câte ceva „anapoda" şi ne-o aruncă în faţă ca astfel să ciuntească ceva din Cultul Dumnezeiesc al Bisericii. Scurtează din Slujbe; un Sfinte Dumnezeule îl cântă la repezeală; la fel şi Sfânta Evanghelie. Trei sferturi de oră să dureze Sfânta Liturghie. Modernismul promovat de ecumenism ia amploare din ce în ce mai mult ca să facă Biserica lui Hristos lumească!

Am văzut în ultima vreme, demontând catapetesmele de la biserici şi mănăstiri istorice. Astfel se pierde orice deosebire ce se află între Ortodoxie şi eterodoxie (papism şi protestantism). Poate că mulţi nu sunt conştienţi de ceea ce fac. Însă în orice caz, astfel se fac servicii proiectelor ecumenismului satanic.

Iată, cititorule, ce mijloace întrebuinţează ecumenismul şi cei ascunşi în spatele lui, masoneria şi sionismul, voind să nimicească Biserica lui Hristos. Folosesc filantropia, convocarea diferitelor Congrese şi Sinoade, Simpozioane ecumenice şi Comunismul ateu. Încă se mai folosesc de momeala progresului, „bombonica" dragostei, „calul troian", înlocuirea datinilor şi obiceiurilor neamului, subminarea Tradiţiei şi a Cultului Dumnezeiesc.

Să fie informat poporul despre toate astea, ca să se împotrivească din toate puterile. Cu atotputernicul ajutor al Capului Bisericii, Dumnezeu-Omul, planurile lor vor rămâne deşarte. Iar despre asta suntem absolut siguri. Ne-a spus-o Hristos: „Şi porţile iadului nu o vor birui" (adică pe Biserică).

CAPITOLUL VI

PE CINE FOLOSEŞTE ECUMENISMUL DREPT UNELTE DE-ALE SALE

Să vedem acum, pe cine foloseşte ecumenismul ca unelte ale lui. Să vedem cine sunt aceia care, fie întru ştiinţă, fie întru neştiinţă, ajută scopurilor satanice ale ecumenismului. Să demascăm pe mizerabilii tovarăşi de drum ai săi, ce au îmbrăţişat această mişcare unionistă, fără ca să-şi dea seama căror planuri infernale ale puterilor antihristice slujesc.

1. Pe eretici

Primii şi cei mai buni colaboratori ai ecumenismului fără de

Dumnezeu, în planurile sale antihristice, sunt ereticii, adică aceia ce se abat de la dreapta credinţă şi rămân cu îndărătnicie ancoraţi în înşelarea lor. Ecumenismul îmbrăţişează, ca pe nişte odrasle ale sale iubite, pe toţi susţinătorii ereziilor şi face totul ca să nesocotească şi răspândească noi erezii. Foloseşte drept împreunăluptători pe toţi vrăjmaşii lui Hristos şi ai Bisericii Lui. Mobilizează pe toţi oponenţii Adevărului, Luminii, Ortodoxiei…

2. Pe stăpânii lumeşti

Pentru promovarea şi izbânda planului său luptător împotriva creştinismului, se foloseşte de puternicii lumii şi stăpânitorii necredincioşi. Foloseşte ca unelte ale sale pe masoni, sau guvernanţi de state pseudocreştini. Cu ajutorul lor, loveşte Biserica. Cu stăpânirea lor lumească şi despotică, ecumenismul reuşeşte să zdruncine, să calce în picioare, ba chiar să desfiinţeze Dreptul divin al Bisericii!

Cu sprijinul unor oameni influenţi, ce trădează Ortodoxia, ecumenismul se străduieşte să degradeze Biserica lui Hristos dându-i un conţinut lumesc, şi făcând-o oficiu de stat şi corporaţie, persoană juridică de drept public! Ecumenismul propulsează în funcţii înalte ale aparatelor de stat, pe apostaţii credinţei lui Hristos. Şi cu puterile lor încearcă şi reuşesc din când în când votarea şi validarea unor legi potrivnice duhului şi literei Dreptului Dumnezeiesc al Bisericii.

Stăpânitorii lumii, ce sunt dirijaţi de ecumenism, cred că, prin egoismul şi semidoctismul ce-i caracterizează, pot conduce Biserica, nu acolo unde a fost hărăzită de Hristos, ci acolo unde se află, după părerea lor, interesul lor politic. Vor ca Creştinismul să servească diplomaţiei, intenţiilor şi intereselor lor. Răstignesc iarăşi pe Hristos ca astfel să poată avea o „Biserică” drept jucărie în mâinile puterilor civile şi politice ale lumii. O încătuşează astfel încât să devină slujitoare a lumii acesteia.

Să luăm în discuţie, ca exemplu, acel NATO ecleziastic, despre care s-au făcut multe dezbateri în urmă cu ceva ani, în Parlamentul Grec.

Voiau, mişcaţi de puteri din umbră, să facă şi un NATO ecleziastic pentru apărare împotriva Comunismului. Puterile oculte i-au convins că dacă există un NATO religios, adică un singur popor unit religios, cel al Europei, vor face un zid împotriva slavismului. Însă cât de grozavă şi de dramatică este neînţelegerea!

Dar oamenii ăştia nu pot pricepe că Hristos nu aparţine şi nici

n-are vreo legătură cu acordul Pactului de la Varşovia şi NATO? N-au priceput capcana pe care le-a întins-o ecumenismul, ca planul MRA, ce constă în unirea confesiunilor creştine şi apoi a religiilor, să fie încununat de succes? N-au sesizat că asta serveşte doar planului satanic şi distrugător al ecumenismului?

Nu văd că „unirea Bisericilor" este imposibilă şi că prin această „unire" ce-o pun la cale unii conducători politici din Apus, nu se va realiza intensificarea apărării, ci dimpotrivă se va ajunge la o indiferenţă şi slăbire a ei? Şi, negreşit, laxismul va fi o consecinţă sigură, fiindcă un ecumenism, adică o unire a ortodocşilor cu eterodocşii va avea drept urmări, scindarea, ura, discordia şi neînţelegeri la fiecare neam. Şi atunci când neamurile sunt sfâşiate de animozităţi şi discordii, când credinţa lor se clatină, atunci şi combativitatea lor paralizează… Ecumeniştii ştiu, cu certitudine, toate acestea, dar arată că le pasă, chipurile, de binele omenirii…

Însă suntem datori să le aducem la cunoştinţă că atunci când se duce o luptă pentru Ortodoxie – cel puţin pentru noi, grecii – se găsesc resurse inepuizabile pentru biruinţa ei. Este lupta pentru Biserica lui Hristos, iar nu pentru rătăciri, eresuri şi idolatria spre care ne îndreaptă ecumenismul… Le mai aducem aminte adepţilor întunecaţi ai ecumenismului şi tuturor celor ce se fac că nu văd Adevărul, că noi grecii, în al doilea Război Mondial, când ne-au atacat patria, corabia noastră, în timpul Sfintei Liturghii în insula Tinos, cu flacăra sfântă a credinţei în Sfânta Ortodoxie am ridicat steagul de luptă împotriva blestematei Axe, luptătoare de Dumnezeu. Poporul nostru ortodox a smerit cornul mândru al invaziilor antihristice. Le-a dat peste cap planurile lui Mussolini şi Hitler. Şi luptându-se cu hoardele de fier ale inamicilor, a arătat o mare biruinţă a Credinţei.

Însă care ortodox grec ar lupta pentru papa sau pentru ecumenismul antihristic?

Prin urmare, să-şi lepede ecumeniştii argumentele lor viclene şi fără temei, că trebuie să ne unim religios, ca să întărim, chipurile, apărarea Apusului! Asta s-o spună altora.

3. Pe cei căldicei

Cel mai cumplit e că Ecumenismul satanic îşi pune în aplicare, adesea, planurile sale cu ajutorul unor demnitari bisericeşti. Să nu vi să pară ciudat asta, deoarece Ecumenismul, cu ajutorul „alor săi conducători lumeşti, ridică în tronuri, după bunul plac şi în mod

nelegiuit, patriarhi, arhiepiscopi şi episcopi, iar pe aceşti „îndatoraţi” îi foloseşte apoi ca să aducă la îndeplinire scopul său.

Este ştiut, de altminteri, că în vremea noastră diferite patriarhii şi arhiepiscopii suferă mari presiuni de la conducătorii lumeşti, politicieni şi tirani. De exemplu Patriarhia Moscovei nu doar că este influenţată, ci este, de-a dreptul, condusă de casapii de la Kremlin. Iar dacă a intrat în „Consiliul Mondial al Bisericilor”, asta se datorează, după cum am văzut mai sus, presiunii lor apăsătoare.

Dar şi Patriarhia de la Constantinopol este influenţată inimaginabil de către politica apuseană. Această înrâurire a contribuit mult la intrarea Patriarhiei în legătură cu protestantul „Consiliu Mondial al Bisericilor”.

Din păcate sunt clerici care primesc ajutorul ca să pună mâna pe tronuri, iar apoi se lasă influenţaţi de autorităţile politice şi se supun lor. Dar orice episcop sau cleric ce-a uitat că aparţine Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească; ce-a uitat că este ortodox şi încalcă la arătare sunetele Canoane devenind una cu ereticii, se află foarte departe de Hristos şi Biserica Lui. Acela nu are drept scop acel: „Vie împărăţia lui Dumnezeu”, ci „Vie împărăţia lui antihrist pe pământ”.

Acoliţi vrednici deplâns

Ce justificare poate avea colaborarea unor capi bisericeşti cu ecumenismul luptător împotriva Bisericii? Ce circumstanţe atenuante ar afla ei, atâta timp cât ajută ecumenismului la punerea în aplicare a planului său satanic?

Nu există iertare pentru această groaznică vânzare a lor. Nu există dezvinovăţire. Pe câtă vreme intră în ecumenism, asta înseamnă că sunt de acord cu intenţiile lui, care se întorc împotriva lui Hristos, împotriva Credinţei Ortodoxe. Prin urmare, neagă faptul că Hristos este Dumnezeu Adevărat. Aceştia cred, ca şi ereticii, că Hristos este „zidirea” lui Dumnezeu. Sunt de aceeaşi părere cu masonii, care numesc pe Domnul nostru Iisus Hristos, „mistic” şi „mare iniţiat”.

Alăturându-se deci, şi colaborând cu ecumenismul, ortodocşii cad, de-a dreptul, în lepădare de Hristos. Acceptă mitul potrivit căruia Hristos n-a venit încă pe pământ şi că prin urmare, n-a adus izbăvirea, mântuirea şi Adevărul. E ca şi cum ar aştepta alt „mântuitor”.

Prin toate astea, însă, ajung hulitori ai lui Dumnezeu, trădători ai Credinţei noastre şi colaboratori ai vrăjmaşilor lui Hristos! în acest

mod, ortodocşii ajută ecumenismul, care încearcă să răpească Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos şi s-o dea vrăjmaşului lui Hristos, adică antihristului.

Vedem de-acum limpede că în zilele noastre, ecumenismul devine camarad de luptă cu vrăjmaşii Bisericii lui Hristos şi se luptă sistematic să substituie pe Hristos Cel dintru început (v. Io. 1, l) cu zeităţile idolatrilor, iar la urmă să dea tronul şi cinstea lui Hristos, vreunei zeităţi oarecare, care va fi plăsmuire omenească. Va fi domnul întunericului „stăpânitorul veacului acestuia".

Aşadar, să ia aminte colaboratorii şi partizanii ecumenismului! Să ţină seama de răspunderea înfricoşătoare faţă de Dumnezeu, omenire şi istorie. Şi, mai ales, reprezentanţii Bisericilor Ortodoxe să aibă grijă să nu devină colaboratori ai ecumenismului şi „groparii" multor suflete ortodoxe.

Crima lor va fi cumplită şi de neiertat. Dar, pentru că sunt şi mulţi care, bine intenţionaţi şi fără să bănuiască ceva, cochetează cu ecumenismul, fără să ştie sau măcar să-şi dea seama de planurile sale urzite de mult, de aceea am crezut de cuviinţă să facem prezenta demascare a lui.

Pentru Dumnezeu! fraţi Creştin-Ortodocşi, Cuvioşi Părinţi şi Monahi, Cucernici Preoţi şi Preasfinţiţi Arhierei… Staţi departe de mişcarea antihristică a ecumenismului, măcar acum, când vi l-am înfăţişat în adevăratul său chip hidos şi monstruos, fără mască! Are să vă facă vânzători ai lui Hristos şi lupi ai turmei Sale.

Partea a doua

CAPITOLUL I LOVESC CU PICIORUL ÎN ŢEPUŞĂ

Ecumeniştii şi cei care-l dirijează, masoni şi sionişti, războiesc cu înverşunare Biserica lui Hristos, precum am văzut E posibil ca aceasta să provoace cititorului nostru, melancolie, dezamăgire şi deznădejde. Poate că loviturile acestui război al ecumenismului, luptător împotriva creştinismului, să lase impresia că totul se năruie şi nu mai este nădejde de mântuire.

Însă lucrurile nu stau chiar aşa. Deoarece cititorul trebuie să cunoască faptul că „Viu este Domnul Dumnezeu" şi că El este Atotputernic, iar Biserica Lui este nebiruită. Necredincioşii şi puterile oculte, ce fac front comun împotriva lui Dumnezeu, se ostenesc în deşert ca să facă să dispară stăpânirea Lui. Dumnezeu îi va zdrobi „ca pe vasul olarului" aşa cum zice psalmistul.

Dovadă a faptului că, vrăjmaşii lui Hristos lovesc cu picioarele goale în ţepuşă, este istoria. Aceasta ne-o adevereşte până astăzi vrăjmăşia şi răutatea sioniştilor împotriva Domnului nostru şi a Bisericii Sale şi care vrăjmăşie, în cele din urmă, va fi zdrobită şi se va întoarce iarăşi asupra capetelor lor. Şi iată:

I. Răstignirea Domnului

Cu o ură de moarte, evreii au săvârşit crima cea mai cutremurătoare din toate veacurile, Răstignirea Celui fără de prihană, a Fiului lui Dumnezeu.

„Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri" – au strigat atunci. Ce-au izbutit, însă, cu asta? Nu s-au descotorosit de Hristos, aşa cum credeau, ci dimpotrivă, de atunci a început tragedia lor. Sângele lui Hristos îi urmăreşte.

În anul 70 d.Hr., s-a întors asupra capetelor lor şi a copiilor lor, aşa cum ceruseră, înfricoşătoarea urgie a lui Dumnezeu Cel Drept. Ierusalimul a fost înconjurat de armata romanilor conduşi de Tit. Pe durata asediului o foamete cruntă a cuprins pe poporul evreu. Mamele îşi mâncau pruncii, ca să potolească fiara neîmblânzită a foamei, după cum ne relatează istoricul evreu Iosif.

A urmat căderea Ierusalimului în mâinile romanilor şi dezlănţuirea urgiei Dumnezeieşti. Atunci romanii au răstignit atât de mulţi evrei, că nu mai găseau alte lemne ca să continue răstignirile. De asemenea au vândut milioane de evrei – prizonieri de război – ca sclavi în pieţele din Alexandria şi Egipt. Ierusalimul a fost ras de pe faţa pământului. De atunci evreii au fost împrăştiaţi în cele patru zări ale pământului…

Dar şi acum s-au aşezat câţiva în Palestina, dar trăiesc încontinuu o viaţă riscantă în mijlocul unor duşmani de moarte.

Deci, ce-au folosit răstignindu-L pe Hristos? Doar şi-au atras sângele Său asupra lor şi a copiilor lor!…

II. Reconstruirea templului lui Solomon

Odată cu căderea Ierusalimului sub Tit, templul lui Solomon a fost distrus până la ultima piatră. S-a împlinit cuvântul Domnului ce i-a spus: „Amin, zic vouă, că nu va rămâne aici piatră peste piatră care să nu se risipească" (Marcu 13.

Dar evreii, care n-au crezut niciodată în Hristos şi în cuvântul Său veşnic şi neclintit, au voit să reconstruiască templul lui Solomon şi să scoată drept mincinos cuvântul Lui cel profetic.

În 363 d.Hr., în vremea lui Iulian Paravatul, au găsit prilejul să facă reconstrucţia templului. împăratul luptător împotriva Creştinismului, Iulian i-a susţinut şi ajutat material să-şi reconstruiască templu159.

Atunci episcopul Ierusalimului Chirii60, sub a cărui privire se întâmplau toate acestea, spune înaintea tuturor prorocia lui Daniil şi a lui Hristos însuşi cu privire la cele ce se întâmplau. Mustră această încercare luptătoare de Dumnezeu, cât şi truda zădarnică a lor. El îi dojenea pe faţă ca un vrednic Părinte apostolic. Iudeii însă s-au încăpăţânat să-l reconstruiască.

Şi chiar în clipa în care ei lucrau cu îndârjire, s-a pornit un cutremur, ce i-a speriat de moarte. Apoi, au încercat de trei ori să pună temelia, dar de fiecare dată ieşeau din pământ flăcări, nisip fierbinte şi pietre împrăştiind pe evrei şi vătămându-i.

Scriitorul latin Ammianus Marcellinus, care a fost martor ocular al minunii, o descrie astfel:

„Pe când Alipie (unul dintre favoriţii lui Iulian şi prefect al Bretaniei) insista cu tărie, fiind ajutat şi de ighemonul acelei eparhii, bulgări de foc înfricoşători ieşeau în locul unde săpau temelia, fiind foarte deşi şi arzând de multe ori pe

59 Vezi Mărturii ale scriitorilor iudei şi latini despre Hristos, de A. Sturza, pag. 241. n. aut.

60 în viaţa Sfântului Chirii patriarhul Ierusalimului se scrie mai pe larg despre cele afirmate. A se vedea Vieţile Sfinţilor, Luna Martie, ziua a-18-a unde este scrisă viaţa Sfântului Chirii.

lucrători, încât, în cele din urmă locul acela a rămas pustiu, neîndrăznind nimeni să se apropie de el”.

Până la urmă au fost nevoiţi să oprească lucrul. De atunci au trecut o mie şase sute de ani şi n-au cutezat să-l reconstruiască, deşi este templul la care visează de atâta timp şi dispun, după cum se ştie, de bani mulţi.61

Pe lângă acestea şi multe altele, despre minune dă mărturie şi un oarecare rabin, pe nume Ghedialiah. El se bazează pe analele istorice ale iudeilor.62

Se ostenesc, deci, în van, când se împotrivesc Atotputernicului Hristos şi „lovesc cu piciorul în ţepuşă”.

III. Plăsmuiesc Mahomedanismul

Prin secolul al VI-lea văd evreii cum Creştinismul se întinde şi

cuprinde toată lumea. Vor însă, cu orice chip, să oprească răspândirea lui. Îi neliniştişte înaintarea impetuoasă a credinţei şi învăţăturii lui Hristos. Se adună atunci în taină mai-marii evreilor, Sanhedrinul şi plăsmuiesc o religie luptătoare împotriva Creştinismului, mahomedanismul.

Foarte puţini, poate, ştiu că islamul nu a fost lucrarea şi plăsmuirea analfabetului şi sălbaticului Mahomed, ci a evreilor. Foarte puţini au habar că mahomedanismul este făcătură evreiască, deoarece toate informaţiile istorice despre acest lucru sunt măsluite de către cei ce au interes să ascundă asta. Cine mai ştie azi, că însuşi Mahomed era evreu după mamă? câţi ştiu că, cel puţin trei dintre femeile lui erau evreice şi că el era îndrăcit? 63 Cine a aflat vreodată că toţi cei apropiaţi din jurul său erau satanişti (vrăjitori, astrologi şi spiritişti)?

Au reuşit lucifericii Sanhedrinului să facă din analfabetul, epilepticul şi demonizatul beduin Mahomed, profet mincinos. L-au propulsat în frunte ca, prin sabie, să răspândească mincinoasa religie şi să rănească astfel Creştinismul.

61 Vezi şi Sf. Grigorie deNazianz, Cuvântul 4, pag 110 – 113; Sf. Ambrozie al Mediolanului, Cuvânt împotriva iudeilor; Ruffin, Cartea a-10-a; Socrate Cartea a-3-a, cap. 20).

62 Istoria, Le Beau, Voi. 3

63 v. Sfântul Maxim Grecul, Adevăr şi minciună. Scrieri dogmatico-polemice, Ed. Sophia, 1998; Sfântul Maxim Grecul, Viaţa şi cuvinte de fobs, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2002. (n.ed.)

Dar care este consecinţa acestei atitudini duşmănoase a evreilor împotriva lui Hristos? Ce-au câştigat căpeteniile luciferice ale Sanhedrinului de pe urma născocirii Islamului? Au creat astfel cel mai rău şi mai neîmpăcat duşman de moarte al iudaismului. Primul sânge evreiesc a fost vărsat de însuşi Mahomed, lucru pe care adepţii religiei lui îl continuă până astăzi. Nu este mult timp de când, 110 milioane de arabi au depus greu jurământ ca să nimicească de pe faţa pământului şi ultimul evreu! Acuma, când sunt scrise aceste rânduri, 600 milioane de musulmani, pe care evreii i-au născocit ca să lovească Creştinismul, sunt gata să rănească de moarte, până la dispariţie, pe israeliţi, şi nu pe creştini, cum îşi plănuiseră ei de mai înainte.

Ca atare vezi, cititorule, că Dumnezeu a întors asupra capetelor lor, săgeţile pe care le îndreptau împotriva creştinilor. Vezi că într-adevăr „lovesc cu piciorul

IV. Inventează comunismul

Asta poate că pare de necrezut şi, mai cu seamă, însuşi comuniştilor. Şi totuşi este adevărat! Şi comunismul fără de Dumnezeu tot de evrei este inventat. Karl Marx era german de origine evreiască.65 Se trăgea din iudei. Pe jumătate evreu era şi Vladimir Lenin, care a fost mare prigonitor al Ortodoxiei şi al oricărei religii, care, în opinia lui era „opiul popoarelor”.

Lenin, al cărui nume este deja cunoscut în orice colţ al lumii, a început Revoluţia Bolşevică din Rusia, în 1917, cu un grup de 217 colaboratori, dintre care doar 8 erau ruşi, iar toţi ceilalţi erau evrei! El însuşi era mason de gradul 33.

Susţinătorii săi (în afară de mareşalii Hindenburg şi Ludendorf, ce au dat primele milioane în aur) sunt cunoscuţi bancheri evrei din America. Asta, se înţelege, n-o spunem noi, ci însăşi Istoria… Dar să vedem „câştigurile” şi

64 Mai multe date doveditoare despre faptul că evreii sunt inspiratorii şi izvoditorii mahomedanismului şi despre obârşia evreiască a lui Mahomed, a se citi cartea distinsului scriitor Washington Irving, tradusă în greacă în 1930 de către St. Ikonios şi publicată la editura „Eleftherudaki”. Nr. de înregistrare a Bibliotecii Parlamentului 2171.

65 Karl Marx a fost mason, s-a tras dintr-o familie de rabini, dar nici el şi nici Engels n-au inventat comunismul. Ei au fost influenţaţi direct de evreul Moses (Moshe) Hess (1812 – 1875) careafostsi unul din fondatorii socialismului., cf. http://roevoluţie.ro/citate-celebre-ale-unor-masoni-sau-evrei-sionisti-faimosi/

pagubele celor ce-au avut interese. A fost dezrădăcinat cumva „opiul popoarelor” din sufletele ruşilor, cum se fălea luptătorul de Dumnezeu, Lenin împreună cu creatorii şi ocrotitorii comunismului? Răspunsul îl veţi găsi în paginile micii noastre lucrări Minuni contemporane în Rusia, care s-a difuzat în mii de exemplare şi, tradusă în alte limbi străine, circulă în toată lumea.

Noi însă, putem să spunem cititorului nostru că dreapta credinţă din popor n-a fost dezrădăcinată, cum îşi închipuiră evreii şi comuniştii. Ştim cu certitudine, că de câţiva ani încoace, se desfăşoară o lucrare sistematică şi prudentă, acolo unde altă dată era „paradisul” luciferic, pentru dispariţia totală a sionismului. Când citim, aproape

zilnic, despre necontenitele vânzări de arme arabilor care, după cum se vede, sunt destinate să fie folosite împotriva acelora ce au născocit şi înfiinţat comunismul, adică evreilor, nu putem decât să rămânem fără grai în faţa înţelepciunii lui Dumnezeu, Care pedepseşte pe cei ce uneltesc împotriva Sfintei Ortodoxii.

Din 1956, şefii comunişti ai Moscovei, au făcut o întoarcere bruscă de 180 grade şi au atacat ideologic tot ce era evreiesc. S-a pornit o prigoană vădită împotriva evreilor, care se numără în Uniunea Sovietică la 3, 5 milioane. S-au publicat, în paralel, mii de cărţi ce dezvăluie activitatea distructivă a iudaismului! Toate cărţile filo-evreieşti, de literatură şi poezie au fost interzise. Îşi putea închipui vreodată evreul Karl Max că într-o bună zi, „odraslele" sale spirituale, comuniştii ruşi, se vor întoarce cu atâta fanatism împotriva sionismului? Astăzi însă, nimeni nu se mai îndoieşte. Multe organizaţii şi servicii sovietice, între care şi Academia de Ştiinţe, şi-au însuşit războiul ideologic împotriva sionismului!…

V. Creează hitlerismul

Sioniştii evrei au creat încă un monstru antihristic, pe Adolf Hitler.

Hitler era pe jumătate evreu66. În cercul său de prieteni erau mulţi evrei, ca vrăjitori, satanişti, spiritişti. Era ahtiat după slavă. Copiii luciferici ai Sanhedrinului, sioniştii îi promit că-l vor ajuta să ajungă sus, cu condiţia să facă să dispară Creştinismul şi să-l înlocuiască cu religia zeităţilor teutonilor. Hitler

6 http://bătăiosu.wordpress.com/2009/04/22/a-fost-hitler-evreu-sau-nu/ (n.ed.)

Pe 4 Ianuarie 1933 marele bancher german de origine evreiască Kurt von Schroeder primeşte în taină pe Adolf Hitler, în palatul său din Kolonia, de faţă fiind şi Franz von Pappen şi alţi satanişti! Acolo monstrului fascist şi satanic Hitler – ce are ca simbol crucea frântă a magiei negre, zvastica – i se pune la picioare aurul lumii. Şi cu ajutorul şi banii evreilor ajunge la putere un antihrist…

Ce a urmat ştie toată lumea. Zeci de milioane de oameni şi-au pierdut viaţa în experimentul nazismului de a impune religia „Noua Ordine Mondială".

Fireşte, nu stă în puterea noastră să fim noi aceia, ce ar trebui să se întrebe de ce bancherul evreu Kurt von Schroeder, primul şi marele

susţinător al lui Hitler, în loc să fie judecat la Nürnberg, a reuşit să-şi mute băncile şi afacerile în America, unde se bucură de o viaţă tihnită!...

Este cunoscută, de altminteri, colaborarea lui cu nazismul şi marele sprijin economic acordat acestuia, aşa cum a dezvăluit în Memoriile sale, von Papen şi care Memorii au dispărut în mod misterios, înainte de a apuca bine să se difuzeze pe scară largă...

Însă ce-a rezolvat cu asta sionismul? A creat un ocean de sânge creştinesc, dar n-a nimicit Creştinismul, aşa cum îşi imagina. Ba, din contra, mânia lui Hitler s-a întors împotriva neamului binefăcătorilor luciferici ai săi şi un munte uriaş de cenuşă a 6.500.000 de cadavre ale evreilor s-a înălţat ca un monument unic al barbariei.

Pentru încă o dată Dumnezeu a arătat sioniştilor luptători împotriva creştinilor, că Hristos este de nebiruit şi că „greu este să lovească cu piciorul în

Am adus de faţă toate acţiunile anticreştineşti de mai sus ale sioniştilor nu ca să ridicăm în slăvi puterea lor, fireşte, ci ca să dovedim că toate planurile şi încercările lor, ce sunt împotriva lui Hristos şi a Bisericii Sale, au fost, sunt şi vor fi zdrobite „ca vasele olarului". Şi, cu adevărat, constatăm în plus că scornirile lor satanice şi antihristice se întorc împotriva capetelor lor.

Fie ca să-şi revină, să-şi deschidă ochii şi să urmeze credinţei celui de acelaşi neam cu ei, Apostolul Pavel!

CAPITOLUL II DATORIA ORTODOCŞILOR

Acum se pune o întrebare capitală: ce vom face faţă de această ofensivă generală ale puterilor întunecate şi a ecumenismului împotriva Bisericii lui Hristos? Care este datoria noastră imediată? Cum să ne protejăm credincioşii de ecumenism? Ce vom face noi ortodocşii? Cum vom evita confuzia, tulburarea, naufragiul spre care încearcă ecumenismul să aducă omenirea? Ce să facem ca să păzim credinţa noastră nefalsificată şi autentică faţă în faţă cu agresiunea ecumeniştilor împotriva Bisericii lui Hristos? Avem să rămânem cu mâinile în sân, nepăsători, cuprinşi de o catastrofală apatie şi lipsă de combativitate? Vom lăsa pumnalul ameninţător, liber şi neîmpiedicat, să lovească Biserica lui Hristos? Nu! Pentru Dumnezeu! Aşadar, ce trebuie să facem?

I. Trezvie

Toţi creştinii ortodocşi din lume, toţi episcopii şi păstorii,

preoţii şi teologii, tot poporul credincios, Ortodoxia de pretutindeni în mod unanim, trebuie să se opună vitejeşte planurilor unioniste ale ecumenismului.

Am fost rânduiţi toţi de Dumnezeu, clerici şi laici, neadormiţi străjeri şi paznici veghetori pentru păstrarea vistieriei celei de mult preţ a omenirii: ADEVĂRUL, pe care Dumnezeu l-a revelat în istorie. Trebuie să ne împotrivim ca să nu pierdem această vistierie a credinţei Ortodoxe, pe care Domnul ne-a încredinţat-o.

Am fost puşi de Dumnezeu să păzim nepătată Ortodoxia. Să o apărăm cu orice preţ de ecumenismul abil şi întunecat. Altminteri, de la noi, străjerii, va cere Dumnezeu sufletele tuturor acelora ce sunt omorâţi de fiara ecumenismului. Fiecare credincios ortodox este un străjer al credinţei Ortodoxe şi nu trebuie ca să lase pe vrăjmaşii lui Hristos să o răpească din mâinile sale.

„Dacă străjerul a văzut sabia venind şi nu a sunat din trâmbiţa şi poporul n-a fost vestit şi va veni sabia şi va ridica viaţa cuiva… sângele lui îl voi cere din mâna străjerului” (Iez. 33: 6)

Adică, dacă străjerul vede pe vrăjmaş că se apropie cu sabia ameninţătoare şi nu sună din trâmbiţă, ca poporul să se pună la adăpost şi să-şi ia măsuri de precauţie şi dacă vrăjmaşul ucide vreunul, sângele acelei victime, adică răspunderea pentru moartea aceluia, se va cere de la străjer, spune Domnul prin prorocul Iezechiil.

Fiecare ortodox este pus străjer. Este santinelă şi trebuie să anunţe primejdia, să sune din trâmbiţă, ca poporul care nu bănuieşte nimic, să se trezească. Este crimă odioasă să vezi pe vrăjmaş intrând în poporul ortodox cu sabia eresului, dinainte pregătită şi să nu dai de veste… Vei da socoteală de asta lui Dumnezeu.

Dacă am ţine seama toţi de răspunderile ce le avem! Vrăjmaşii au intrat deja în via lui Hristos şi fac prozelitism necruţător. Se fac măcelari de suflete şi duc, nu un suflet, ci multe, la închinarea lui antihrist, la pieire…

Toţi să tragem un semnal de alarmă duhovnicească. O împotrivire a toată Ortodoxia, la perfidele invitaţii ale ecumenismului, dar şi veghere generală, deoarece duşmanul zilelor noastre, ecumenismul, are sabia ucigaşă cu viclenie şi se apropie de noi cu zâmbete şi declaraţii de dragoste mincinoase.

Ca să ţinem neatinsă şi nevătămată credinţa noastră de sabia ucigaşă a vrăjmaşilor lui Hristos trebuie să stăm deoparte de orice

unire vicleană…

II. Departe de orice unire

Şi, mai întâi, departe de orice unire. Ortodoxia nu va accepta un dialog cu ereticii şi ateii de la egal la egal. Nu se va preta la compromisuri şi capitulare. Ea are obligaţia de a se lupta ca să menţină Adevărul nefalsificat. Trebuie să facă cunoscut pretutindeni că Adevărul nu acceptă compromisuri. Trebuie să le amintească papistaşilor, unioniştilor, ecumeniştilor şi tuturor vrăjmaşilor perfizi ai ei, că primii creştini au trecut prin groaznice şi cumplite persecuţii, numai şi numai pentru că nu voiau să lase ca Hristos să fie cuprins în largul Pantheon, unde Roma a reunit toţi zeii idolatriei.

Cu credinţă statornică, creştinii primelor veacuri se împotriveau oricărui amestec, oricărui sincretism. Preferau prigoanele decât acest înfricoşător compromis al sincretismului, unde esenţa Credinţei Ortodoxe ar fi fost expusă la pieire.

Despre această atitudine de neclătinat cu privire la credinţa, a primilor creştini Gaston Boiessier scrie: „Aveau această puternică stăruinţă să se izoleze astfel de restul lumii, ca să-şi ţină Credinţa lor curată de orice amestec, şi doar aşa se poate explica cruzimea şi bestialitatea prigoanelor, a căror victime au fost creştinii, timp de trei secole”.

Şi noi, creştinii ortodocşi de astăzi, o astfel de atitudine trebuie să avem. Ortodocşii epocii noastre trebuie să rămână statornici şi neclintiţi în Credinţă. Nu e loc pentru ipocrizii, surâsuri false şi cedări în numele unei „iubiri” păcătoase. De altfel, semnele ce grăiesc despre imposibilitatea unirii sunt evidente. Vremurile noastre corupte vor cu orice chip să ne închidă în psihoza ecumenistă.

Însă noi vom zice nu! Nu, papistaşilor! Nu, ecumenismului! Şi asta, pentru că deja îi cunoaştem bine şi pe unii şi pe alţii. Ne vorbesc încontinuu şi până la exasperare papistaşii de dragoste. Dar nu se opresc aici. În acest mincinos şi neghiob „dialog al dragostei” se ascunde mare prefăcătorie. Papismul este camuflat acolo, ascunzându-ne adevăratul său chip.

Însă acum, e de datoria noastră să-l dăm la iveală, ca să-l vedem în adevărata sa înfăţişare, şi să ne înţelegem în sfârşit, ca să nu fim înşelaţi de dragostea ce neo flutură pe la nas.

Cititorule, adevăratul chip al papismului este înfiorător. Este plin de răutate şi ură. Vaticanul, din nefericire, este mânjit de sângele

şi crimele mai vechi sau mai noi.

Vedem, de altminteri, silniciile şi vandalismul papistaşilor împotriva ortodocşilor. În timp ce ortodocşii n-au înjunghiat vreodată nici măcar un heterodox, papistaşii, dimpotrivă, ne căsăpesc fără încetare, nu doar în vechime, ci şi în prezent. Pentru că ei nu s-au schimbat. Sunt aceiaşi, ba chiar mai răi. Şi spre adeverirea celor spuse, vom apela iar la istorie, aducând la vedere nu ceva din cele de demult, ci doar două exemple din zilele noastre:

1. Persecuţia în Cehoslovacia

„Dragostea" papismului o putem vedea în persecuţia pe care papalitatea a pornit-o împotriva Ortodoxiei din Cehoslovacia!

Adevăratul chip al papismului l-a dat pe faţă şi înfierat la scară largă, mitropolitul de la Praga şi a toată Cehoslovacia, Dorothei, în luna mai 1969 la Academia de Ştiinţe din Sofia (Bulgaria) la împlinirea a 1.100 de ani de la adormirea Sfântului Chirii, apostolul bulgarilor şi a tuturor slavilor.

După ocuparea Cehoslovaciei de către comuniştii „secerii şi ciocanului", nu s-a pierdut doar libertatea naţională a ţării, ci îndată Ortodoxia a fost ameninţată serios. Uniţii papistaşi (greco-catolicii) din Praga au găsit atunci prilej bun, arătându-şi sălbăticia evidentă împotriva creştinilor ortodocşi.

Dar să vedem o expunere concisă despre persecuţia aceasta pe regiuni67:

a) Litmanova, regiunea Star Lubovna: a fost distrusă biserica şi este exercitată o persecuţie sistematică împotriva ortodocşilor.

b) Klenova, regiunea Humene: de Pastele anului 1969, uniţii au deschis focul asupra bisericii, ciuruind-o în întregime.

c) Stropkov, regiunea Svintik: uniţii, organizaţi în bande, din toată regiunea au demolat biserica. S-au urcat în clopotniţă şi au stricat şi demolat crucea ortodoxă. Casa parohială a preotului ortodox a fost distrusă. Mobila iau aruncat-o în drum şi ori au furat din ea, ori au distrus-o.

d) Tsekov, regiunea Trembosov: au atacat şi ocupat cu forţa biserica în timpul Sfintei Liturghii. Preotul a fost bruscat şi maltratat, chiar în acel moment (deşi încă nu se terminase Sfânta Liturghie) astfel încât a fost nevoit să stea internat în spital timp de săptămâni întregi.

e) Malee Zalouzitee, regiunea Mihalovce: în acest sat există 42

de familii ortodoxe şi 28 de familii greco-catolice. Uniţii catolici din toată regiunea – ca la 3.000 cu tot cu partizanii lor – după ce-au ajuns acolo cu autobuzele au distrus biserica ortodocşilor. Ortodocşii au apărat biserica lor, vrând să o scape de profanare. Sângele lor vărsat a înroşit drumul şi pardoseala Bisericii, neîmpiedicând pe „preoţii" uniţi să intre (trecând cu picioarele peste sânge omenesc) în biserica ortodocşilor, ca să-şi facă „liturghia" lor!!

f) Kusmitce, regiunea Trembisov: Biserica a fost ruinată. Preotul a fost chinuit crunt de către greco-catolicii fanatici. A fost bătut fără milă şi înjosit în tot oraşul, în timp ce gloata de uniţi striga, că trebuie să-l răstignească! „Ia1, ia-l, răstigneşte-l"! (în 19, 15)

Faţă de această sălbatică persecuţie, aşa cum a făcut cunoscut Mitropolitul de Praga, Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia a protestat, făcând apel la forurile guvernamentale autorizate, dar nu s-a luat nicio măsură de protejare a Bisericii Ortodoxe. De asemenea, a făcut plângere direct la Vatican, dar fără rezultat. „Tăcerea Vaticanului vorbeşte de la sine", a reliefat Ierarhul.

Şi mitropolitul Pragăi continuă anunţuldenunţ, despre câte a spus el intendentului greco-catolic şi ce a constatat:

67 Amănunte se pot găsi pe http://orthodox-world.pblogs.gr/2008/10/unia-the-dorian-horse-of-papismcatholic-crimes-against-orthodox.html (n.ed.)

„L-am rugat să ne cedeze pentru puţină vreme, bisericile noastre, pentru oficierea cultului ortodox. I-am făcut referire la cunoscutul «Directorium» al Vaticanului sub a cărei supraveghere se află şi la faptul că credincioşii altor culte pot oficia slujbele lor în bisericile catolice. Mi-a răspuns că «Directorium»-ul nu îl interesează. L-am întrebat uimit: «De ce?», dar nu mi-a dat niciun răspuns. După cum se vede, uniţii şi-au pus de gând să piardă definitiv Biserica noastră. Pe aceia, pe care nu-i pot «converti» cu înfricoşări şi constrângeri, îi atrag oferindu-le avantaje materiale".68

2. Masacrele Papismului în Serbia

Ca să vedem cine sunt papistaşii care ne vorbesc într-una de dragoste, să ne aducem aminte de cei 800.000 de ortodocşi (da! chiar opt sute de mii), măcelăriţi de uniţii papistaşi (numiţi Ustashi) în urmă cu abia 25 de ani, în timpul celui de-al II-lea Război Mondial, în Iugoslavia, Slovenia şi Croaţia. Iată ce a scos la lumină în noiembrie 1961, ziarul anti-eretic Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă):

„În 1940 se observă o acţiune energică a «Ustachi»lor în Croaţia ce se continuă. În Italia se formează divizii militare de croaţi şi sloveni în vederea «Eliberării».

Bărbaţii poartă uniforme italiene şi-şi au sediul în zona Tergheşti şi Istria.

În 1941 germano-italienii atacă Iugoslavia. Croaţii se revolta şi aleg ca şef al statului – cu «binecuvântarea» Vaticanului şi acordul lui Mussolini – pe Ante Pavelić. Sunt introduse imediat în Croaţia şi Slovenia regimente militare speciale şi încep «epurările». Toţi preoţii ortodocşi aflaţi acolo sunt executaţi! apoi detaşamentele speciale cutreieră Croaţia şi Slovenia şi întreabă pe ortodocşii împrăştiaţi prin ţară dacă vor să se facă papistaşi, ca să scape teferi. Răspunsul este unul: «Nu! Noi vrem să murim în Credinţa Ortodoxă a strămoşilor noştri!». Asta o zic şi copii mici, de şcoală. Răspunsul lor e acelaşi. Atunci se dă semnalul masacrării în masă. 800.000 de ortodocşi sunt căsăpiţi, după multe chinuri şi sub supravegherea militarilor catolici. Acesta este cel mai

68 într-adevăr, aşa cum a spus Sfântul Antonie cel Mare (atunci când i s-a arătat dracul şi i-a spus că ar vrea, chipurile, să se pocăiască): „răutatea veche nu se face bunătate nouă”. Tactica pe care au aplicat-o uniţii în Transilvania, ortodocşilor români, aceeaşi o vedem dăinuind peste secole, urmând acelaşi tipar. (n.ed.)

mare măcel al ortodocşilor, de la venirea Domnului nostru Iisus Hristos, de care profită papismul.

În 1945, Ante Pavelić şi şeful Securităţii Statului dau bir cu fugiţii şi vin la Vatican şi se fac călugări! mai pe urmă, după ce au aşteptat acolo ascunşi multă vreme, trec în Argentina, cu ajutorul Vaticanului, unde îşi scapă pielea amândoi. Acolo dobândesc cetăţenia americană cu sprijinul direct al cardinalului Spelman.

Pentru că Tito este evreu (Iosif Broz) şi nu-i pasă în niciun fel de ortodocşi şi pentru că papistaşii şi-au pus în mişcare toate forţele şi influenţa ca să nu se scoată vreo vorbă despre masacrarea celor 800.000 de ortodocşi, toată chestiunea e în primejdie să fie uitată.

Există informaţii cutremurătoare în arhivele marilor puteri referitoare la acest scandal de notorietate mondială. Vaticanul dintotdeauna s-a servit în mod eficace de interesele politice. Din fericire, multe din documentele originale secrete, au încăput pe mâna unor oameni influenţi şi care la momentul oportun ni le-au pus la

dispoziţie”.

În 1963 revista Orthodoxos Typos scria de asemenea următoarele: „În timpul celui de-al II-lea război mondial (1942 – 1944) a avut loc cel mai mare măcel în masă a ortodocşilor, din istoria Creştinismului, la ordinul Vaticanului!

Măcelul mai vechi al papistaşilor împotriva celor ce cugetau diferit din noaptea sfântului Bartolomeu, păleşte neîndoielnic, în faţa uciderii în masă a 800.000 (da! exact cum citiţi, opt sute de mii) de ortodocşi sârbi în timpul celui de-al II-lea război mondial. Astăzi credem că a sosit deja clipa să fie date pe faţă acţiunile ascunse ale călăilor Vaticanului în faţa opiniei publice mondiale. Şi cea mai bună adeverire este publicarea – pentru prima oară – a fotografiilor apocaliptice a acelor masacre.

Iată, deci, o descriere scurtă a acestei tragedii a Istoriei:

În aprilie 1941 germano-italienii atacă Iugoslavia, iar croaţii papistaşi întorc armele împotriva patriei lor ortodoxe aliindu-se cu invadatorii. Conducător al lor este desemnat Ante Pavelić. Imediat detaşamente speciale de croaţi papistaşi din Italia, purtând uniforme italiene, ajung în nord-vestul Iugoslaviei şi încep uciderea în masă a 800.000 de ortodocşi. Toţi preoţii ortodocşi găsiţi acolo sunt executaţi prin lapidare, după ce mai întâi au fost legaţi cu sârmă pe cruci improvizate. 800.000 de ortodocşi de la copii de clasa întâi până la bătrâni au dat doar un singur răspuns preoţilor catolici prezenţi, care le promiteau să le salveze vieţile, cu o singură condiţie însă, să se facă catolici: «Vrem să murim creştini ortodocşi!». Iar mâinile preoţilor catolici au dat semnalul executării lor imediate”.

Despre acea masacrare odioasă a celor 800.000 de ortodocşi sârbi, la ordinul Vaticanului, le-a reamintit, de asemenea, ierarhilor sârbi în 1963 şi înalt preasfinţitul Arhiepiscop al Athenei, Hrisostom al II-lea. Acesta, explicând de ce Biserica Greacă nu acceptă propunerile de a trimite observatori la Consiliul Vaticanului, le-a reamintit delegaţilor sârbi prigoanele sângeroase, din timpul celui de-al II-lea război mondial, comise sub stricta supraveghere a Bisericii papale din Croaţia.

Ca atare, ăştia ne sunt papistaşii care ne vorbesc de dragoste şi unire! Şi cu ei vor ecumeniştii, în primă fază, să ne unească. Cu aceşti lupi papişti, ce sfâşie oile, cu uniţii care cu ură lovesc în Ortodoxie, atunci când o află neîntărită, neapărată şi persecutată.69

Dar, încotro ne duceţi unioniştilor? Unde vă îndreptaţi ecumeniştilor? închideţi ochii în faţa Adevărului? Chiar nu vedeţi ce se întâmplă? Au făcut în aşa fel, ca să ne aibă la discreţia lor, prin tertipurile „unirii” şi a ecumenismului. Dar nu vom cădea în cursele lor, fiindcă poporul grec, a văzut din fericire, primejdia „unirii” şi nu vrea să-l urmeze pe Athenagoras sau pe oricare alt ecumenist sau unionist acolit al său.

Merită însă să ascultăm apelul îngrijorat şi dramatic al Mitropolitului de Praga, prin care cere ţărilor ortodoxe susţinerea morală, în clipa în care papistaşii dezlănţuiră prigoane împotriva Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia:

„Existenţa noastră depinde de ajutorul vostru. Credem că dacă toate ţările ortodoxe din lume, ridică glasul în semn de protest, chestiunea coexistenţei tuturor Bisericilor în Cehoslovacia se va rezolva cu dragoste şi în duh de toleranţă reciprocă. Ce lucru înfiorător, ca în epoca noastră, după decretul Conciliului al II-lea al Vaticanului, referitor la ecumenism, să cerşim puţină toleranţă religioasă!”

69 Amănunte se pot găsi pe http://ortodoxiesraata.blogspot.com/2008/06/sfhtul-sfinit-mucenic-sava 1884-html

Iar mai pe urmă, după toate astea, catolicii să ne vorbească de „dragoste”! Dar sunt atât de neruşinaţi?

Iată, deci, pentru ce este cu neputinţă unirea cu marele casap şi făţarnicul papism şi nici nu încape vorbă ca să purtăm vreun dialog cu el. Ce răspuns şi explicaţie ne pot da adepţii mişcării ecumeniste? Ce circumstanţe atenuante pot găsi faţă de acest vandalism al papistaşilor? Cu toate acestea, ăsta este singurul dialog despre dragoste al papismului: nimicirea Ortodoxiei! Şi se prefac că nu văd asta „teologii” ortodocşi unionişti, iar papistaşii ipocriţi imită politica struţului.

În orice caz, noi ortodocşii nici „bun venit” (I Ioan 1, 10) nu trebuie să zicem acestor papistaşi eretici. De altfel, ne-o recomandă Sfântul Evanghelist Ioan, ucenicul iubirii. Nu cred să avem noi mai multă dragoste decât Apostolul iubirii. Să lăsăm deoparte falsele politeţi şi manierisme, dacă vrem să fim cu capul pe umeri.

Cât despre unire nici vorbă. Este imposibil să aibă loc vreo unire, fiindcă papistaşii nu s-au schimbat. Deci, departe de Papa!

Am insistat, cititorule, mai mult asupra pericolului papismului. Era necesar. Pentru că, primejdia ce ne vine de la papism este pentru Ortodoxie, cu adevărat mare. Este o ameninţare continuă şi permanentă.

III. Departe de ecumenism

Trebuie, de asemenea, ca noi ortodocşii să ne ţinem departe de ecumenism, într-adevăr e de neînţeles să luăm parte la congrese, unde se huleşte Sfânta Treime. Este păcat înfricoşător ca noi, ortodocşii, să mergem la consilii ecumenice unde se străduiesc să zădărnicească Ortodoxia. Ce căutăm noi în acest noian al mării bătut de valuri al anarhiei ecumenismului? Ce avem noi în comun cu acei rebeli perfizi ce caută să surpe Ortodoxia? Chiar nu vedem întunericul ce se ascunde în spatele strălucirii false? Nu vedem deznădejdea şi haosul ce se cască după aceste zâmbete ale făţărniciei? Nu ne dăm seama de pumnalul lor ucigaş?

Să luăm aminte, iubite cititorule! Chestiunea nu este un fleac. Este vitală. Ne servesc pe tavă promisiuni grandioase. Ne vorbesc de ecumenism, de înfrăţire mondială, de „Consiliul Mondial al Bisericilor”. (Vedeţi, pun înăuntru şi puţin

„Creştinism” ca să facă să pară adevărată minciuna lor amăgitoare). Ascund cuţitul în ambalajul gingăşiei. Nu-i credeţi! Adevărul, Hristos şi Biserica, nu se află în această făcătură umanistă a ecumenismului. Dumnezeu nu şade acolo, unde se pregăteşte tronul antihristului.

„Biserica” CMB-ului nu este Biserica întemeiată de Hristos. Este un produs idolatru al oamenilor. Iar a merge acolo noi ortodocşii, este cutremurătoare blasfemie faţă de Adevărul Evangheliei. Pentru că Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească îşi are existenţa continuă şi neîntreruptă de la întemeierea ei. Cei ce au lepădat-o, n-au lepădat Biserica. Ei s-au îndepărtat şi s-au rupt de ea, nu ca Biserică, ci ca eretici. Prin urmare, ei nu formează Biserică, ci erezie.

S-au desprins de la Trup, de la Trupul purtător de viaţă al Bisericii, ca o tumoare malignă purtătoare de moarte, ca un mădular putred. Ca atare, un ortodox (laic, monah, episcop, patriarh) să accepte a participa astăzi Biserica lui la un „Consiliu Ecumenic al Bisericilor”, este ca şi cum ar fi de acord cu ipoteza existenţei a mai multe Biserici. Este ca şi cum Biserica ar recunoaşte ereziile drept Biserici.

Asta ar putea fi caracterizat într-un cuvânt: trădare! E înfricoşător şi numai să te gândeşti. Este inimaginabil! Spre acest adăpost şubred al ecumenismului, ce acoperă toate ereziile şi rătăcirile, spre acest monstru cu articulaţii demonice şi aspiraţii masonice, ce încearcă să zguduie temelia Ortodoxiei, aleargă din păcate, înşelaţi fiind, şi delegaţii Bisericii Ortodoxe, care discută şi iau decizii…" în numele Ortodoxiei"! Iar heterodocşii, rătăciţii, ereticii, se justifică prin faptul că poate, în ecumenism află nădejdea izbăvirii. Această idee îi fascinează, indiferent dacă se prăvălesc într-o nouă rătăcire, mai satanică şi mai grozavă.

Însă noi ortodocşii ce căutăm acolo? Ce vrem de la aceste târguri de idei? Ce să luăm?

Biserica noastră este toată numai lumină, un cer fără nori, viu. Noi avem ADEVĂRUL ÎNTREG. Suntem plini de lumina Evangheliei. Peste noi se revarsă bucuria, credinţa, dragostea, nădejdea.

Prin urmare, ce căutăm noi acolo unde aleargă confesiunile eretice, care neagă Tainele, Preoţia, Tradiţia Bisericii, şi care nu cinstesc pe Maica Domnului şi pe sfinţi? Mergem deci ca să pierdem acolo şi noi lumina şi să cădem în întuneric şi să devenim ca ei? Dar, în sfârşit, chiar nu pricepem ce vrea, mai exact, acest ecumenism? Vrea să ne facă după chipul şi asemănarea lui!

Ecumenismul este „Biserică" născocită de oameni. Este adunarea idolilor. Ortodoxia este însă singura Ecumenică. N-are nevoie de ecumenism. Noi ortodocşii n-avem nicio tangenţa cu această învălmăşeală de eresuri şi idoli. Trebuie să ne ţinem departe de ecumenism, departe de CMB.

Trebuie să rămânem Corabia Dumnezeiască a Bisericii lui Hristos. Pentru noi, Dumnezeu există, Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică există, există şi Ortodoxia. Există tot neamul omenesc, care este chemat către Dumnezeu, prin Sfânta Sa Biserică.

Toate celelalte scorniri omeneşti, toate celelalte confesiuni şi religii, ecumenisme şi planuri unioniste nu sunt nimic altceva fără numai capcane mortale puse de puterile întunecate, prin uneltele lor, Bisericii lui Hristos şi neamului omenesc.

De aceea niciun dialog cu ecumeniştii, nicio comuniune. Nici „bun venit", nici „buna-ziua" cu aceşti eretici, după cum Apostolul iubirii, Evanghelistul Ioan, ne-o spune răspicat. Sunt eretici. Iar Biserica ne interzice împreună-rugăciunile cu ereticii. Astfel suntem

siguri şi la adăpost.

În concluzie, departe de ecumenism. Şi după cum s-a spus şi altă dată, Biserica Ortodoxă trebuie să se retragă de acolo cât mai repede. Cel puţin Biserica Greacă, care n-a fost contaminată aşa de tare de microbul ecumenismului.

Poporul evlavios, străjer al Ortodoxiei

Bine, de acord. Să opunem rezistenţă. Dar ce vom face când, din nefericire capii Bisericii şi străjerii credinţei se fac vânzători? Ce vom face când ei vor uita că sunt păstori şi leapădă Credinţa Sfinţilor Părinţi? Ce vom face când ei calcă în picioare Sfintele Canoane şi când, cu ajutorul stăpânitorilor lumeşti şi a ecumeniştilor, ajung patriarhi, arhiepiscopi şi episcopi, făcându-se „cozi de topor" ale ecumenismului? Vai! Pe unii ca aceştia avem datoria impusă de Dumnezeu să îi ignorăm. Şi nu doar să nu îi luăm în seamă, ci şi să-i punem în rândurile vrăjmaşilor Bisericii. Fiindcă ei nu sunt păstori. Ei sunt lupi. Sunt demnitari lumeşti, iar nu învăţători duhovniceşti. Pe aceştia nu-i alege Dumnezeu, ci viclenia unor arhonţi lumeşti, ce-i vor unelte oarbe ale lor, ca să lovească în Sfânta noastră Biserică. Ei nu sunt limanuri dumnezeieşti, ci sataniceşti. Mare-i păcatul lor. Ei trebuie caterisiţi.

Biserica, din fericire, a prevăzut toate acestea. Canonul 30 apostolic, precum şi canonul 3 al celui de-a VII-lea Sinod Ecumenic nu numai că nu aprobă atare numiri în funcţie, ci pune sub afurisenie şi caterisire pe episcopii ce au ajuns în scaunele episcopale, cu sprijinul stăpânirii lumeşti. Şi iată ce zice: „Dacă vreun episcop, lumeşti stăpânitori întrebuinţând şi printr-înşii ar câştiga vreo Biserică, să se caterisească şi afurisească împreună cu toţi părtaşii lui".

Ameninţă, precum vezi, cititorule, cu grea certare. Nu doar caterisire, ci şi afurisire. Adică o despărţire totală de Biserica lui Hristos. Afurisire înseamnă să nu fie învrednicit santei împărtăşanii, unul ca acesta (ca unul ce este afurisit) nici la moartea lui. Şi nu doar el, ci şi cei ce-l urmează.

Aşadar, poporul ortodox nu trebuie să aibă încredere în astfel de străjeri, ce nu slujesc lui Hristos, ci slujesc acelora ce i-au pus în tronurile lor şi care sunt oricând gata la orice compromis şi concesie. Şi, din păcate, astăzi destui ne trădează. Abandonează turma lui Hristos în gura lupilor, în gura antihristului.

În atare împrejurări, poporul ortodox va lua frâiele luptei în mâini şi se va opune, ca să nu-şi piardă Credinţa. De altminteri, el este

străjerul Ortodoxiei. Iată ce spune enciclica sânţilor Patriarhi ai Răsăritului de la 1848: „Păzitor al Ortodoxiei este trupul Bisericii, poporul cel bine-credincios al Domnului”.

IV. Coaliţie în Ortodoxie în vechime, când duşmanii îşi făceau apariţia în ţară, locuitorii închideau fortăreţele şi meterezele, iar apoi declanşau contraatacul. Deci în acest atac prin surprindere al ecumenismului, se impune ca şi noi să facem la fel. Să ne coalizăm în Ortodoxie, cu toţii.

Ca să nu devenim batjocora satanei şi închinători ai antihristului, trebuie să scăpăm la Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească. Acolo, în bastionul cel de necucerit al Ortodoxiei, putem să ne salvăm. Acolo, în ancora cea neclintită a Tradiţiei Bisericii Ortodoxe, lângă Sfinţii noştri Părinţi, suntem întru totul păziţi.

Bisericile Ortodoxe, nu s-au uscat, din fericire, din pricina duhului lumesc. Menţin în ele nefalsificată Tradiţia purtătoare de viaţă. Acolo se află adevărata Biserică a lui Hristos, despre care Domnul ne încredinţează că „porţile iadului nu o vor birui”. Aceste dumnezeieşti graiuri nu pot fi tăgăduite. De către nimeni. Sunt adeverite de Hristos.

Aşadar, Ortodoxia este limanul mântuirii. Corabie a Adevărului este Biserica Tradiţiei Ortodoxe. Bineînţeles că această corabie se va clătina la atacurile antihriştilor, dar nu se va scufunda. Câţi rămânem în această Sfântă şi Dumnezeiască Corabie întru Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică, în Sfânta Ortodoxie, ne vom mântui, precum s-au mântuit din potop cei ce au fost în arca lui Noe. Şi când spunem că trebuie să ne solidarizăm în Ortodoxie, înţelegem că nu-i de ajuns să ne unim creştini-ortodocşi doar cu numele, ci să lăsăm ca Harul Duhului Sfânt să ne lumineze prin Tainele Bisericii, prin credinţă şi lucrare. Să trăim ca nişte adevăraţi creştini ortodocşi. Creştini ortodocşi în mod conştiincios, prin lucruri şi vieţuire pline de dreaptă-credinţă.

Iar ca creştini ca să ne mântuim trebuie să ne apropiem tot mai strâns de corabia mântuirii. Să intrăm în Biserică. Însă ca să intrăm acolo înăuntru trebuie să ne nevoim. „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerurilor”, a grăit Hristos.

Deci, e nevoie de credinţă tare şi luptă crâncenă. Orice creştin ortodox şi orice alt creştin, care caută mântuirea, trebuie să pună în inima lui, că Biserica Ortodoxă deţine Adevărul în întregime. Trebuie

să acceptăm cu toţii că Biserica Ortodoxă nu este una din cele multe biserici, ci este BISERICA, unica şi adevărata Biserică a lui Hristos.

Corifeul rus, teologul George Florowsky proslăveşte Ortodoxia cu aceste cuvinte: „Ortodocşii au dreptul să susţină că singura caracteristică deosebită sau distinsă a poziţiei lor în Creştinismul divizat este faptul că Biserica Ortodoxă este întru totul aceeaşi, în esenţa ei, cu Biserica din toate veacurile şi desigur cu Biserica primară. Cu alte cuvinte nu este o Biserică, ci BISERICA”.

Ca atare, de Ortodoxie, unde mărturisirea credinţei se păzeşte nealterată şi curată, trebuie să se alipească credinciosul, ca scoica de stânca, pentru a se mântui. Acolo unde unitatea credinţei se păstrează neprihănită, înăuntrul acestei fortăreţe a Ortodoxiei, trebuie să se lupte creştinul.

Atunci când, prin viaţa şi faptele lui, creştinul se află în cetăţuia Bisericii Ortodoxe, este încredinţat că de acolo antihristul ecumenism nu poate să-l surpe prin înşelăciune, şi să-l distrugă.

Dar Ortodoxia ţine şi păzeşte ca pe lumina ochilor, dogma întreagă şi nestricată cât şi felul de vieţuire al Bisericii primare nefalsificat. Deci, numai în ea şi coalizaţi în ea, ne vom izbăvi de satanicească dezlănţuire a ecumenismului. Doar ea ţine neschimbată deplinătatea Sfintelor şi Dumnezeieştilor Canoane. Şi exact pentru aceasta ecumenismul se înarmează cu fanatism ca un uragan satanic împotriva Bastionului de nebiruit al Ortodoxiei.

Acest Tezaur Dumnezeiesc vrea ca să-l nimicească. Această Corabie a mântuirii vrea s-o surpe, ca să nu mai aibă nădejde de mântuire creştinii. Se luptă ecumenismul ca să strice armonia Ortodoxiei, să rupă sfintele şi dumnezeieştile verigi, care o ţin unită într-un tot unitar. Dacă însă se va lua de la ea această dumnezeiască structură de unitate şi se va adăuga un oarecare alt element, este în primejdie să fie desfiinţat întregul.

Acest adevăr despre Ortodoxie este mărturisit chiar şi de unii heterodocşi. Iată ce zice arhiepiscopul anglican Ramsey: „Ortodoxia este formată chiar din această totalitate, un întreg unde se îmbină divinul cu umanul… Dacă vreun oarecare element este mişcat de la locul său, există pericolul să stricaţi toată această imagine. Iar Ortodoxia este chiar acest tot unitar acest întreg”.

Acest „tot unitar” însă vine acum Ecumenismul să-l desfiinţeze. Pe această unitate vine Mişcarea Ecumenică să o zdruncine şi tulbure.

Ecumenismul, care se prezintă ca un modernism, vrea în zilele noastre să scoată catapetesmele bisericilor, să arunce rasele preoţilor, să le radă bărbile, să strice armonia şi să distrugă Tradiţia.

Toate astea ce înseamnă? Nimicirea Tradiţiei. Şi apoi deformarea şi nimicirea credinţei! Deci, în cetatea Ortodoxiei să ne închidem dacă vrem să fim feriţi. Atenţie însă, să nu lăsăm vreo poartă deschisă.

Şi o lămurire: nu ne vom închide pentru noi înşine. Nu! Ne vom închide ca să luptăm pentru Ortodoxie. Dar lupta presupune să ţinem fortăreaţa de neînvins, citadela necălcată. Nu ajutăm nimănui, dacă ne predăm. Poate, din pricina atitudinii noastre vom fi judecaţi ca egoişti… Însă nu este adevărat Faptul este că astfel vom ţine Adevărul. În acest fel vom asigura tezaurul mântuitor al Ortodoxiei. Ea va deveni viaţa noastră, ne va înarma cu dumnezeiască putere ca să purcedem la mântuitorul contraatac…

V. Păzirea tezaurului Ortodoxiei

Mare comoară avem noi ortodocşii. Tezaur neprețuit. Ni l-a adus Dumnezeu-Omul, când a venit pe pământ şi ni l-a încredinţat. Părinţii noştri l-au apărat cu lupte, primejdii şi mucenicii. Ni l-au predat nefalsificat. Acum însă suntem în primejdia de a-l pierde. În acest coborâş pe care au apucat ecumeniştii, unioniştii, clericii şi teologii, care din nefericire sunt unelte în mâinile străinilor-voit sau nu, cu ştiinţă sau dintr-o neştiinţă de neiertat – nu ţin cont de nimic. Absolut nimic nu-i face să se gândească serios.

În faţa acestui pericol, pentru noi credincioşii, pentru noi ortodocşii, se impune, drept datorie mai stringentă, să ne luptăm ca să păzim Ortodoxia de holera ecumenistă.

Din fericire, Dumnezeu în orice timp, are pe aleşii Săi ce nu-şi pleacă genunchii înaintea Satanei. Din fericire! Şi în zilele noastre se ridică voci de împotrivire, din ce în ce mai multe, contra unioniştilor şi ecumeniştilor. Clerici şi teologi cu credinţă înflăcărată intră în luptă pentru Ortodoxie.

Episcopi şi monahi viteji condamnă Ecumenismul şi se solidarizează şi se pregătesc pentru marea bătălie a credinţei Ortodoxe. Considerăm de folos să adăugăm aici o epistolă de o importanţă copleşitoare trimisă în 1970 de mitropolitul Mithymnei, Iacov către Sfântul Sinod al Bisericii Greciei: „Să priveghem, zice ierarhul, să priveghem ca să tăiem capul Ecumenismului, ce ameninţa,

nu doar Sfânta Ortodoxie ci şi nemuritoarea Grecie”.

Iată deci, ce spune textul complet al acestui document valoros:

„Cu durere în suflet şi cu o criză de conştiinţa foarte serioasă, urmărim de câţiva ani manifestările şi acţiunile patriarhului şi colaboratorilor săi apropiaţi: mitropolitul Halchidonului Meliton şi cel al Americii Iacov, ce sunt în opoziţie flagrantă cu sfintele şi Dumnezeieştile Canoane şi cu practica Bisericii…

Dar agravarea sănătăţii Patriarhului Ecumenic din ultima vreme a înrăutăţit situaţia sufletească foarte tensionată a credincioşilor, fii ai Ortodoxiei, atingând hotarele dezastrului mai cu seamă în urma cunoscutelor declaraţii antiortodoxe şi inadmisibile ale acestuia despre supremaţia şi infailibilitatea papală, Filioque, potir comun etc.; cât şi cuvintele uşuratice şi foarte ostentative ale mitropolitului Halchidonului din timpul predicii în catedrala, fireşte, mitropolitană din Athena către credinciosul popor ortodox grec şi acele „cuvântări neghioabe” rostite la răstimpuri de mitropolitul Americii.

Toate acestea au provocat o indignare generală şi oprobriu unanim. Mulţi se gândesc serios să fie excluşi din evidenţa credincioşilor Bisericii oficiale şi să treacă la stilism, urmând acelor ce au făcut-o deja. Alţii, ajunşi deja în pragul disperări, ne întreabă cum continuăm noi să pomenim numele Patriarhului Ecumenic. Iar aceste întrebări ne-au fost puse cu mult înainte ca alţi fraţi să înceteze – după părerea noastră în mod corect – pomenirea de care spuneam.

Şi toate astea se întâmpla din pricina dispreţuirii vădite – graţie „faimoasei” uniri – a Sfintelor Coroane, prin promovarea ereziilor Ecumenismului şi a celorlalte cu privire la unirea formulelor, care e posibil să ducă în eroare pe unii ascultători, creştini căldicei şi nepăsători, rătăciţi şi fiind în afara vieţii Sfintei noastre Biserici trăită prin Sfintele Taine, având înţelepciune pământească, sufletească, demonică şi care lozinci de unire nu se pot pune în faptă.

Deci, credem că a venit timpul să ne ţinem înfricoşătoarele noastre făgăduinţe cu privire la apărarea şi mărturisirea credinţei noastre neprihănite şi a drepturilor nemuritoare a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe şi urmând glasul conştiinţei, cu mult respect vă aducem la cunoştinţă cele de mai jos:

În urma unei îndelungate reflecţii am hotărât să adresăm Sfântului Sinod rugămintea de a binevoi să ia în consideraţie neliniştea exprimată cu tărie, a pliromei Bisericii Greceşti cea numită cu numele

lui Hristos, care cere păstrarea cu mare evlavie şi atenţie a Dogmelor Sfinte şi Dumnezeieştilor Canoane, a Predaniei şi practicii Bisericii Ortodoxe, de către păstorii acesteia.

Încă vă mai rugăm să cercetaţi chestiunea trimiterii unui avertisment sever către Fanar, ca să renunţe la «îmbrăţişările» cu heterodocşii atât de provocatoare, primejdioase şi trădătoare pentru Sfânta noastră Biserică şi poporul nostru evlavios şi ale căror urmări şi consecinţe vor fi foarte grele.

La urmă să se declare că pe viitor, în scaunul vacant al Constantinopolului, nu vom recunoaşte pe oricine ar fi ales Patriarh Ecumenic, dintre cei ce-şi depun candidatura, dacă acesta nu este pătruns şi animat de duhul autentic al Tradiţiei Ortodoxe şi de râvnă în ceea ce priveşte afurisirea cu îndrăzneală a declaraţiilor şi discursurilor în mod vădit antiortodoxe.

Chestiunea este capitală şi pe baza acestei hotărâri a Sfântului Sinod şi a toată ierarhia Bisericii Greciei – fie ea şi neoficială – din Athena, Thessalonic sau de oriunde, trebuie să se asigure unitatea credinţei şi comuniunea între ierarhiile ortodoxe de pretutindeni în aceste vremuri grele şi apocaliptice.

Preacinstiţi Părinţi şi fraţi, interesul Ortodoxiei cât şi al mult iubitei noastre patrii cere ca, cu multă cumpătare şi atenţie, să colaborăm şi comunicăm cu heterodocşii şi pe deasupra cu papistaşii eretici. Puterea lor în această lume este mare, dar şi fanatismul şi ura lor împotriva Ortodoxiei este neatinsă, aşa cum personal, am constatat în timpul contactului nostru social cu ei de un deceniu, în insula Naxos. Urăsc de moarte tot ce-i grecesc şi ortodox. Despre asta scrie multe învăţătorul naxiot70, Sfântul Nicodim Aghioritul. Şi mă tem că nu vom putea supravieţui, ca neam şi Biserica acestei «îmbrăţişări frăţeşti» cu aceştia.

Prin urmare, să priveghem şi să ne înarmăm cu sabia Duhului, ca să tăiem capul ecumenismului, ce ameninţă Sfânta Ortodoxie şi nemuritoarea Elladă”.

Ca atare, Ortodoxia e chemată să rămână întru unitate şi statornică. Chemată să rămână neclintită în hotarele ei. Să nu piardă vistieria ei, ci s-o păzească cu multă grijă. Şi profesorul de la Universitatea din Athena, Panaghiotis Trembelas a chemat poporul ortodox în biserica mitropolitană a Atenei, să păzească credinţa lui ortodoxă:

„O! Creştinii mei, suntem Trupul lui Hristos. Nu doar preoţii, clerul şi arhiereii, ci şi noi creştinii, fiecare din noi. Patriarhii din Răsărit au zis: «străjerul Ortodoxiei este Trupul Bisericii, bine-credinciosul popor al Domnului». Bineînţeles, nu avem noi dreptul să elaborăm Dogma. Asta ţine de competenţa clerului şi arhiereilor. Ei formează partea care cercetează în amănunţime şi în frica lui Dumnezeu Adevărul şi îl expun şi prezintă în Duhul Sfânt.

Însă cei ce păzesc acest Adevăr suntem noi. Şi cu activie, pentru că suntem Trupul care păzeşte Adevărul, pe care l-am păzit până acum şi-l vom păzi până la sfârşit. Vom apăra şi Biserica noastră, această mică Biserică71, ce se numeşte Biserica Ortodoxă. Este singura Biserică neclătinată, în ciuda lipsurilor pe care, poate, le are astăzi. Este totuşi Biserica ce rămâne în Tradiţia Apostolică.

70 Sfântul Nicodim Aghioritul era de origine din insula Naxos unde a şi convieţuit cu papistaşii, dat fiind că în acea vreme insula era sub tutela Veneţiei. El a cunoscut astfel din proprie experienţă „dragostea” şi „bunăvoinţa” papismului.

71 Aluzie la „turma mică”, aceea căreia Tatăl a binevoit a-i da împărăţia Cerurilor (Lc. 12, 32). HARALAMBIE D.

Avem deci, datoria şi trebuie cu orice jertfa să păzim vistieria Ortodoxiei, adică învăţătura lui Hristos şi a apostolilor nefalsificată, precum ne-au predanisit-o”.

VI. Luminarea

Alt pas pe care trebuie să-l facem acum noi, creştinii ortodocşi, este luminarea şi salvarea celor rătăciţi cât şi a celor ce sunt pe cale să se înşele.

Este război sfânt. Şi în acest război ce are loc, trebuie să ştim poziţiile de luptă şi mişcările inamicului. Sfinţiţi arhierei, preoţi, monahi, predicatori, teologi, profesori, bărbaţi, femei şi toţi ortodocşii pe picior de război. Este timpul. Acel cuvânt: „cel ce nu este cu noi, este împotriva noastră” pe care i-a spus Hristos se potriveşte mai mult ca niciodată, conjuncturii istorice bisericeşti în care ne aflăm. Ori cu Hristos, ori cu vrăjmaşii lui Hristos. De vrem să fim cu Hristos, trebuie să demascăm ecumenismul antihristic. Este neapărată nevoie să ridicăm proteste şi să înfierăm orice acţiune, orice mişcare sau faptă, ce nu e în conformitate cu calea Credinţei Ortodoxe. Avem obligaţia să războim pe potrivnicii Credinţei noastre. Avem datoria să deconspirăm orice obscur plan de acţiune al lor şi orice activitate

perfidă a unor teologi ecumeniști, a unor purtători de rasă unioniști și a unor monahi influenți, cât și a puterilor întunecate ce se ascund în spatele lor. Avem obligația să cunoaștem adevărul, să luminăm și pe frații noștri, poporul creștin-ortodox, ca să nu cadă în înșelare.

De altminteri, de asta se și tem ecumeniștii. De descoperirea lor. Ei pescuiesc în ape tulburi. Lucrează meschin, conspirativ și viclean. Orbecăiesc în întuneric. Se adeveresc astfel cuvintele Domnului, Care a spus: „Tot cel ce face cele rele urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu se vădească faptele lui, că în întuneric sunt lucrate”.

Aceștia trăiesc și lucrează prin minciună. Iar minciuna nu suportă lumina, precum gheața nu suportă soarele arzător, și întunericul lumina puternică. De aceea noi le vom da în vileag intențiile lor întunecate. Și astfel se vor prăbuși și nărui.

Exact asta urmărește și prezenta carte. Difuzarea ei nădăjduim că va face lumină îndeajuns, cu privire la planurile lor. Mulți se vor lumina și nu vor cădea lesne victime propagandei lor. Apoi, nu știi unde va ajunge această carte. Poate să ajungă la cei ce cugetă și se sfătuiesc cele rele ale ecumenismului și să se întoarcă vreunii din ei și să le zădărnicească planurile.

Pentru difuzarea acestei cărți, ce dă în vileag intențiile întunecate ale vrăjmașilor Bisericii, ai datoria și tu, iubite cititorule, de a pune umărul. Pentru că

Ce ai fi făcut, dacă ai fi fost paznic la o cale ferată și ai fi știut că un tren cu mii de cetățeni este în primejdie să cadă în prăpastie la un pod aruncat în aer, undeva în sectorul tău. Ai fi rămas nepăsător și ai fi lăsat în primejdie de moarte mii de suflete? Cu siguranță că nu! Ai fi făcut totul ca să izbăvești pe oameni de la moarte.

Este, deci, posibil să-ți pese mai mult de salvarea de la moartea trupească a aproapelui tău, și mai puțin de a se izbăvi de moartea sufletească? Nu cred…

Păzitor al credinței noastre ești și tu, iubite cititorule. Păzitor al Bisericii trebuie să fii. Ca atare, nădăjduiesc că n-ai să lași sufletele fraților tăi ortodocși să cadă în îmbrățișarea morții, care este actualul ecumenism fără de Dumnezeu.

Transmite mai departe din câte ai citit în această carte. Arată interes pentru acei semeni ai tăi, ce călătoresc fără vreo bănuială cu trenul autodistrugerii, cu înfricoșătorul ecumenism.

Fă orice poți ca această carte ce-o ții în mâini, să ajungă la cât

mai mulţi. Fă în aşa fel ca şi alţii să o transmită mai departe ca să poată fi citită de cât mai mulţi şi astfel să-şi dea seama de câte se întâmplă pe la spatele nostru. Ajută acelora ce, cu uşurătate şi nepurtare de grijă, nivelează totul printr-o atitudine neghioabă, spunând: „nu-i niciunbai”… Răspândeşte cu perseverenţa această carte!

Este neapărată nevoie să afle cât mai mulţi creştini cu putinţă, toţi creştinii Bisericii noastre Ortodoxe, despre intenţiile satanice ale ecumenismului. Este de neapărată trebuinţă, deoarece suntem în primejdie să ne prindă nepregătiţi, prin surprindere, acei ce conduc Ecumenismul în taină şi din umbră.

Această carte, şi orice altă carte ce demască puterile întunericului care războiesc Ortodoxia, trebuie să fie cumpărată şi difuzată pretutindeni. „Ecumenismul fără mască”, ce-o citeşti, trebuie să ajungă în mâinile tuturor clericilor, militarilor şi a tuturor cadrelor didactice. Trebuie ca, toţi ce poartă funcţii de răspundere în stat, să afle de acest mare duşman al sfintei noastre credinţe, ecumenismul.

Astfel nu vor cădea ei înşişi victime ale planurilor urzite de satana împotriva Ortodoxiei, ci vor sesiza la timp pericolele şi vor condamna puterile antihristice. În acest mod nu vor lăsa pe slujitorii acestor înfricoşătoare şi demonice planuri să facă ce vor în ţara noastră. Ci, bineînţeles, din contră vor lumina tineretul şi, în general, poporul tot.

Fireşte că vrăjmaşii Bisericii n-au de gând să depună armele. Asta s-a văzut în reacţia vicleană şi mârşavă a masonilor, manifestată atunci când într-un manual de clasa a VI-a a fost inclus un capitol lămuritor despre rolul Masoneriei. Masonii au făcut tot posibil să scoată acel capitol. „Au întors lumea cu susu-n jos”, cum se zice în popor, şi au izbutit, în pofida opoziţiilor, să-l elimine din manual! Nu intenţionăm aici să ne referim în amănunţime la acest fapt, nu face obiectul cărţii de faţă.

Însă, accentuăm că este de trebuinţă ca tot poporul ortodox să fie lămurit cu privire la înfiorătorii vrăjmaşi ai Bisericii noastre, care sunt demascaţi în această carte. Să afle toţi oamenii învăţaţi – medici, avocaţi, ingineri, chimişti – adevărul ca să nu-i înşele ecumenismul ateu, cu cuvinte amăgitoare despre „dragoste” şi „pace”.

Şi când toţi vor şti că ecumenismul este duşman de moarte al Ortodoxiei, când toţi vor afla că adventiştii, masonii, comuniştii, ereticii şi ateii vor să ne unească într-o „credinţa” pe care o fabrică în

laboratoarele fărădelegii lor, atunci vor şti şi cum să se opună. Vor şti că şi colaboratorii lor, ce vorbesc de „unire”, sunt slujitori ai acestor puteri întunecate şi li se vor împotrivi pe măsură.

În acest mod, neamul va fi păzit de această stricăciune a ecumeniştilor.

Iubiţi cititori, cu puterea lui Hristos această carte scoate masca ecumenismului. Aţi văzut şi voi în paginile sale adevăratul chip al ecumeniştilor. Să punem umărul laolaltă pentru difuzarea ei. Să încercăm să ajungă la toate parohiile. Să intre în posesia ei şi ierarhul şi preotul şi muncitorul şi ţăranul şi studentul şi funcţionarul şi şeful de fabrică şi ministrul şi prefectul şi pedagogul…

Toţi, dar mai întâi aceştia ce sunt apărători ai credinţei şi ai patriei, trebuie să cunoască cum lucrează perfizii vrăjmaşi ai religiei şi ai Greciei.

Ar fi de dorit ca această carte să fie tradusă şi în alte limbi, căci subiectul interesează toată Creştinătatea, toate neamurile şi toate popoarele. Însă ca să se facă acestea e nevoie de bani şi încă mulţi. Cine îi vor da? Credincioşii, creştinii-ortodocşi. Îi vor dona credincioşii care ştiu să apere prin fapte Credinţa Ortodoxă şi patria ortodoxă.

Părinţii noştri, când se luptau pentru credinţa lui Hristos cea sfântă şi libertatea patriei, îşi dădeau averile lor întregi – şi însemnate desigur – şi rămâneau la urmă săraci. Dar mulţumită acestor jertfe vitejeşti ale lor, astăzi suntem liberi şi creştini ortodocşi. Aşadar şi în acest sfânt război de azi noi ne vom arăta mai prejos ca ei? Acum este lupta mai presus de toate.

În orice caz, toţi vrăjmaşii credinţei, toţi sabotorii Ortodoxiei, oricât de sus sar afla trebuie condamnaţi. E de trebuinţă ca planurile lor conspirative să fie date pe faţă. Poporul ortodox ar putea, prin lămurirea şi activitatea noastră, să afle adevărul şi să se păzească de lupii îmbrăcaţi în piei de oaie. Trebuie să le arătăm că nu suntem precum ne cred aceia. Deoarece şi masonii şi ecumeniştii cred, ca de altfel şi sioniştii, că noi, creştinii, suntem astfel de oameni care fac orice pentru a-şi câştiga interesul lor material, iubitori de dulceţuri şi trai bun.

Cred, iubite cititorule, că eu mi-am făcut datoria, dând în vileag pe vrăjmaşii infernali ai credinţei noastre. Am făcut ceea ce, poate, tu nu puteai. Acum tu fa ceea ce-i mai uşor. Răspândeşte această carte pretutindeni. Fă-ţi datoria, dând din ce-ţi prisoseşte sau din strictul

necesar. Mica noastră jertfa se va face armă nebiruită împotriva intenţiilor ecumeniştilor. Fiindcă astfel cartea va putea fi difuzată şi va putea circula de la un capăt la altul. Fiecare carte ce-o dăruieşti este o bombă în tabăra vrăjmaşilor lui Hristos. Iar fiecare cititor al ei, cu certitudine, va striga cu glas de tunet: NU! Acestei uniri blestemate împreună cu ereticii. Nu! Planurilor masoneriei. Nu! Ecumenismului ateu.

Aci trebuie să fie notat că eu nu câştig absolut nimic de pe urma acestei cărţi. Toate încasările vor fi canalizate în lupta anti-eretică şi în luminarea fraţilor noştri creştini cu privire la Adevăr; pe care ecumenismul încearcă, cu o furie dezlănţuită, să-l nimicească.

Astfel vor putea afla toţi…

Odată cu lămurirea, pe care suntem datori s-o facem noi credincioşii, toţi vor afla următoarele: că masoneria, ce luptă în prima linie pentru „unirea Bisericilor" mulţumită ecumenismului, nu este ocrotită prin lege de către Constituţia greacă. A fost condamnată în unanimitate şi definitiv de către Tribunalul de primă instanţă din Athena, prin hotărârea cu numărul 2060 / din 1969, fiindcă urmăreşte „propagarea Francmasoneriei, religie ocultă şi drept consecinţă, neocrotită de dispoziţia 16/2 din 1968, prevăzută de Constituţie".

Încă va afla, că masoneria a fost condamnată şi de Biserică prin hotărârea Bisericii Greceşti din 1933, potrivit căreia masoneria este incompatibilă cu Creştinismul. Prin urmare, orice mason nu este creştin.

Va afla, de asemenea, că „Rotary", care organizează mesele comune în cinstea Patriarhului Ecumenic Athenagoras, nu este o asociaţie nevinovată, ci calul troian al masoneriei şi o organizaţie filosionistă. Şi iată dovezile:

1. Diferite „Biserici" şi statul german au declarat oficial că „Leshi Rotarysmus" este o organizaţie antihristică, masonică şi filosionistă, ce urmăreşte punerea în aplicare a planurilor puterilor oculte72.

2. „Constituţia" sau regulamentul intern al „Rotary"-ului ne spune fără ocolişuri şi în manieră masonică, faptul că „ideile asociaţiei Rotary se află în armonie totală cu toate religiile pământului…", (ecumenista şi masonica MPA cu toată „măreţia" ei; Cine se poate îndoi?)

3. „Rugăciunea" celor de la „Rotary" este şi ea după tiparul masonic, deoarece nu este pomenit nicăieri numele lui Hristos!!

4. Diferite Imnuri ale celor de la „Rotary” menţionează fără înconjur că toţi membrii organizaţiei sunt mândri „fiindcă sunt ostaşi ai «Rotary»-ului”! Noi însă, care în clipa Botezului suntem unşi cu ulei sfinţit, precum luptătorii din vechime din luptele greco-romane înainte de a intra în arenă, şi am devenit din acel moment ostaşi ai lui Hristos, avem una şi singura mândrie că suntem luptători şi ostaşi ai Lui! Ca atare, cum este posibil ca grecii creştin-ortodocşi să se mândrească astăzi ostentativ că sunt „ostaşi ai Rotaiy-ului”, în timp ce astfel neagă că sunt ostaşi ai lui Hristos, Care „a ieşit ca un biruitor, ca să biruiască”? Pentru ei suntem în mare mâhnire şi pe ei încercăm să-i izbăvim din „roţile dinţate” 73 ale acestei enorme maşinării satanice.

5. Ierarhia Bisericii Greciei a adoptat în 1958 următoarea poziţie faţă de „Rotary”: „Se ordonă neparticiparea clericilor la discursurile şi mesele comune

72 Vezi: a) cartea de dezvăluiri a lui Michael Bars cu titlui – Rotarysmus, ediţia Tallin, Estonia, 1939 şib) periodicul Vehi, septembrie 1937, Praga

73 Aluzie la emblema Rotary: roata dinţată, (n.ed.)

ale rotaryanilor până când aceştia nu îşi reevaluează atitudinea lor faţă de Biserică, adică până când se dovedesc a fi credincioşi fii ai ei”. Nu ştim dacă suntem informaţi îndeajuns despre acest lucru, dar în orice caz trebuie să reliefăm că o atare „reevaluare” n-a avut loc până astăzi. 6. Şi o ultimă dovadă de nezdruncinat: cine direcţionează şi pun în mişcare în toată lumea roţile dinţate ale rotaryanilor, a căror emblemă aţi văzut-o? Este ştiut pretutindeni că componenţa de bază în conducerea „Rotary”-ului este formată în proporţie de 70 până la 99% din masoni. Fireşte, Grecia n-a putut

Prin citirea cărţilor ce demască ecumenismul, toţi vor afla că, proiectul de „unire a Bisericilor” îl pregăteau, cu mulţi ani înainte de a se manifesta la amploarea de astăzi şi a fi încadrat în YMCA Vor fi informaţi că Mott, cel care a fost preşedinte de onoare pe viaţă al YMCA şi-a oferit serviciile sale substanţiale ecumenismului.

În expunerea Consiliului Naţional al YMCA-Grecia ce s-a tipărit în 1956 sub titlul „30 de ani de existenţă a Frăţiei Tinerilor Creştini (ZMCA) în slujba tineretului grec”, la pagina 54 sunt scrise următoarele: „Dr. John Mott… mai mult decât oricare altul a dat formă şi viaţă nu doar mişcării YMCA, ci şi duhului ecumenist al Bisericilor”.

Cititorul ce se zbate să afle adevărul şi care nu vrea să trăiască

în întuneric şi să devină unealtă a puterilor satanice, va fi informat că printre diferitele planuri pe care puterile întunecate le pregătesc să fie puse în aplicare, face parte şi „Calendarul Mondial”. Acest „calendar” va fi împărţit în 13 luni (de câte 28 de zile fiecare) cu sărbători fixe, prăznuite obligatoriu de toată omenirea!

Pregătirea terenului pentru punerea în funcţiune a calendarului acesta are loc sistematic în presa din întreaga lume. Discursuri privitoare la acest lucru s-au auzit şi în Grecia la Postul Naţional de Radio al Greciei… însă câţi ştiu că acest „Calendar Mondial” este o unealtă în mâinile ecumenismului satanic? câţi ştiu că în acest chip se urmăreşte stabilirea unei zile comune a co-aniversării zilei de naştere a lui Buddha, Mahomed, şi a altor zeităţi idolatre, împreună cu Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Prin urmare, trebuie să ştim până la cel mai mic amănunt toate intenţiile tuturor maşinaţiilor vrăjmaşilor Sfintei noastre Biserici, ca să combatem pe „pionierii” proiectelor unioniste, care încearcă să ne convingă prin înşelăciune, că toate astea le fac pentru binele omenirii. O! bieţii de ei! Li se sfâşie inima pentru asta!

Cititorul încă va mai afla că foştii duşmani neîmblânziţi ce se duşmăneau între ei, acum s-a unit şi lucrează mână în mână în prejudiciul Ortodoxiei, oferindu-şi serviciile lor ecumenismului. N-a trecut multă vreme de când presa mondială şi grecească a transmis ştirea că Pedro Arrure, papa de culoare din ordinul iezuiţilor a făcut o vizită oficială în Uniunea Sovietică pentru stabilirea unor relaţii cât mai apropiate cu Biserica Ortodoxă Rusă74.

Această veste a provocat consternare nu numai nouă, ci şi poporului rus însuşi. În această ţară pe parcursul ultimilor 500 de ani şi până azi cuvântul „iezuit” constituie pentru orice rus, religios sau nu, cea mai rea ocară. Până azi înseamnă a fi totuna cu „făţarnicule, amăgitorule, criminalule, sadicule, răufăcătorule, uneltitorule, violatorule, escrocule”…

De atunci de când s-a fondat această bandă de criminali „în numele lui Dumnezeu”! omenirea a plătit activitatea ei cu milioane de vieţi omeneşti…

În vechea Rusie prerevoluţionară s-au tipărit mii de cărţi serioase, ce dezvăluie activitatea satanică a iezuiţilor în detrimentul poporului rus şi a altor popoare, mai ales, ortodoxe.

Ba chiar, până şi Guvernul Roşu Sovietic şi Partidul nu puteau

ignora acţiunile acestor „bravi” concurenţi ai lor. Din ordinul lui Stalin însuşi, Academia de Ştiinţe ca şi alte organizaţii au strâns şi publicat materiale bogate despre acţiunile iezuiţilor de la întemeierea ordinului (1940) până azi. Există multe astfel de publicaţii.

Însă ce poate însemna, după 1.000 de ani de luptă împotriva Ortodoxiei ruse, această „prietenească” vizită a papei de culoare în Moscova? Răspunsul ni-l dă sinoptic şi sub formă de epigramă un rus ortodox din Cortina de Fier, unde trăieşte şi azi: „Nu e vorba decât de o apropiere în vederea unei colaborări strânse a vrăjmaşilor Sfintei noastre Ortodoxii! O să vedeţi în scurt timp încă şi

1 Vima, 27.08.71; Akropolis, 29.08.1971

mai multe uzine pe care le va face papa în Rusia; în schimb, câţi au rămas încă ortodocşi să devină, prin forţă, uniţi! Brejnev şi cu şleahta (Partidul) nu dau doi bani pe Ortodoxie şi o urăsc la fel ca şi papistaşii!”

Şi într-adevăr apropierea neaşteptată de azi între Vatican şi Moscova, cât şi acordarea Sfintelor Taine de către Biserica Rusă către ereticii papistaşi nu este decât consecinţa presiunilor ecumenismului şi a stăpânirii tiranice şi atee a Kremlinului. Astfel vedem politica comunismului impunând uniatismul papistaş (greco-catolicismul) Bisericii martirice a Rusiei, ca schimb faţă de feluritele fabrici de maşini a căror răspundere de construire şi finalizare în Uniunea Sovietică şi-a asumat-o papa.

Iată deci, de ce a vizitat Rusia papa cel negru al iezuiţilor. Şi iată de ce toţi ortodocşii avem datoria să ne asumăm lucrarea de luminare şi lămurire a celor neştiutori.

Despre autor

Părintele Haralambie Vasilopoulos a fost unul dintre cei mai mari apărători ai Ortodoxiei din Grecia secolului XX. Credinţa lui în Dumnezeu era vie şi fermă. Prin predicile lui înflăcărate, prin cărţile lui revelatoare, a demascat pe cei care luptă împotriva Ortodoxiei şi a neamului elen. I-a demascat pe masoni, pe ecumenişti, pe iehovişti şi pe toţi ereticii contemporani care luptă împotriva

Adevărului. A organizat manifestări temerare, a înfiinţat o asociaţie anti-eretică (Presa Ortodoxă Elenă) şi a scris o mulţime de articole. De asemenea, este autorul a zeci de cărţi cu duh patristic, care zidesc duhovnicește, întăresc şi trezesc sufletele binecredincioşilor. Multe din ele sunt traduse în alte limbi, spre folosul dreperedincioşilor

de pretutindeni. A publicat temerarul ziar Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă) care este, probabil, realizarea lui cea mai importantă.

Vrednicul de pomenire Părintele Arhimandrit Haralambie, apărătorul neobosit al credinţei noastre, s-a născut în anul 1910, în satul Analipsi Tribonidos, din localitatea Etoloakarnania. Părinţii lui, evlavioşi şi cu mulţi copii, erau Dimitrie şi Spiridula. Aici şi-a trăit copilăria, iar primele trăiri duhovniceşti le-a avut în bisericuţele din afara localităţii şi în mănăstirea Sfântului Ioan Botezătorul. Aici a citit şi viaţa Sfântului Iacob Noul Mucenic (sărbătorit pe 1 noiembrie), care i-a influenţat foarte mult sufletul, aprinzând în inima lui flacăra pentru credinţa în Hristos. Gimnaziul l-a terminat în Nafpaktos, în anul 1928. Apoi a urmat cursurile Facultăţii de Teologie din Atena, fiind licenţiat în anul 1933. După aceea a hotărât să devină predicator în cadrul Frăţietăţii Teologilor «Viaţa», lucrând la Mitropoliile din Patra, Kalavryta şi Aigialia, Corint, Levkada, Ithaki, Nafpaktia, Arti, Karpenisio Ioannina, Driinupoleos, Pogoniani, Koniţa şi Edessa. Predica lui, vie şi simplă, intra în inimile ascultătorilor, liniştind şi încurajând sufletele triste.

Odată cu începutul războiului greco-italian ia parte ca subofiţer în prima linie. Anii negri de ocupaţie îl găsesc în lupta din Giannena, unde este închis şi condamnat la moarte. Însă în februarie 1944 este eliberat din închisoare cu ajutorul lui Dumnezeu şi vine ca predicator laic în Etoloakarnia, unde desfăşoară, în afară de alte activităţi, o bogată activitate socială, mai ales în satul Papadates, până în anul 1956.

În anul 1951, pe 20 mai, în ziua de duminică, este hirotonit diacon de Mitropolitul Ierothei în Biserica Sfintei Treimi din Agrinio. În ziua următoare, pe 21 mai, este hirotonit preot şi înaintat la treapta de arhimandrit şi duhovnic, în Biserica Sfinţilor Constantin şi Elena şi la comunitatea cu acelaşi nume, în eparhia din Tribonidos.

După anul 1956 vine în Atena şi slujeşte în Biserica Sfintei Maria, din strada Romvis. Pe 21 noiembrie, exact în ziua Intrării în Biserică a Maicii Domnului, în anul 1958, înfiinţează asociaţia «Uniunea Ortodoxă Panelenă».

Iată ce spunea înainte să o înfiinţeze: «Vom înfiinţa o Organizaţie Antieretică Panelenă. O Asociaţie Creştină legală de Rezistenţă împotriva duşmanilor cu diferite denumiri religioase ai ţării noastre, care fără piedici înşală suflete şi prin metode viclene de

convertire recrutează „ieniceri”. Vom denunţa activităţile lor ilegale de convertire. Vom dezvălui masca lor înşelătoare. Vom divulga înşelătoriile lor. Şi toate acestea prin publicaţii, prin lansări de cărţi antieretice, prin omilii, prin adunări de proteste, prin lupte judiciare şi, în general, prin toate mijloacele legale de rezistenţă.»

În anul 1961 publică, prin marea lui dăruire, ziarul «Presa Ortodoxă». Până la trecerea lui către Domnul a publicat sute de cărţi antieretice, moralizatoare, omilii, Tâlcuirea Noului Testament, Vieţile Sfinţilor, care au adus şi aduc mare folos cititorilor. Din anul 1962 până în anul 1968 a fost stareţul mănăstirii Petraki, cu hramul Sfinţilor Arhangheli, de unde a fost îndepărtat în timpul dictaturii.

A adormit întru Domnul pe 14 februarie, în zorii zilei de duminică a anului 1982 şi înmormântat în ziua următoare în satul lui natal.

Părintele Haralambie Vasilopoulos trăia pentru Hristos, vorbea pentru Hristos, scria pentru Hristos. Întreaga lui viaţă a fost un neobosit şi temerar apărător al Ortodoxiei, al Sfintei Tradiţii şi al patriei sale. Un lucrător înflăcărat al Evangheliei, care şi-a înmulţit talantul primit.

Să avem binecuvântarea lui!